

ČÍSLO 399 ČERVEN 2026 ROČNÍK 37 ŠÍŘENÍ VÍTANO

A jaké jsou přílohy v dnešním Dialogu?

- Příloha č. 1 - s. 44-46
Český ksindl
- Příloha č. 2 - s. 47 - 55
Vyhánění Čechů z pohraničí
- Příloha č. 3 - s. 56 - 58
Jak nás hnali na Kulikově poli
- Příloha č. 4 - s. 59 - 60
Reklo se kdysi...
- Příloha č. 5 - s. 61-64
Zamyšlení o školství... a Den genocidy
- Příloha č. 6 - s. 65-66
Trumpův protiútok
- Příloha č. 7 - s. 67-69
Globální hospodářský kolaps...

Poslední květnovou sobotu a neděli proběhl v Praze XII. sjezd KSČM. Poté, co oznámila stávající předsedkyně ÚV KSČM Kateřina Konečná, že už nehodlá obhajovat svou funkci, stálo před jednáním nelehké rozhodnutí. Výběr z kandidátů, kteří v průběhu neodstoupili (P. Bureš, M. Krajča, L. Luzar, R. Roun), na post nejvyšší nebyl jednoduchý. I vzhledem k různým představám o dalším směřování strany.

V úvodu sjezdu komentovala končící předsedkyně Zprávu o činnosti strany od XI. sjezdu – zdůraznila zejména poděkování funkcionářům Výkonného výboru ÚV KSČM, kolektivu vedení a pracovníkům aparátu ÚV KSČM.

Následovala zpráva končící ekonomické místopředsedkyně Pěničkové o hospodaření KSČM, zpráva ÚRKK a ÚROK KSČM.

Volby předsedy ÚV KSČM odrážely zmíněnou různost názorů. V prvním kole nebyl zvolen žádný z kandidátů, ale bylo zřejmé, že se rozhoduje mezi tradičním a modernistickým pojetím. První proud představuje Milan Krajča a druhý proud je zastoupen Romanem Rounem.

V druhém kole se většina delegátů přiklonila k druhému řešení a počtem 94 hlasů (53,7 % z odevzdaných hlasů) zvolila Romana Rouna do funkce předsedy Ústředního výboru KSČM s kompetencemi zahraniční politika, občanský sektor a mediální úsek. Druhý, Milan Krajča zaostal o 13 hlasů (81 hlasů a 46,2 %).

Vzápětí proběhla volba předsedy Ústřední revizní a rozhodčí komise KSČM (původně samostatné Revizní a Rozhodčí komise byly sloučeny do jedné). V duelu dvou kandidátů zvítězil Vladimír Chaloupka nad Tomášem Zíkou v poměru 101 hlasů (54,3 %) ku 84 hlasům (40,1 %).

Vzhledem k rychlosti projednávání programu bylo možné ještě týž den zahájit volby 1. místopředsedy strany a jednoho místopředsedy. Tu předcházela diskuze o počtu místopředsedů, v níž zvítězil původní návrh ústředního výboru, který preferoval ekonomické úspory a zmenšení počtu místopředsedů včetně odpovídajících úprav jejich kompetencí.

Po diskuzi, v níž výrazně zazněl názor, že ta část strany, která neprosadila svého favorita do funkce předsedy ÚV by měla mít – vzhledem k těsnosti výsledku - ve vedení své zastoupení. V prvním kole byl potom skutečně zvolen místopředsedou Milan Krajča počtem 102 hlasů (55,4 %) s kompetencemi od-

borné zázemí a teoreticko-ideová práce, volby a komunální politika. Volba 1. místopředsedy však byla těsnější, a tak muselo být konáno 2. kolo následující den. V druhém kole získal vítězný Petr Šimůnek 108 hlasů (61,4 %) a Miroslav Kavij 68 hlasů (38,6%). Kompetence prvního místopředsedy určil sjezd takto: řízení stranické práce, ekonomika a personální záležitosti.

Mezi jednotlivými volbami probíhala diskuze delegátů o spíše technických úpravách Stanov a programových prioritách písemně předložených vedením ústředního výboru. Mozaiku z diskuze k různým tématům přinášíme na jiném místě tohoto červnového vydání našeho měsíčníku.

Jednání sjezdu probíhalo v atmosféře hledání odpovědi na kritickou situaci, v níž se strana nachází. Sjezd navázal v zásadních ohledech na předchozí sjezdy – v diskusi zaznívaly ostrůvky věcných, koncepčních námětů, ucelenějších myšlenek – ale jednak na sebe nijak nenavazovaly, ani většinou nereagovaly (pochoitelně i proto, že byly pravděpodobně připraveny před sjezdem), ale především v celkově nervózním rozpoložení sjezdu spíše působily jako samoučelná sdělení odehrávající se na okraji zájmu. Jedinou výjimku si dokázal prosadit Stanislav Dušek z okresu Cheb, který své návrhy, dopředu pečlivě připravené a provázené (otiskly jsme v květnovém čísle Dialogu) důsledně dokázal „prohádát“ přes návrhovou komisi až do závěrečného návrhu usnesení sjezdu (následně skutečně přijato jako bod V. „ukládá“, podbody 4, 5 a 6). Tyto body předpokládají obnovu systematické práce na teoretické základně, aktualizaci dlouhodobého programu a rozpracování krátkodobého programu (Priority pro budoucnost...).

V rámci svého vystoupení vyzval nově zvoleného předsedu ke spolupráci v oblasti programového směřování strany a dlouhodobé představy dalšího jejího směřování.

Hlavní důraz delegátů sjezdu přikládali personifikaci řešení stranické krize. Zvítězily názory, že strana má být především zviditelněna. Že jejím hlavním úkolem je svěží komunikace navenek završená návratem komunistů do parlamentu, propagace vlastní činnosti a přizpůsobení stranické práce i struktury těmto cílům. Nejedna delegát se ovšem ptal, pokolikáté již tento názor vítězí a s jakým výsledkem...

Robert Kvacskaï,
šéfredaktor Dialogu, účastník XII. sjezdu KSČM

Delegáti rozhodli o zviditelnění strany!

Novým předsedou ÚV KSČM je Roman Roun

Romane, přijmy, prosím, přání Dialogu k zvolení do čela Komunistické strany Čech a Moravy. Jaký jsi měl pocit, když předsedající XII. sjezdu KSČM oznámil delegátům tvé volební vítězství?

Děkuji za přání. Samozřejmě jsem měl radost, když si delegáti vybrali takovou cestu, která sice bude složitá, ale nabízí šanci, aby se u nás opět začala formovat silná levice pod vedením Komunistické strany Čech a Moravy.

Čím myslíš, že jsi z pěti kandidátů na předsedu KSČM přesvědčil delegáty, aby ti dali důvěru?

To je spíše otázka na některé z těch, kteří mě volili, než na mě. Já jsem se snažil delegátům věcně vysvětlit, v jaké reálné situaci se naše strana nachází a že řešením k zvýšení společenské autority KSČM je intenzivní práce na její celkové modernizaci, nikoli v setrvávání na dogmatech.

S tímto názorem jsi ve druhém kole uhájil s převahou třinácti hlasů volební vítězství. Považuješ tento mandát za dostačující, aby ses jako lídr strany mohl zodpovědně přihlásit k plnění úkolů, které jejím členům ukládá sjezdové usnesení?

Jednoznačně. Většina delegátů se rozhodla pro kandidáta, který jim předložil konkrétní kroky nutných změn. Jsme demokratickou stranou, v níž se síla mandátu měří prostou či nadpoloviční většinou. A tu jsem získal. Přitom jsem si vědom, že šlo ve druhém kole o střet dvou názorových proudů. I toho, že rozdíl čtyřiapadesáti procent hlasů pro mě a šestačtyřicet hlasů pro Milana Krajča může některým z mých odpůrců připadat malý. Tak to i vnímám a především se soustředím na intenzivní práci, nikoli na zpětné hodnocení, zdali třináct rozdílných hlasů je anebo není málo.

Hovoříš o intenzivní práci. Úkolů s ní spojených nebude jistě málo, aby jejich plnění vedlo k překonání dlouhodobější stranické krize, řekněme k restartu strany. Bylo by

asi krajně neseriózní se tě nyní, těsně po sjezdu, zeptat, co všechno chceš, jako předseda strany, pro to udělat? Přesto ale není od věci jedna otázka: Čím chceš začít?

Začal jsem okamžitě, není čas vyčkávat a přešlapovat na místě. Dojde k změně v organizaci práce aparátu ÚV KSČM, aby byl maximálně efektivní, i když došlo k snížení místopředsedů ústředního výboru. Také je nutné bez otálení nastavit jasnou komunikaci týkající se programových cílů s orientací na rozbor práce současné vlády Andreje Babiše. A rozhodně chci co nejdříve navštívit i všechny krajské výbory.

Děkuji za rozhovor!

Stanislav Zeman

XII. sjezd Komunistické strany Čech a Moravy projednal a posoudil činnost strany od XI. sjezdu KSČM a mimo jiné Schválil:

Zprávu ÚV KSČM o činnosti KSČM.

Z USNESENÍ SJEZDU

Zprávu ÚV KSČM o hospodaření KSČM včetně výhledu.

Zprávu Ústřední revizní komise KSČM.

Zprávu Ústřední rozhodčí komise KSČM.

Stanovení kompetencí předsedy a dvou místopředsedů: předseda ÚV KSČM - zahraniční politika, občanský sektor a mediální úsek;

I. místopředseda - řízení stranické práce, ekonomika a personální záležitosti;

místopředseda - odborné zázemí a teoreticko-ideová práce, volby, komunální politika.

A priority pro budoucnost České republiky

Vzal na vědomí:

Úvodní vystoupení předsedkyně ÚV KSČM Kateřiny Konečné.

Informaci o činnosti Institutu české levice, z. ú. od XI. sjezdu KSČM.

Zdravice delegátům XII. sjezdu KSČM od partnerských zahraničních komunistických a dělnických stran.

Zvolil:

Předsedou Ústředního výboru KSČM **Romana Rouna**

Prvním místopředsedou ÚV KSČM **Petra Šimůnka**

Místopředsedou Ústředního výboru KSČM **Milana Krajču**

Předsedu Ústřední revizní a rozhodčí komise KSČM **Vladimíra Chaloupku a potvrdil** členy Ústředního výboru KSČM zvolené okresními konferencemi KSČM

Uložil:

Připravit a schválit harmonogram rozpracování hlavních úkolů strany do XIII. sjezdu KSČM.

Vyhodnotit diskusi XII. sjezdu KSČM, posoudit připomínky, náměty a stanovit postup při jejich využití v činnosti strany.

Vydát protokol sjezdu v elektronické podobě na intranet včetně diskusních příspěvků a závěrů předsjezdové diskuse.

Obnovit a systematicky rozvíjet teoretickou práci strany.

Připravit aktualizovaný dlouhodobý program strany s využitím podnětů předsjezdové diskuse a alternativních návrhů. Program musí vycházet z konkrétní analýzy současných společenských, ekonomických a politických podmínek.

Rozpracovat Priority pro budoucnost České republiky do současných podmínek jako závazného nástroje praktické politiky, který bude vycházet z konkrétní analýzy společenské situace a obsahovat realistické a postupně realizovatelné kroky.

Pokračovat v projektu Paměť lidu a zveřejnit vzpomínky pamětníků.

Připravit a schválit změny v organizační struktuře strany a jejího finančního zabezpečení s ohledem na změny v členské základně a schopnosti samofinancování organizačních jednotek s platností od **1. 1. 2028**.

Zabývat se trvale náměty ze Zprávy o činnosti i Zprávy o hospodaření, **zejména:**

Aktualizovat systém práce s mládeží, sympatizanty a nově příchozími členy.

Doplnit systém vzdělávání a přípravy členů na výkon stranických a veřejných funkcí.

Zavést formu registrovaného sympatizanta a vést volební kampaně a cílené kampaně k problémům, které občany trápí a pro které má KSČM řešení.

(Kráceno.)

Z představení kandidátů na předsedu...

Ze sjezdové diskuze s kandidáty na předsedu / předsedkyni ústředního výboru.

Jak dostat stranu z krize?

Petr Bureš, okres Ústí nad Labem

„Musíme postupovat na dvou rovinách. Na jedné jde o lepší spojení zejména mezi základními organizacemi a centrem, o zdokonalení naší vnitřní komunikace. Základní organizace přežívají na okraji zájmu práce v regionech... Klíčové je vtáhnout lidi do děje. Naši soudruzi v regionech musí mít pocit informovanosti a oprávněný pocit důležitosti. Druhá rovina je informační práce směrem ven. Zde je opravdu mnoho dluhů... Nabízím za sebe projekt internetové YouTube televize Bureš TV s jejími 100 tisíci diváky... Komunisté musí umět propojit alternativy - všechny názory a profesní oblasti...“

Milan Krajča, Obvodní výbor Praha 3

„Strana je v krizi... nejsme v parlamentu a nemůžeme se dostatečně viditelně bránit všudypřítomnému šílenému antikomunismu... Největší nepřítel režimu jsme my, komunisté. Mimořádný sjezd správně rozhodl, že komunisté mají zůstat na politické scéně otevřeně pod svou značkou... Musíme mluvit srozumitelně a jednoznačně, vysvětlit lidem srozumitelně, proč jsme komunisté a proč je naším cílem socialismus a komunismus... posílit naši práci mezi lidmi. Všude, kde se protestuje, se musíme zapojit a získávat důvěru veřejnosti... odbory, spolky... sdílení odporu proti fašismu mezi vlastenci. Každá spolupráce ale musí naši stranu posilovat, ne oslabovat! Moje doména je zahraniční politika – i nadále musíme být hrdou součástí mezinárodního komunistického hnutí... Jednota, aktivita, odhodlanost – to jsou naše hodnoty. Udělám vše, aby strana byla relevantní... naše strana má bojovat a nevzdávat se!“

Leoš Luzar, okres Nový Jičín

„Všichni máme dnes pocit, že nám někdo krade náš svět... v koutku duše nám sedí beznaděj, protože se to zdá být neodvratné... Naše pokusy odvrátit levicové voliče od Babiše nevyšly ani pod značkou Stačilo... naše myšlenky na sociální spravedlnost ztratily ostrost. Naše značka je poplivána... volí se menší zlo a svět není možné zachránit. Ale naší nadějí je naše paměť: já jsem tehdy žil a minulost byla lepší dnes. Nestydím se za svůj život... Ekonomiku strany je nutné prověřit od nuly. Musíme provést audit veškerého hospodaření a inventuru majetku – potom musíme prověřit všechny možnosti využití našeho potenciálu... Pokud dokážeme dodat lidem to, co jim nejvíce chybí - důraz na obyčejné lidské pochopení, empatii – potom se karta obrátí v náš prospěch...“

Petra Prokšanová, obvodní výbor Praha 10

„Zamyslím se sama nad předpoklady, které by měl mít předseda naší strany... Měl by to být především dobrý lídr, jehož podstatnou vlastností musí být prověřenost praxí... deklaratornost nestačí... měl by být také teoreticky skvěle vybavený... také disciplinovaný a soudružská kritika by měla nového předsedu jen posilovat... cítím, že nemám sama všechny tyto předpoklady a nejsem ještě připravena na takovou funkci... navíc je zapotřebí netříštit stranu a soustředit se na hledání právě takového lídra... proto odstupuji z kandidatury...“

Vedení strany - Milan Krajča, Roman Roun a Petr Šimůnek

Roman Roun, obvodní výbor Praha 9

„Upřímnost je nejdůležitější – a já neupřímný být neumím. Jsme v krizi politické a ekonomické... Příčinami našich volebních propadů je politika našeho současného režimu 'chléb a hry'... lidé jsou přesvědčeni, že se mají vlastně dobře! Nerozumí, proč jsme podporovali oligarchu, proč jsme podporovali vystoupení z NATO, proč nechceme F-35. Lidé nám nerozumí a antikomunismus vytváří a prohlubuje nenávisť vůči nám... Nenabízím jednoduchou cestu – nabízím cestu moderní komunistické strany... perfektní komunikaci a oslovení skupin našich voličů... vedení strany musí být jako dobře namazaný stroj... strana musí provést ekonomickou reformu a přizpůsobit tomu i svou strukturu... musíme zefektivnit mezinárodní spolupráci. Důležitým úkolem bude vrátit se mezi pracující... ptejme se, jaká témata pracující skutečně řeší... zapomeňme na naše žabomyší spory a navažme na odkaz našich otců a dědů... nejsem korunní princ, ale umím zcela změnit mediální obraz strany...“

Výzva čtenářům – hledáme nového kolegu!

Vážení čtenáři, hledáme pomocníka redakce Dialogu, který má zkušenosti s grafikou a zalamováním textu, nebo který by měl obecně pokročilou znalost z oblasti IT a chtěl by se zmíněné dovednosti učit či je zdokonalovat. Nabízíme možnost nahlédnout do kuchyně přípravy internetových novin a získání nových dovedností a praxe pod vedením zkušeného editora. Časová náročnost je předpokládána cca 10 až 15 hodin měsíčně.

V případě zájmu prosím napište na mail:

"redakce@dialog-komunistickylist.cz"

Společně můžeme posunout Dialog ještě dál!

Vaše redakce Dialogu

...ze sjezdové diskuze

Josef Nesvadba, OV Zlín

„...síce rozumím pohledu místopředsedy L. Šuldy, ale mně vadí, že jsme se ani nepokusili některé problémy řešit... zmizela stínová vláda KSČM... my jsme se ani nepokusili hledat její nové členy, prostě staří skončili a tak skončila i stínová vláda... nerozumím, proč stále objevujeme objevené... program KSČM vychází z Komunistického manifestu – my jsme jako KSČ problém dlouhodobého programu již vyřešili... Kladenský sjezd toto dobře definoval... ale v 90. letech stát zničil všechny předpoklady pro jeho uplatnění; měli bychom do našeho dlouhodobého programu zanést požadavek standardu volit všechny druhy voleb do zastupitelských sborů ČR v jednotných termínech... reforma územního uspořádání dle toho před rokem 1989, zásadní omezení úředního aparátu a zrušení Senátu... důstojné postavení odborů... to vše jsou naše témata...“

Berounský, OV Benešov

„...v materiálu Priority pro budoucnost... se zapomnělo na zásadně důležitý bod – zemědělství... pokud máme prolomit kruh závislosti našeho státu, je nezbytné pamatovat na zemědělskou půdu, na zákonnou ochranu půdního fondu... je nezbytné zákonem ochránit zahrádkáře, kteří by měli mít povinně možnost za přiměřenou cenu odkoupit nepoužívanou ornou půdu... války na světě a energetická krize povedou k ohrožení naší země z pohledu dovozu potravin... zahrádkáři musí mít možnost se rozvíjet...“

Roman Ramach, OV Vsetín

„...já gratuluji soudruhům z Prahy... konečně by si měli uvědomit, že vyhráli všechno – mají všechny zástupce ve vedení strany... ale je to k něčemu? Dlouhodobě nejsme schopni se domluvit na programu strany... nejde udělat jasně vymezený, pevný program, když se svět mění každou vteřinou! Berme si příklad od úspěšných... Moravskoslezský kraj je úspěšný trvale, dokazuje na volebních výsledcích svou práci... berme si z něj příklad... já to osobně zkouším...“

Vojtěch Filip, OV České Budějovice

„...neměl jsem v úmyslu vystoupit, ale musím reagovat na diskuzi k programovým prioritám... je potřeba je doplnit... zejména naše zahraniční politika se musí opírat o východisko mnohem širší... jak dál s celou Střední Evropou – my chceme být v pásnu neutrálních zemí v Evropě!... chceme garantovat neutralitu státům V4!... toto bychom měli chtít projednávat na stranické půdě a zvát sem k nám zahraniční hosty, kteří budou mít podobné názory... je to originální a přitom velmi srozumitelné a má to velmi pozitivní ohlas...“

Martin Říha, MěV Brno

„...znovu upozorňuji na to, že diskuze o programu strany nás nikam dál neposunou... podívejte se, jak to děláme my – staráme se v našem domě v centru Brna o sociálně znevýhodněné, vracíme je do života, pořádáme v budově různé aktivity a snažíme se ukázat příkladem občanům Brna, jak to my komunisté myslíme... využijme naše nemovitosti i v jiných regionech a městech... dělejme služby pro lidi v nouzi... stát na tyto lidi kašle a je zde ohromný prostor pro nás... naši dědové to dělali za první republiky také tak a byla to jedna z nejdůležitějších aktivit, která přesvědčila občany, aby po válce prosadili ve volbách komunisty do čela státu...“

Jiří Horák, OV Praha 1

„...já podporuji místopředsedu Šuldu... pracovali jsme na dlouhodobém programu celé poslední 4 roky... připomeňme si, jak byl tento návrh smeten z programu jednání celostranické konference... vystoupili zde soudruzi z Jihomoravského kraje a řekli, že je předložený materiál - zpracovaný po dlouhé diskuzi mnoha členů strany a po tvrdé oponentuře - jen slohové cvičení a že to není 'na programu dne'... otázka míru je přitom zásadní pro náš program! Byl jsem v nedávné době v Moskvě na setkání jak komunistických, tak nekomunistických stran - a všichni se bojí války... ptali se nás na mírovou aktivitu proti válce a fašismu... co budete dělat proti další válce proti Rusku...!? Pokud nebudeme skutečně důsledně diskutovat o programu, nebudeme ho schopni schválit nikdy...“

Marie Hrušová, OV Kladno

„...nejsme jako strana v dobré kondici... příčina je v tom, že jsme se až příliš jsme nechali unést výsledky voleb... naše širší působení, nejen ideové, ale i kulturní - ve společnosti se vytratilo a tudíž jsme ztratili vliv... ve straně není podporována názorová různorodost... došlo například k úplnému utlumení vnitrostranické diskuze o příčinách 17. listopadu 1989... demonstrovali jsme jednotu, ale tím jsme vyklidili pole, které ovládli naši protivníci a dnes neumíme vyvrátit ani ty nejzvrhlejší antikomunistické pomluvy... Nejde jen o to, abychom byli společností slyšeni, ale především pochopeni! Klesá zájem o výuku marxismu... přitom politické vzdělávání je základ!“

Škodná v kurníku

XII. sjezdu KSČM jsem se účastnil jen jako host, kandidát na místopředsedu ÚV navržený z Prahy 3. Průběh jednání mi často připadal jako to sjezdové logo, kde šipka směřování míjí hvězdu, symbol komunismu. Martin Říha přítomným správně připomněl, že jsme stranou sociální, představením sociální pomoci občanům v brněnském stranickém sídle. Milan Krajča, Petra Prokšanová a mnozí další chtějí více akcí na veřejnosti. Tak proč nám to nejde v každém okrese? Proč máme problém získat deset tisíc podpisů na petici? Naopak Roman Roun má za hlavní cíl další volební roky 2028-2030, ale o podzimních volbách neřekl ani slovo. Ostatně o práci zastupitelů nebyl žádný diskusní příspěvek.

Nejlépe se na sjezd připravila skupina z vedení strany Konečná – Pěničková – Šulda – Horák - Chaloupka k předvedení vzájemné chvály, jak dobře pracovali. Mrzí mne to především u předsedů kontrolních orgánů. Jiří Horák si nevšiml, že ve zprávě o hospodaření chybí náklady okresních výborů na provoz svých sídel v cizích nemovitostech. Budou okresní výbory zasedat v bytech funkcionářů, jako to už často je zvykem u základních organizací? Vladimír Chaloupka tvrdí, že řešil méně stížností. Proč zastírá osobní spory v několika krajích? Co udělá s předsjezdovým nesoudružským chováním? A jak předsedové připravili fungování nově sloučených kontrolních orgánů?

Nejočekávanější obsahový dokument Program KSČM opět tradičně nepředložen. Změna zadání zněla Akční program. Ale předložený materiál ideologické komise ÚV KSČM a Ludvíka Šuldy není obsahem stranický ani akční program. Je to další parlamentní volební program. Nakonec pro sjezd nazván „Priority pro budoucnost České republiky“, který má 12 bodů, když je ten 12. sjezd. Vzpomínáte na 11. sjezd a tehdejších 11 bodů? Po měsíci se na ně zapomnělo. Proč a pro koho vznikl, když poslední takový program byl schválen ÚV KSČM na podzim 2024 před vznikem projektu „hnutí Stačilo!“ do sněmovních voleb, které už proběhly. Letos jsou volby obecní, tedy mnoho různých volebních programů dle místních podmínek. Nepotřebný program na sjezd nepatří. Sepsal jsem akční program, co má strana dělat, který schválila okresní konference strany v Praze 3. Ale sjezdu nebyl předložen ani pro informaci a z mého písemného představení delegátům byl někým vyjmut. Tak jsem jej aspoň sjezdu přečetl ve čtyřech minutách kandidátského vystoupení:

Akční program komunistické strany

Vzhůru do práce!

✓ Každý člen dle svých schopností a možností plní povinnosti ve straně a je prospěšný společnosti dle programu strany.

Zajistit provoz strany:

- ✓ Finanční podpora strany členským příspěvkem ve výši jednoho procenta z čistého příjmu.
- ✓ Činnost pro stranu zdarma.

- ✓ Plná informovanost a komunikace mezi orgány a členy strany.
- ✓ Zamezení úniku vnitrostranických informací mimo stranu.
- ✓ Ochrana strany, stranických orgánů i členů, před antikomunismem.
- ✓ Obnovit mládežnickou organizaci komunistické strany ve spolupráci s KSM.
- ✓ Stranické vzdělávání pro přípravu stranických funkcionářů, odborníků a kandidátů na veřejné funkce.
- ✓ Obnova odborného zázemí strany dle současných a budoucích potřeb společnosti.
- ✓ Zjednodušení vnitrostranického provozu při zachování dostupnosti sídel řídicích orgánů členy.
- ✓ Kontrola plnění společných rozhodnutí na všech úrovních.
- ✓ Rozhodovat společně odpovědně ke společnosti a k lidem, ke straně a k jejím členům.
- ✓ Obrana pokrokového výkladu dějin pracujících, českého a československého státu a jeho národů.
- ✓ Návrh cesty k obnovení socialistického státu, státu pracujících, státu pro pracující
- ✓ Obnova státního a obecního i družstevního vlastnictví.
- ✓ Lidová kontrola činnosti státních orgánů a organizací.
- ✓ Rozvoj sociálního zabezpečení.
- ✓ Podpora zlepšení postavení obcí zajišťujících místní dopravní obslužnost, dostupnost obchodů a služeb, školských, kulturních a zdravotnických zařízení, bydlení a kvalitu životního prostředí.

✓ Podpora záměrů pro zajištění potřeb české společnosti: výživa, zdraví a vzdělávání, bezpečnost, doprava a komunikace, energie, těžba, ochrana přírody a české kultury.

✓ Okamžité odborné reakce na dění v Česku i ve světě

✓ Propagace názorů komunistů tiskem a po internetu.

✓ Podpora Institutu české levice jako místa setkávání odborníků-komunistů s občany.

✓ Spolupráce s politickými stranami, hnutími a spolky zastupující pracující a sociálního zaměření.

✓ Spravedlivý mír, odzbrojení, jednání rovných.

... a protože již před mým kandidátským vystoupením byl oznámen výsledek volby předsedy strany, tak při znalosti jeho chování a jednání ve straně mi nezbylo než

sjezdu sdělit: „Nevěřím, že zvolený nový předseda je schopen plnit takový akční plán, a proto nehodlám být místopředsedou.“ Přesto jsem rád, že nakonec byli do funkcí zvoleni opět Milan Krajča (místopředseda) i Petr Šimůnek (1. místopředseda). Budu se jim snažit v jejich práci pomáhat, ovšem ale za dodržení podmínky, že zůstanou na pozicích komunistické strany, tedy odolají tlakům vedoucím k její likvidaci. Skupina, která neuspěla na prosincovém mimořádném sjezdu, pokračuje ve svém úsilí. Jednání a výsledky sjezdu ukázaly, že dokáží ovlivnit mnohé. Od posledních voleb uplynul půlrok, tak by se někteří členové měli rozhodnout, pod kterou značkou jsou čini, KSČM či Stačilo. Na dvou různých židlích se nesedí. Tak, soudružky a soudruzi, bděte!

Pavel Ambrož, společenství Komuna v ZKČ, pomáháme zdarma bez darů a dotací

Komunistická strana se musí stát znovu avantgardní

Velevážené soudružky, vážení soudruzi, doufám, že se pánové neurazili, ženy je třeba si předcházet.

Komunistická strana se jako jediná může pochlubit svým filozofickým zakotvením. Tím se stává jedinečnou, autenticky levicovou stranou. Nevychází pouze z obligátních Marxe, Engelse, Lenina. Vždyť Nietzscheova idea nebo chcete-li vize nadčlověka přece odpovídá tzv. socialistickému člověku. Podporu hledíme i v existencialismu, Sartrovo člověk je tím, kým se učiní je platné, pokud mu dá společnost podmínky ke svému svobodnému rozvoji. Vždyť právě v komunismu si může i skladník ve šroubárně přečíst Vergilia i v originále.

Musíme zavrhnout myšlenku revoluční změny lidstva, neosvědčila se. Stalin, Mao Ce Tung, Pol Pot a jiní se o to pokoušeli eliminací skutečných a naneštěstí velmi často též domnělých nepřátel a výsledek se nepřekvapivě nedostavil. Kdo jiný by to měl chápat lépe než samotní komunisté, kteří se poučují z praxe. Proto musíme právě my bojovat proti potlačování svobody slova a kriminalizaci názorů. Návrat k podstatě levice spočívá v liberalismu (v jeho původním významu osvobození člověka), ateismu, racionalismu a spravedlnosti. Tyto hodnoty musíme hájit!

Kapitalismus je efektivní tam, kde je možné vykořisťovat, plundrovat, plénit, rabovat a pustošit. Tato doba již naštěstí skončila. Lidé se, pro kapitalisty ku podivu, vykořisťovat nechťejí a přírodu si také nechceme dále ničit. S umělou inteligencí a pokročilou výpočetní technikou bude komplexní a funkční plán tou nejlepší možností, jak racionálně zacházet s lidskými a přírodními zdroji. AI a robotizace nastolují neodbytně otázku zespolečnění výrobních prostředků a činní ji tak opět aktuální. Pracující musí být naše hlavní opora. Je třeba získat přízeň pracujících, jejichž zájmy hájíme, slibem vyšší ekonomické prosperity. Kdo jiný by se měl mít nejlépe než ten, kdo vytváří reálné hodnoty – vzpomeňme na Marxe s jeho základnou a nadstavbou.

Programové priority: Komunistická strana se musí stát znovu avantgardní. Stranou nastolující témata. Musíme vycházet z přirozených potřeb a zájmů člověka pramenících z jeho evolučního vývoje. Za nejdůležitější považují obranu a porodnost, neboť se bytostně týkají přežití našeho národa. Navrhuji tedy – dobrovolnou vojenskou službu s celoživotním daňovým zvýhodněním pro její absolventy/ky, a výraznou bonifikaci pro trojnásobné matky například odchod do penze v 50 letech s garancí minimálně průměrného důchodu.

Děkuji všem velmi moc za vaši milou pozornost.

David Mikeš, OV Strakonice

Od vizí k řešením

Jeden den po skončení XII. sjezdu KSČM by bylo předčasné pokoušet se o jeho celkové hodnocení. Proto ani tento text není hodnocením výsledků sjezdu, ale zamýšlením nad jedním z důležitých úkolů, který z jeho jednání vyplynul.

XII. sjezd KSČM schválil dokument Priority pro budoucnost České republiky, který formuluje představu o tom, jak by měla naše země vypadat v oblasti mezd, bydlení, zdravotnictví, veřejných služeb, dopravy nebo ochrany občanských práv. Priority vyjadřují směr, kterým se chceme ubírat, a hodnoty, na nichž KSČM dlouhodobě staví.

Méně známou, ale možná ještě důležitější součástí jednání sjezdu bylo náročné hledání kompromisu nad otázkou, jak s těmito prioritami dále pracovat. V průběhu diskuse zaznívaly různé pohledy na jejich realizovatelnost v současných podmínkách. Výsledkem vyjednávání byla dohoda, která se promítla do usnesení sjezdu. To ukládá rozpracovat Priority pro budoucnost České republiky do současných podmínek tak, aby vycházely z konkrétní analýzy společenské situace a obsahovaly realistické a postupně realizovatelné kroky.

Není tajemstvím, že řada schválených priorit není v současných politických, ekonomických a společenských podmínkách realizovatelná v podobě, v jaké byla formulována. To však neznamená, že bychom se měli vzdát jejich základního smyslu. Naopak. Je třeba hledat cesty, jak jejich obsah převést do podoby konkrétních kroků, které lze uskutečňovat již dnes. Právě proto považuji za důležité rozhodnutí sjezdu zahájit práci na jejich transformaci do reálné a praktické politiky.

Právě zde vidím jeden z nejdůležitějších momentů sjezdu. Nestačí pouze říkat, co by se mělo změnit. Skutečná politika musí odpovídat na otázku, jak toho dosáh-

nout. Ne „co by se mělo“, ale „jak to udělat, aby to bylo“, i když to „mělo by se“ nadále na sjezdu převládalo.

Transformace priorit nebude jednoduchá. Vyžaduje opustit představu, že změnu přinese sama velká politika a mediálně atraktivní prohlášení. Současná realita nám nedává podmínky pro prosazování rozsáhlých systémových změn na celostátní úrovni. O to důležitější je zaměřit se na takzvanou malou politiku – na práci v obcích, městech a regionech, kde lze jednotlivé myšlenky převádět do konkrétních projektů a opatření řešících skutečné problémy lidí.

Velká politika pod světly televizních kamer dnes sama o sobě důvěru občanů nevrátí. Tu lze znovu získat, pokud dokážeme řešit jejich potíže. Dostupnější bydlení, potraviny, dopravní obslužnost, podpora seniorů, rozvoj služeb nebo bezpečnost – právě tady může KSČM ukázat, že její politika není založena pouze na vizích, ale také na schopnosti přinášet konkrétní výsledky.

Právě tato „malá politika“ bude cestou k obnovení důvěry veřejnosti. Umožňuje ověřovat naše návrhy v praxi, reagovat na konkrétní potřeby občanů a postupně vytvářet podmínky pro širší změny. Pokud dokážeme propojit dlouhodobou vizi se srozumitelnými a realizovatelnými kroky, mohou se Priority pro budoucnost České republiky stát nejen programovým dokumentem, ale i nástrojem praktické politiky.

Na hodnocení XII. sjezdu bude ještě dost času. To, zda byl úspěšný, ukáže až budoucnost. Již dnes však můžeme říct, že před námi stojí důležitý úkol: proměnit schválené priority z dlouhodobé vize v konkrétní a uskutečnitelná řešení problémů obyčejných lidí. Právě od toho by se měla odvíjet práce strany v následujícím období.

Stanislav Dušek

Zásadovost v době systémové krize

Současná epocha ostrých rozporů vyžaduje pružnost, nikoliv však za cenu ztráty zásadovosti a odpovědnosti vůči dějinám. Všeobecná krize kapitalismu se prohlubuje do podoby masového zbídačení, válečných eskalací a rostoucího nebezpečí válek, včetně jaderného konfliktu. Protiklad kapitálu a práce se zostřuje, ale i komplikuje, stejně jako řada dalších společenských rozporů. Imperialistická agresivita, koloniální formy podřízení, i meziimperialistické konflikty sílí a komplikují se.

Proti této objektivní realitě musíme postavit subjektivní faktor: disciplinovanou stranu jako organizovanou sílu pracujících, dějnotvornou sílu, směřující k překonání kapitalistického barbarství a výstavbě socialismu. Tento cíl, inspirovaný Říjnovou revolucí, protifašistickým odbojem i zkušeností budování socialismu, je se stranou od jejího založení a zůstává naším stálým orientujícím směrem, přestože nemusí být vždy na dohled.

Veškerá činnost musí směřovat k ukotvení komunistické strany ve společnosti tak, aby strana byla zakotvena jako organizace zápasu dělnické třídy a lidových vrstev v politických, ideových a ekonomických prostorech, které se nám otvírají a které budeme sami vytvářet. Podstatné také ale je, aby nedošlo k nevratným krokům, změnám, které naši stranu od tohoto zásadního cíle odvrátí, třeba kvůli krátkodobému mediálnímu úspěchu či snaze o koalici s kapitalistickými stranami.

Cestu naší strany od porážky socialismu v Evropě je třeba hodnotit a vyložit sebekriticky. Na jednu stranu se podařilo přes tvrdé podmínky zachovat otevřeně vystupující komunistické hnutí, varovat před imperialistickou integrací do EU a NATO či zabránit umístění základny v Brdech. Naše strana byla jedinou relevantní silou, která ukazovala to, co se reálně potvrdilo, tedy že Evropská unie a NATO jsou nástroje imperiální a koloniální nadvlády velkého kapitálu Západní Evropy a USA.

Zároveň však byla značná část politické síly a společenské důvěry promarněna ústupky vládnoucí buržoazní politické moci: podporou některých poslanců rozšiřování NATO, nekritickým krytím vlády ANO a Sociální demokracie nebo rozptýlením levicového potenciálu projektem strany Stačilo!

Tyto chyby umocňuje vývoj organizace – generační propad, slabý nábor, pokles kázně, teoretická nejednotnost, organizační struktura, která neodpovídá dnešní situaci uvnitř i vně strany.

Neodvratnou podmínkou práce komunistické strany je co největší možná finanční a personální nezávislost na kapitálu, který z principu korumpuje. Profesionální pracovníci musí svou energii věnovat hlavně straně, neměli by být nuceni dělit své síly mezi stranickou práci a závislé zaměstnání, natož být financováni imperialistickými a kapitalistickými strukturami.

Práce, která stojí před námi je ohromná a mnoho z toho, co mělo být podniknuto za příznivějších podmínek, bylo zanedbáno.

V situaci, kdy vládnoucí třídy čelí vnitřním rozporům a snaží se perzekučními zákony umlčet skutečnou alternativu vůči jejich krizi, musíme soustředit síly do několika směrů:

✓ **Organizační výstavba:** Zakotvení strany mezi pracujícími a lidem jako skutečného předvoje v nových podmínkách, nezávislého na korumpujících principech buržoazního politického systému.

✓ **Práce s mládeží:** Věnovat mimořádnou pozornost mladé generaci jako budoucím bojovníkům za novou společnost. Systematické posilování Komunistického svazu mládeže jako struktury přípravy kádrů a školy komunistické praxe.

✓ **Ideová a teoretická práce:** Marxistická analýza současného kapitalismu a imperialismu, vyhodnocení socialistické zkušenosti. Studovat přístupové cesty k nahrazení kapitalistického barbarství socialismem. Vnitrostranické vyjasňování rozporů ve strategických otázkách k prohlubování stranické teoretické základny.

✓ **Programové vyjasnění:** Dialektické propojení bezprostředních požadavků (mír, mzdy, bydlení, konec imperiálního a koloniálního útlatku) s trvalým cílem – přechodem k socialistické společnosti, i s posílením komunistické strany.

✓ **Spojenectví a autorita ve společnosti:** Aktivní spojení v odborovém, mírovém, antiimperialistickém, antifašistickém a sociálním hnutí. Strana musí být iniciátorem a třídním koordinátorem, nikoliv pasivním přívěskem partiálních zájmů. Strana by měla přispívat k profilaci, vyjasňování stanovisek a k zefektivnění práce jednotlivých partiálních hnutí.

✓ **Mezinárodní rozměr:** Systematická účast v mezinárodním komunistickém a antiimperialistickém hnutí. Konstruktivně přispět k jeho výstavbě a řešení vnitřních rozporů.

Komunistická strana zároveň nesmí být pouhým komentátorem krize, ale organizovanou silou, která ji překonává. Návrat ke komunistickým zásadám, organizační kázně a historickému kompasu socialismu umožní, že se strana opravdu stane aktivním účastníkem dějin při proměně světa a s tím si získá důvěru nevykořisťující a pracující většiny společnosti.

Návrat ke komunistickým zásadám, organizační kázně a historickému kompasu socialismu umožní, že se strana opravdu stane aktivním účastníkem dějin při proměně světa a s tím si získá důvěru nevykořisťující a pracující většiny společnosti.

O.K., květen 2026

kandidát na funkci místopředsedy ÚV KSČM

Naplňovat programové priority

XII. sjezd KSČM se koná v době, kdy si připomínáme 105. výročí založení Komunistické strany Československa, která svoji životaschopnost prokázala v období nástupu fašismu v Evropě, v období druhé světové války, následně pak v období budování základů socialismu v naší zemi, nové sociálně spravedlivější společnosti.

Programovým cílem KSČM, která si brzy bude připomínat již 35 let své existence, je socialismus, demokratická společnost politicky postavená na maximální občanské samosprávě, prosperující a sociálně spravedlivá, pečující o zachování a zlepšování životního prostředí, zabezpečující lidem důstojnou životní úroveň a prosazující bezpečnost a mír. I přes stále zesilující, agresivnější a primitivní antikomunismus, který vyústil až k přijetí novely § 403 trestního zákoníku s účinností od 1. 1. 2026, delegáti mimořádného sjezdu KSČM dne 13. prosince 2025 naprosto většinou hlasů rozhodli o zachování současného názvu KSČM, v pokračování politického úsilí hájící zájmy nejen sociálně slabších občanů. Jsem přesvědčen, že KSČM (a komunistické hnutí v širším světovém měřítku) má před sebou v době prohlubující se krize kapitalismu plodící stále nové války, v době přetváření se geopolitická mapy světového uspořádání, svou perspektivu, i když se jedná běh na dlouhou trať.

Jedním z hlavních úkolů nově zvoleného vedení KSČM na XII. sjezdu se musí stát naplňování programových priorit předkládané delegátům květnového sjezdu KSČM a následně vypracování dlouhodobého programu strany jako základního politického dokumentu. V mediálním prostředí, v politické práci, to bude vyžadovat umět adekvátně, soustavně a všemi možnými prostředky poukazovat na palčivé problémy, které tíží naše občany zhoršující v mnoha případech již tak dost nedůstojné jejich sociální postavení, ať již jsou to otázky sociálně ekonomického charakteru, či otázky spojené úsilím o zachování míru, proti navyšování výdajů zbrojení a zatahování České republiky do dalších imperialistických dobrodružství Západu, úsilí směřující k vystoupení z NATO a jeho následnou neutralitu, ale i další palčivá témata, např. zachování české koruny. KSČM musí zůstat hegemonelem levice, vědoma si, že bude v mediálním prostředí čelit pokračujícím dehonostujícím nálepkám, na které musí umět adekvátně reagovat.

Ofenzivní a soustavná politická práce musí vycházet z reálné, akceschopné organizační struktury strany, reagující na neutěšený stav členské základny.

Znamená to na základě proběhlé vnitrostranické diskuse o nutnosti změny organizační struktury KSČM, připravit a schválit její novou funkční podobu.

Z hlediska zvýšení operativnosti, efektivnosti a funkčnosti je nutností schválení nového klíče pro zúžení současného stavu ústředního výboru, případně Výkonného výboru ÚV KSČM. V prosazování politického programu a působení strany mezi veřejností je žádoucí v budoucnu více zapojit Institut české levice, který v minulosti i přes omezené finanční prostředky vyvíjel různorodou a pestrou škálu aktivit včetně prezentace na sociálních sítích. Stejně tak je třeba využít služeb, které nabízí a. s. Futura, kdy zdaleka se nejedná jen o vydávání týdeníku Naše pravda.

Dalším faktorem je finanční zabezpečení politické práce jednotlivých orgánů stranické struktury, kdy prioritou musí být finanční zabezpečení voleb do krajů v roce 2028 a voleb do Poslanecké sněmovny v roce 2029.

Znamená to pokračovat v úsporných opatřeních k dosažení ekonomické stability KSČM, která byla započata končícím vedením KSČM. V období pokračujícího finančního propadu ve výběru členských příspěvků, stejně jako potřeby přehodnocení efektivního a účelného využití stávajících nemovitostí jednotlivých OV a KV KSČM s cílem navýšení finančních prostředků z jejich pronájmu.

Po celou dobu své stranické práce v KSČM (2011) jsem plnil usnesení a rozhodnutí vyšších stranických orgánů, včetně finančních otázek. Je tomu tak i v souvislosti mé kandidatury na 1. místopředsedu ÚV KSČM v otázce finanční odměny. Vědom si současné ekonomické situace KSČM, stejně tak i faktu, že danou funkci nelze uspokojivě, v plném rozsahu vykonávat „na dálku“ a na částečný pracovní úvazek.

Miroslav Kavij,

kandidát na funkci 1. místopředsedy ÚV KSČM

Naše strana je na křižovatce

Dlouhodobě klesá počet členů, stárneme. Významná část členů je pouze formálně evidována, neúčastí se aktivit, část základny tvoří tzv. „mrtvé duše“. Prognóza je nemilosrdná. Bez nutných změn to může znamenat během 5 let ztrátu cca 30 až 40 % členů, během 10 let až 60 až 70 % členů. Počet členů samozřejmě není jediným faktorem, můžeme aktivně a úspěšně fungovat i v menším počtu, ale bez změn to nepůjde stejně.

Čelíme demografickému zlomu, který má předvídatelný průběh a neúprosnou dynamiku směřující ke kolapsu organizační struktury, která je o to nebezpečnější, že si udržujeme iluzi stability a zdání fungování. Současná okresní struktura vznikala v době mnohonásobně vyšší členské základny. V dnešních podmínkách řada organizačních jednotek funguje pouze formálně, chybí personální obsazení, některé organizační jednotky nejsou schopny dlouhodobě zabezpečit základní administrativní a politické úkoly, dochází k přetěžování malého počtu aktivních funkcionářů, nedochází k oboustrannému přenosu informací (a to ani přes volené zástupce) či jen zkráceně.

Zároveň je značně omezené vnitrostranické vzdělávání, do klasického vzdělávání je zapojeno minimum členů a jiné formy neprobíhají. To vede k oslabování ideové i organizační soudržnosti i k oslabování odborného potenciálu strany. KSČM postupně i ztratila významnou část svého odborného a analytického potenciálu. Vedle organizační krize se tak projevuje i dlouhodobá programová stagnace.

Pokles členské základny a volební výsledky negativně dopadají i na ekonomiku strany. Vlastní zdroje i další příjmové zdroje zkrátka vysychají, a i když se podařilo řadou opatření vysychání zbrzdřit, stojíme nutnými změnami.

KSČM čelí i masivnímu dlouhodobému primitivnímu antikomunismu, dopady jsou znát rapidně na posledních generacích. Přes úspěchy posledního období, přes množství dobrých vztahů s řadou společenských organizací se nedaří nastartovat trend, který by posiloval pozici KSČM v cílových skupinách i v masových organizacích.

Přestože se KSČM podařilo zapojit se do řady aktivit proti Fialově vládě, nepodařilo se získat dost podpisů pro prezidentského kandidáta a i dosavadní petiční akce ukazují naše limity. Limity ukazují i rezignace na systematickou práci s krajskými a obecními zastupiteli.

Samostatným bodem je prezentace činnosti KSČM. Přes zásadní pozitivní změny zejména v oblasti volebních kampaní či v oblasti nárůstu informací v kyberprostoru má KSČM stále nevyužívané možnosti.

Co navrhuji?

Chci mít silnou komunistickou stranou, byt' bude početně menší, s okruhem sympatizantů, množstvím spolupracujících organizací i se silnou pozicí v masovějších organizacích i ve volených orgánech. Cílem je mít i důstojné postavení v našich cílových skupinách. Důležitou vidím analýzu cílových skupin, jejich zájmů i problémů, cílovým skupinám je pak třeba přizpůsobit komunikační mix. Pro všechny výstupy strany musíme i definovat podobu tematických kampaní, aby nešlo o ojedinělý výkřik. Důležitá je samozřejmě soustavná práce se zastupiteli.

Nadstavbou ideologické práce je marketing. V rámci něho pracujeme na zlepšování pozice strany v kyberprostoru, na přechodu od individuálního plnění sociálních sítí ke skupinovému využití, ale i na rozvoji webových stránek (newsletter atd.); tvoříme další webové stránky a skupiny na sociálních sítích dle aktuálních potřeb, propagujeme odborné výstupy, stanoviska i programové dokumenty i jinak - formou zjednodušeného textu, grafiky, videí, např. i formou komiksu. Mějme roční plány výročí i se zvolenou propagací, každý měsíc jeden plakát (nejen vytištěný), pokračujeme s „hrdiny kompartaje“ i paměti lidu.

V rámci naší strany navrhuji rozšířit práci s členy a sympatizanty - přes větší uvítací balíčky, pravidelná setkávání vedení s novými členy, vytvoření systému patronů pro nové členy, vytvoření systému nabídek pro členy, rozšíření možnosti členů využívat EDD i další stranické zdroje, omezení „schůzování“ na nezbytně nutnou míru, preferenci akce a praktické politiky, výpomoc v podpoře členů i z krajské úrovně, volnější možnosti zapojení do stranických aktivit i přes individuální členy či sympatizanty, centralizaci členské databáze s využitím kontaktů pro přímé oslovení a informování členů z centra, umožnění zpětné vazby z členské základny po restart práce se sympatizanty a jejich další získávání přes aktivity, kampaně a web, selekci sympatizantů již při registraci dle zájmu.

Podporuji i organizační reformu - navrhovaná změna by měla posilovat krajskou úroveň, snížit počet ekonomických jednotek, nahradit nefunkční okresní články oblastním uspořádáním, zachovat funkční okresní články s odlehčením povinností, umožnit přímou evidenci členů v centru či na KV, umožnit evidenci individuálních členů i zapojení sympatizantů, snížit administrativní zátěž, soustředit omezené personální a ekonomické zdroje, vytvářet podmínky pro obnovu politické činnosti.

Chtěl bych rozšířit celoroční vzdělávání o online a interaktivní kurzy či nahrané přednášky, o vnitřní online diskuse o aktuálních otázkách, o vytváření vzdělávací databáze audio/video/text i pro pozdější využití, využít šíření stručných argumentů do základny (pro a proti, historická data atd.). Odborné zázemí bych vedl od struktury komisí ke gestorům za konkrétní oblasti, zároveň bych opustil delegační princip tvorby některých komisí, podporuji i ustavení Rady starých a Rady mladých jako poradních orgánů vedení strany. Zaměřil bych se i využití zahraničních partnerských stran a jejich dokumentů. Zásadní je zpracování dlouhodobého programu, musíme ale zpracovat i jednostránkové odborné podložené odpovědi na témata, na kterých je postavena naše kritika.

Zásadní je ekonomická stabilizace strany. V okamžitých stabilizačních opatřeních do jednoho roku vidím:

- zastavit provozní spotřebu majetku,
- snížit fixní mzdové náklady,
- centralizovat ekonomiku,
- zastavit financování dlouhodobě deficitních sekretariátů.

Ve strategických opatřeních do tří let pak přeměnu organizace na „majetkově-výnosový model“, posílit centrální investiční fond, omezit neefektivní volební výdaje, zavést tvrdý rozpočtový režim i profesionální controlling a posílení právní a rizikové kontroly.

Zdeněk Štefek,

kandidát na funkci místopředsedy ÚV KSČM

Brněnský Mnichov 2026

Meeting Brno a Landsmannschaft. Kolektivní smíření?

Výzvě ke „kolektivnímu smíření“, kterou společnost Meeting Brno propaguje jako velmi pozitivní společenskou aktivitu, řeklo své rozhodné »NE!« přes 6000 účastníků demonstrace, která proběhla v neděli v Brně na Dominikánském náměstí.

Byl jsem jedním z nich, jedním z 80 vlastenců z Olomoucka, kteří do Brna přijeli osobně říci toto NE! a připojili se k oněm šesti tisícům dalších.

Toto NE řekli velmi důrazně i řečníci na tribuně, do jejichž čela se postavil exprezident Miloš Zeman.

A lidí s tímto názorem a nazíráním na tuto akci je daleko, daleko více...

Podle ankety Olomouckého deníku se proti této akci postavilo více jak 76 procent dotázaných!

Jak danou problematiku hodnotím já?

Vycházíme z toho, že názor na svět, mezinárodní dění, společenské otázky a problémy jak v makro, tak i v mikroměřítku, může mít každý, kdo je schopen soudně a racionálně uvažovat, jaký chce.

Je však dobré, víc než to, je podstatné vědět, proč si zatím názorem stát!

K danému tématu bylo již v uplynulém období řečeno a napsáno dost.

Z mého hlediska k jasnému hodnocení této problematiky slouží jasná historická fakta. A ta jsou následující.

Sudetoněmecká otázka a její řešení vznikla jako účelový nástroj nacistického vedení v rámci agresivní expanzní politiky „Drang nach Osten“. A tzv. Sudetští Němci, občané Československé republiky, v této věci sehráli naprosto negativní a vlasti zrádnou úlohu.

Především sám pojem Sudety historicky neexistoval a byl vytvořen právě nacistickou propagandou. Němečtí osadníci na oněch územích žili od středověku, pozemky jim byly českými panovníky propůjčeny k užívání, nikoli darovány! Vždy šlo o území Koruny české!

A historie v tomto soužití nezaznamenala žádných větších konfliktů nebo problémů. Ty přišly s nacismem a až fanatickým následováním německého obyvatelstva linie Adolfa Hitlera, K. H. Franka a Konrada Henleina. A o tom svědčí i výsledky voleb před rokem 1938, kdy německé obyvatelstvo volilo z 97 % Henleinovu Sudetoněmeckou stranu.

Nešlo však jen o proklamace. Šlo o jasné násilné trestné činy Freikorpsu proti představitelům tehdejší státní moci i proti českým občanům, žijícím na tomto území.

Po Mnichovském diktátu následovalo násilné vyhánění českého obyvatelstva z jejich domů. Ano! To bylo vyhnání!

Plnou okupací Československa 15. března 1939 byl tento zjevně nacistický a zrádcofský proces dokončen.

Druhá světová válka však skončila jinak, než si představitelé Třetí říše a jejich přísluhovači představovali. Skončili v táboře poražených a následovaly příslušné tresty a procesy. A rozhodnutím tří velmocí na Postupimské konferenci, konané v červenci a srpnu 1945 v zámku Cecilienhof, bylo v článku XIII. Postupimské deklarace rozhodnuto o odsunu německého obyvatelstva z Polska i území bývalé Československé republiky!

Rozhodnutí jasné, a vzhledem k činům německého obyvatelstva před a v době druhé světové války, zcela legitimní a správné!

Konáno proto tak, aby se již nemohlo opakovat to, že by národnostní menšina zásadně pomohla rozložit a zničit fungující demokratický stát! (Malá poznámka metéra – ale také proto, aby se předešlo oprávněné nenávisti československého obyvatelstva s nedozírnými důsledky.)

Odsun německého obyvatelstva byl tedy legitimní mezinárodní akt, nikoli zlovolná pomsta prezidenta Beneše, který ve vydaných Dekretech pouze

kodifikoval principy a základy nového, poválečného uspořádání československého státu.

Ano, odsun měl první, „divokou fázi“, kdy jeho realizace znamenala i násilí vůči německému obyvatelstvu, ale v oné vypjaté době se nebylo čemu divit, a státní orgány prostě nemohly vše uhlídat. Obětí a utrpení na straně německého obyvatelstva bylo nescetněkrát méně, než toho na straně českého obyvatelstva v roce 1938 a po celé období protektorátu.

Z mého pohledu se navíc Němcům splnilo to, po čem tolik volali v letech 1937 až 1939: „Heim ins Reich!“ („Domů do Říše!“). Bylo jim vyhověno!

Toto však nechtěli slyšet ti z fašistických kruhů a odsunutých Němců, kteří se nehodlali smířit s porážkou a odsunem. Vznikl tzv. Witikobund a na jeho základech v roce 1950 předchůdce dnešního Sudetoněmeckého Landsmannschaftu. Organizace navazující na nacistickou ideologii a revanšistické plány poznovu se aktivizujících reakční kruhů.

Ale to již za vydatné podpory Spojených států, Velké Británie, Francie...

Slovnatá postupimská konference byla rychle smetena ze stolu! A revanšistická rétorika provázela Landsmannschaft po celá desetiletí. To, že některé články stanov Landsmannschaf-

tu byly poměrně nedávno vypuštěny, neznamená, že tato organizace změnila svou podstatu.

Vlk, i v rouše beránčím, vždy zůstane vlkem!

Poměrně přesně vystihl daný problém v nedávném rozhovoru dlouholetý diplomatický pracovník, velvyslanec, pan Rudolf Jindrák. Řekl, že s kolektivním smířením má problém, protože v daných procesech šlo o tragédie tisíců jednotlivců, a smíření je tedy věc těchto jednotlivců nebo jejich potomků. Nemůže být řeči o organizovaném „kolektivním smíření“.

Nikdo není zapomenut a nic nemůže být zapomenuto!

Je to poučení pro další společenský vývoj. Ale reálně vzato ti přímí účastníci těchto událostí již v naprosté většině nežijí a nemohou se tedy smířovat!

Řešením je pokračovat v činnosti, která na ekonomických i politických základech, navazuje na historii. Jsou nové formy a metody spolupráce, spolupráce s německými firmami, organizacemi i jednotlivci, tyto běží, a nepotřebují žádné výzvy k usmíření!

Akty Landsmannschaftu i Meeting Brno pouze přilévají olej do ohně, nepomáhají reálně ničemu, jsou spíše drzou provokací vůči těm, kdo příkoří a útrapy zažili, nebo jejich potomkům.

Luděk Dvořák

Demonstrace antifašismu a národní hrdosti

Rozhovor Dialogu s PhDr. Janem Jelínkem, účastníkem protestu proti sjezdu landsmanšaftu v Brně.

Ptát se tě, Honzo, proč jsi vážil cestu z Prahy do Brna, by asi bylo nošením dříví do lesa, ne?

Asi ano, přesto má cesta do Brna nebyla, jak si pravděpodobně myslíš, jen vlasteneckou pohnutkou, i když ta převažovala. Ale také jsem měl k této cestě osobní důvod. Byla pro mě intimní vzpomínkou na příbuzné z mamčininy strany, které jsem nepoznal. Byli zatčeni v heydrichiádě, protože se podíleli na pomoci parašutistům, deportováni do koncentračního tábora Mauthausen a tady v říjnu 1942 popraveni.

Děkuji, že ses podělil se mnou i se čtenáři také o tuto důvěrnou vzpomínku takřikajíc z rodinného alba. O to víc bych ti byl vděčen, kdybys právě ty nám přiblížil své postřehy a pocity z protestního pochodu a shromáždění proti sjezdu landsmanšaftu v Brně. Budeš-li ovšem souhlasit?

Rád, proč ne? Brněnský protest byl pro mě svým způsobem i trochu, obrazně vyjádřeno, exkurzí do třicátých let minulého století. Jak známo, Klement Gottwald v čele komunistické strany tehdy jako jeden z mála našich prvorepublikových politiků již od pětatřicátého roku upozorňoval na fašistické nebezpečí. Usiloval o vytvoření lidové fronty, síly, která by čelila nastupujícímu fašismu u nás i ve světě. Tehdy se konaly v Praze a jinde shromáždění, na kterých se scházeli antifašisté, vlastenci víceméně bez rozdílu politické orientace. Vzhledem k mému věku, jsem šestačtyřicátý ročník, to znám pouze teoreticky z historické literatury, případně z filmu. Jak ale tato shromáždění mohla vypadat, alespoň přibližně, v praxi, jsem poznal až v Brně. Zasl jsem, kde se vzala u nás taková jednotná síla, která se postavila proti snaze landsmanšaftu o zpochybnění zvěrstev, které u nás páchali možná i někteří předkové nynějších účastníků sudeťáckého sjezdu.

Čím tě oslovila tato síla?

Právě tou jednotou. Třeba tím, že na podiu před brněnskou radnicí se střídali různí řečníci: prezident Zeman, europoslankyně Konečná, poslanec Rajchl, historik Skála, bývalý premiér Paroubek, dlouholetý šéf Baletu Národního divadla choreograf Zuska, tehdejší velvyslanec ve Francii profesor Drulák a další, kterým souhlasně aplaudovalo zaplněné Dominikánské náměstí. Také mě oslovilo to, že jako první v mnohatisícovém pochodu protestantů brněnskými ulicemi kráčel kněz Českobratrské církve husitské za doprovodu chorálu „Kdož jsou boží bojovníci.“ Tento husitský chorál se stal i jakousi hymnou protestního shromáždění, kterému dal své požehnání zmíněný kněz, než se ujal slova výtečný moderátor, herec Ivan Vyskočil. A tak bych mohl pokračovat.

Prosím, pokračuj.

Například až s dojetím jsem podepisoval zaplněný petiční arch, který mi předložily ženy z hnutí Česká republika na 1. místě odmítající sudeťácký sjezd. Na shromáždění mě zaujaly i velké portréty Julia Fučíka, kterého fašisté popravili. Také mě nenechaly chladným výstižné transparenty ve zkratce jednoznačně vyjadřující názory a přesvědčení účastníků demonstrace. Některé z nich jsem si poznamenal do bloku: „Sudeťáci, jedna zrada stačila!“ „Smíření? Až rozpustíte Landsmanšaft!“ „Poslali jsme vás domů, kam jste chtěli – do říše!“ „Pavel – Vystrčil, zrádci národa!“

Jako dlouholetý redaktor zřejmě neuděláš krok bez novinářského bloku. Máš v něm poznamenan i nějaký příběh z manifestace?

Příběh mám. Sice ne v bloku, ale v čerstvé paměti. Na demonstraci mě „přepadl“ televizní reportér, abych se k ní vy-

jádlil. Byl ze CNN Prima a neměl jsem důvod mu nevyhovět; naopak. Řekl jsem mu něco v tom smyslu, že kdyby Posselt byl upřímný, tak se nejprve obrátí na svou vládu, aby nám Německo zaplatilo reparace. Tak by nejlépe prokázal opravdovou vůli k smíření. Nevím, jestli to televize odvysílala. Prý ano. Ve spojení s tím mě teď v nadsázce napadlo, že se některým redaktorům v médiích možná hnulo svědomí a chtějí zmírnit chvalozpěvy, které o sjezdu šířili.

Zmínil ses i o portrétech Julia Fučíka na shromáždění. Asi tě to jako předsedu stejnojmenné Společnosti zvláště potěšilo?

To ano, ale také jsem si připomněl Reportáž. V třetí kapitole nazvané Cela 267 se Fučík zmiňuje i o sudetských Němcích a národnostní politice u nás za první republiky. Měl jsem v autobuse na zpáteční cestě z Brna do Prahy o čem přemýšlet.

Připravil Stanislav Zeman

Rozhovor s PhDr. Jiřím Horákem, CSc.

Nedávno ses, Jiří, vrátil z Istanbulu, kdes zastupoval KSČM z pověření jejího ústředního výboru; o co šlo?

Jednalo se o 24. zasedání pracovní skupiny pro Mezinárodní setkání komunistických a dělnických stran (dále jen MSKDS). Konalo se 19. dubna letošního roku a spolu se mnou naši stranu zastupoval vedoucí mezinárodního oddělení ÚV KSČM Jaroslav Roman. Úkolem tohoto zasedání byla příprava MSKDS na Kubě ve dnech 7. až 9. srpna 2026 v Havaně.

Které strany se tohoto zasedání zúčastnily a také kdo ho organizoval?

Zúčastnili se ho zástupci ze čtyřiaadvaceti komunistických a dělnických stran z celého světa: Brazílie, Francie, Kuby, Kypru, Libanonu, Maďarska, Španělska, Ruské federace, Řecka, Turecka, Ukrajiny, Vietnamu a dalších zemí. Zasedání připravila Komunistická strana Turecka.

Proč turečtí komunisté, jak známo, doma často neměli ustláno na růžích a nejednou byli i mimo zákon?

Ačkoliv nyní působí legálně, ani teď nemají na růžích ustláno. I to se jistě odráží v jejich jednoprocenních volebních preferencích. Což ale nic nemění na jejich iniciativě a relativně bohaté sponzorské podpoře. Avšak co v současnosti především charakterizuje turecké komunisty, je velké množství mladých lidí v jejich řadách, kteří jsou politicky hodně aktivní.

Vraťme se ale k zasedání. Podle jeho pořadového čísla, které jsi uvedl, lze soudit, že i MSKDS mají dlouholetou tradici?

Máš pravdu, mají poměrně dlouhou tradici. Její počátky spadají do období rozpadu socialistického tábora hlavně v Evropě. A také částečně navazují na někdejší činnost Komunistické internacionály. Nikoliv organizačně a kádrově, ale spíše obsahově. To je zřejmé i z principu jednomyslnosti, z kterého MSDKS vychází v přijímání jakýchkoliv stanovisek.

Co bude obsahem havanského setkání?

V Istanbulu byla po diskusi přijata obsahová orientace Setkání v tomto znění: „Odkaz dědictví kubánské revoluce v roce 100. výročí narození Fidela Castra, solidarita se socialistickou Kubou, koordinace společných akcí a posílení našich sil v boji za mír, proti imperialistické agresi.“ S tím bude spojeno i následné Mezinárodní kolokvium ve dnech 10. až 13. srpna na téma: „Odkaz Fidela Castra a budoucnost“, na které jsou zváni také všichni účastníci MSKDS.

Vzpomněl jsi diskuzi, týkala se ještě jiných otázek?

Generální tajemník Komunistické strany Turecka Kemal Okayan, jako řídící zasedání, jednoznačně vymezil jeho obsah:

bez výhrad se bude týkat socialistické Kuby. Přitom odmítl jakékoliv snahy o „slovičkaření,“ aby se diskuze nerozměnila v okrajových záležitostech. Ta probíhala nejen v teoreticko-obsahové, ale i ve věcně praktické rovině. Například náklady spojené s cestou, vzhledem k aktuální složité ekonomické situaci na Kubě, si všichni účastníci budou hradit z vlastních zdrojů. Totéž se týká i pobytu.

Že by diskuze nevybočila z vymezených mantinelů, zejména když se na zasedání sešli zástupci z různých částí světa a tedy i s rozličnými problémy?

Samozřejmě, že se hovořilo i o problémech, které nebyly takřikajíc na pořadu dne. Třeba se týkaly teroristického napadení Iránu Spojenými státy a Izraelem.

Zajímalo by mě, k jakému závěru jste v této věci došli?

Nebylo snadné se shodnout na společném stanovisku, vezmeme-li v úvahu různorodé zkušenosti jednotlivých zúčastněných stran, vzhledem k okolnostem, v nichž působí. Proto zasedání k této věci nepřijalo žádnou rezoluci.

O čem jiném se ještě hovořilo?

Například o serveru Solidnet, což je mezinárodní informační a komunikační platforma sdružující komunistické a dělnické strany z celého světa. Spravuje ho Komunistická strana Řecka. Její představitel nás informoval o aktuálních žádostech stran, které mají zájem aktivně se podílet na MSKDS.

Jak velký je nyní tento zájem?

V současnosti je posuzováno asi patnáct žádostí politických stran z Evropy i ze světa. Prozradím, že mezi nimi je na doporučení KSČM a KSS také Komunistická strana Československa, která čeká již na finální potvrzení své žádosti, k němuž asi dojde v Havaně.

A s čím KSČM přijela do Istanbulu?

Informovali jsme účastníky zasedání o naší solidaritě s Kubou. A to nejen pokud jde o pořádání veřejných protestních akcí na její podporu a proti jejímu embargu Spojenými státy, které se u nás z iniciativy KSČM konají. Ale i pokud jde o kulturní akce na území České republiky, včetně vytvoření fondu na podporu Kuby.

Také jsme se jednoznačně vyjádřili k pokračování soudružské spolupráce na platformě MSKDS a podpořili její význam v upevňování jednoty komunistického a dělnického hnutí ve světě. To jsme vyjádřili i na závěrečném veřejném kulturním happeningu na podporu Kuby a proti teroristické a protiprávní blokádě Ostrova svobody, kterého se zúčastnili turečtí komunisté a jejich příznivci.

Připravil **Stanislav Zeman**

V Istanbulu o Havaně

To není z Pavlovy hlavy

Konečná vidí cestu ke dvěma miliardářům

Co aktuálně zajímá lidi, se kterými se setkává na svých cestách po ČR? I o tom mluví v rozhovoru pro ParlamentníListy.cz europoslankyně Kateřina Konečná.

Pani poslankyně, spolu s kolegy ze »Stačilo!« jste opět začala jezdit mezi lidmi po celé republice. Na co se Vás nejvíc ptají, co je aktuálně nejvíc trápí, zajímá...

Nejčastěji se mne lidé ptají na sjezd Sudetoněmeckého landsmanšaftu, konkrétně na akce, které proti němu plánujeme. Často také zaznívá zklamání z toho, že Babišova vláda není dostatečně rázná – ať už je to v zahraniční politice, kde pokračuje kurz vytyčený Petrem Fialou, anebo ve vztahu k pokračující drahotě. Ceny bydlení, energií, ale i základních potravin nadále zůstávají vysoké. Přes řadu předvolebních slibů se nikdo neodvážil ve Sněmovně navrhnout nulovou sazbu DPH u základních potravin, tak jak jsem to jako volební lídryně Stačilo! prosazovala já.

Máme za sebou oslavy 81 let od konce druhé světové války. Z některých míst už delší dobu zaznívá, že je tady snaha o určitě přepisování historie. Cítíte to také tak?

Ano, ta snaha tady je. Začalo to před několika lety v Europarlamentu, když se tam prosadila rezoluce, která ze zahájení druhé světové války viní vedle nacistů i Sovětský svaz. To za prvé ignoruje fakt, že v Asii Japonsko zahájilo svoji agresi už v roce 1932 a že když došlo na ono dělení Polska, tak spojenci – tedy Francie a Velká Británie – vyhlásili válku jen nacistickému Německu, a nikoliv Sovětskému svazu, který si převážně zabral jen to, o co přišel v předchozí polsko-sovětské válce v roce 1921. Jednu věc chci zdůraznit: Osm z deseti zabitých nacistických vojáků padlo na východní frontě. Sovětský svaz hrál nezastupitelnou roli v porážce nacismu – ti, kteří šíří historickou lež, že Sověti válku zahájili, tak akorát chtějí zastržit fakt, že nebyl Sovětského svazu, tak tu všichni mluvíme německy. Myslím, že to byl maršál Žukov, kdo řekl: „Osvobodili jsme Evropu od fašismu, a to nám nikdy neodpustí.“

Jen připomenu, že pro zmiňovanou rezoluci hlasovali nejen europoslanci za ODS, TOP 09, STAN, KDU-ČSL, Piráty, ale také ANO a SPD.

Když jsme u těch oslav, v médiích se objevila informace, že písecká radnice musela po upozornění policie sundat sovětskou vlajku, kterou vedení města vyvěsilo vedle americké jako díky za osvobození v roce 1945. Mohlo by se prý jednat o protiprávní jednání. Vedení města nechalo nakonec odstranit tedy vlajky obě... Jak toto celé komentovat?

Starosta Písku se zachoval zcela korektně. Kdyby se ve formě přílepku nepodařilo poslancům ODS a TOP 09 prosadit zákaz propagace komunismu, nemusely by se řešit podobné nesmysly. Celá kauza tak jde za lidmi jako věčný poslanec Benda. Člověk, který díky antikomunistickému zákonu zařídil, že si lidé bojí připomínat stát, který osvobodil tři čtvrtiny našeho území.

O chystaných sudetoněmeckých dnech v Brně už jsme v minulých rozhovorech mluvily. Co aktuálně říká na postoj vlády, kdy premiér Babiš prý nepovažuje sjezd za šťastný a nikdo z vlády se ho nezúčastní? A co říká na postoj opozice?

Andrej Babiš se vykručuje a hraje mrtvého brouka. Kdyby vládě nechyběla odvaha, udělala by všechno pro to, aby konání dostavenička sudeťáků zakázala, nebo alespoň odsoudila. Jenže odvaha chybí, což jsme zjistili při pokračování netransparentní muniční iniciativy, když ustoupila americkému velvyslanci a potvrdila nákup stíhaček F-35 a ustupuje nyní i tlaku sudeťáků a jejich bavorských spojenců. Sněmovna si může odsuzovat, co chce – na reálném stavu věcí to nic nezmění. Teď nepotřebujeme další příval slov, ale reálné činy! Pan Posselt, kudy chodí, tak zpochybňuje Benešovy dekrety, tím pádem zpochybňuje celé poválečné uspořádání ve střední Evropě. Pražská kavárna žvaní o nějakém smíření se sudeťáky. Proč bychom se měli chtít smířit s lidmi, kteří zpochybňují výsledek druhé světové války?

Já se s nějakými Hitlerovými pohrobky smířovat nehodlám. Kroky opozice ve Sněmovně mi jenom potvrdily to, co si myslím už delší čas. Opozice, tedy bývalá Fialova vláda, je jen skupina, co se nechala koupit a nadšeně tak svým západním pánům odkývne cokoliv. Dnes to jsou sudeťáci, zítra to bude zrušení dekretů prezidenta Beneše a pozitířů? Kdo ví. Vláda svým chováním ukazuje, že si neuvědomuje nebezpečí – silně pochybuji o vlastenectví poslanců, co tam jen tak sedí a hlasují pro bezbuzé rezoluce. 24. května v Brně se ukáže, kdo je skutečný vlastenec a bude tam s námi stát proti sudetoněmeckému revanšismu.

Pojďme na další téma. „Ursula jde opět po motoristech,“ uvádíte na Facebooku. O co se jedná?

Evropská komise chce, aby každé auto starší deseti let muselo každý rok na technickou. Je to další příklad nesmyslné buzerace, kterou vymýšlí byrokraté z Bruselu, co nemají kontakt s realitou obyčejných lidí. Tvrdí to dopadne obzvláště na nás, Českou republiku, protože máme nejstarší vozový park v EU. A extrémně dopadne – pokud to bude schváleno – samozřejmě na ty nejchudší, protože obvykle nemají na to, aby si koupili nová auta.

Maďarsko má nového premiéra. Jak se Vám líbil jeho inaugurační projev? A co říká na to, že jeho první cesta povede prý do Varšavy, pak do Vídně a pak do Bruselu?

Přiznám se, že jsem jeho inaugurační projev neviděla. Zaznamenala jsem ovšem jeho prohlášení, že by měl maďarský prezident i všichni ústavní soudci rezignovat. Pan Magyar je velmi sebejistý. Chvillemi až moc. Je sice pěkné, že jako první navštíví dvě hlavní města ve střední Evropě, ale všichni budou nejvíc sledovat, jak se bude chovat v Bruselu.

STAČILO!

**MY ZA VÁMI
VY S NÁMI**

Konferenční sál Domu kultury Kroměříž
(Tovačovského 2828)

Úterý 9. června 2026
17:00

TĚŠIT SE MŮŽETE NA REPREZENTANTY HNUTÍ STAČILO!
ZÁŽITKY HERCŮ, ŽIVOU HUDBU A DALŠÍ ZAJÍMAVÉ HOSTY

MICHAL GULYÁŠ
KATEŘINA KONEČNÁ
IVAN VYSKOČIL

ČESKOU REPUBLIKU VRÁTÍME OBČANŮM

Brusel blokuje Maďarsku peníze v hodnotě zhruba 2 až 5 procent maďarského HDP a není žádným tajemstvím, že Magyar byl bruselským favoritem. Jak jinak lze vysvětlit, že na veřejnost unikly nahrávky telefonických rozhovorů mezi maďarským a ruským ministrem zahraničí. Uvidíme tedy, jestli Magyar kvůli bruselským penězům a volební výpomoci zaprodá maďarské národní zájmy.

Z některých míst zaznívá, že Orbána v Evropě v určitém smyslu „zastoupí“ nový bulharský premiér. Vy sama jste napsala, že z něj ještě bude „Ursulu bolet hlava“. Co od něho v tomto smyslu očekávat?

Rumen Radev je vlastenec a jak víme, tak Brusel vlastence nemá rád. Chce rázně prosazovat národní zájmy svojí země v EU a taky silně kritizoval bulharské přijetí eura, protože vedlo ke zvýšení inflace. Co bude ale největší problém pro bruselské pány, tak je jeho pragmatická zahraniční politika. Radev opakovaně upozorňuje na to, že bez levných dodávek energií z Ruska se Evropa nemůže dále rozvíjet. A to je pravda, kterou odmítají ideologové v EU v čele s Ursulou uznat.

Na závěr zpátky k nám. Neshoda mezi vládou a prezidentem ohledně prezidentovy účasti na summitu NATO pokračuje. Ze strany prezidenta se dokonce mluví o možnosti kompetenční žaloby. Co na to říci a co říci na humbuk, který vyvolalo 15minutové zpoždění předsedy vlády na schůzku s prezidentem?

Petr Pavel je přiznaný volič Fialova projektu SPOLU a chová se podle toho. Ale nejen to. Každým svým krokem Pavel ukazuje, že nemá reálné politické zkušenosti. Nepochopil, že není už generálem, ale ústavním činitelem. Nemůže si vynucovat svoji přítomnost na zahraničních akcích – zahraniční pravomoci prezidenta jsou kontrasignovány, tj. jsou schvalovány vládou. A premiér není nějaký prezidentův podřízený. Pavel si nemůže vynucovat dochvilnost premiéra – politika je nepředvídatelná věc. Zpoždění se zkrátka běžně stávají. Musí se s nimi počítat. Musíme si ale uvědomit, že všechno to mediální divadlo, co prezident dělá, jak ze sebe dělá vůdce opozice, tak nic z toho není z jeho hlavy. Pavel je jen loutkou svého přítele po boku Koláře, který pro změnu jen vykonává to, co chtějí Pavlovi sponzoři – páni miliardáři Vohánka, Barta a spol.

David Hora, 15. 5. 2026

Zároveň posílám své stanovisko ke konci ve funkci předsedkyně KSČM

Rozhodla jsem se na nadcházejícím sjezdu – navzdory neskutečnému množství nominací, svůj mandát neobhajovat. Z politiky určitě neodcházím! Ostatně v roce 2021 nikdo nevěřil, že se podaří udělat 10 % v evropských volbách a obsadit 12 ze 14 krajů. V posledních dvou letech jsem prošla 3 náročnými kampaněmi i složitými životními a rodinnými situacemi...

Na evropské úrovni se stále valí jeden nesmysl za druhým, Ukrajina je na prvním místě a peněženky občanů v ohrožení. Obrat v evropské a zahraniční politice s příchodem nové vlády ANO-SPD-Motoristů-PRO-Svobodných a Trikolory nenastal – stále jede muniční iniciativa, pokračuje se v nákupu předražených stíhaček F35, schvalují se peníze pro Ukrajinu a poslouchají se pánové z Washingtonu a centrály NATO. A nebojte, k ničemu nebudu mlčet! Aby ti panáci v Bruselu věděli, že tady nemáme jen servilní politiky a kývače á la prodavačka titulů Danuše či lháře Zdechovského...

Teď je čas nabrat síly na nové boje, které nás čekají! A já do nich chci jít připravená v plné polní.

Krásné dny přeje Kateřina Konečná

O kontinuitě

V minulých vydáních Dialogu se čtenář mohl dočíst o důležitosti, potřebě i výzvách ke kontinuitě ve výstavbě a činnosti strany, ale také názor, že komunistická strana není „otázkou tradice, značky nebo nostalgie“.

Jak tomu doopravdy je?

V předsjezdovém (květnovém) čísle Dialogu byl dvěma autory prezentován apel na nezbytnost vytvoření, projednání a schválení „dlouhodobého programu strany“, resp. „Programového prohlášení pro budoucnost ČR“. Sice nebylo přímo řečeno, že tak má učinit XII. sjezd KSČM, ale z „naléhavosti problému“ a „absence strategie“ se to dá dedukovat.

Tento příspěvek je psán bezprostředně před konáním sjezdu. Doufám, že delegáti sjezdu nesoustředí svou pozornost na vzájemné přesvědčování se, že programovým cílem KSČM byl a bude socialismus. Socialismus jak v jeho základně, tak i v nadstavbě této „přechodné“ a „alternativní“ kapitalismu sociálně-ekonomické formace. Doufám, že jejich paměť neselže a kontinuálně se přihlásí k Deklaraci o socialismu, schválené VII. sjezdem strany v roce 2008. Jistě, jak uvedená deklarace, tak samotné „učení o socialismu“ nejsou dogma. Jsou to dialektické fenomény, které je potřebné permanentně konfrontovat a také korigovat s realitou. Například, když mluvíme o nutnosti změny soukromého vlastnictví výrobních prostředků na společenské, neznamená to, že všechny prostředky nutno změnit na státní formu. Existence bytových, výrobních apod. družstev jen zdůrazňuje „životaschopnost“ skupinového (družstevního) vlastnictví. A pak je zde poměrně velká masa drobných podnikatelů ve výrobě a ve službách. Jejich formu vlastnictví výrobních prostředků je nezbytné (kontinuálně) také respektovat.

Druhá poznámka ke „kontinuitě“ je spojena s letošními oslavami 1. máje – svátku práce v Praze. Jistá podobnost s loňskými oslavami tu je. Ze statisticky uváděných 16 843 členů strany byla účast nevalná. Hlavní projev obsahově obdobný. Na nějaké připomenutí stávky dělníků a nezaměstnaných v Duchcově v roce 1931 (a další historické události) se nějak zapomíná. Prostě již není potřebné připomínat spojitost boje za lepší práci v minulosti a v současnosti. Vždyť máme slušné podmínky, slušné platy, tak co? Srozumitelné objasňování kontinuity nespravedlivého kapitalistického prvotního rozdělování výsledků práce v minulosti i v současnosti je již nepotřebné? A co tak alespoň staletí přežívající nerovnost v ohodnocování výsledků práce u mužů a žen?

Při svátku práce se také nějak zapomíná si zazpívat Píseň práce. Píseň, která byla populární nejen v době socialismu. Naopak, „v žebříčku popularity“ první republiky ČR tato píseň dosáhla takového „umístění“, že byla součástí zpěvníků pro vyšší ročníky obecných škol. O vzájemném pozdravení mezi soudruhy „Čest práci“ již ani nemluvíme.

Určitě kontinuitu nepostrádala debata zástupců levicových stran a hnutí k problematice „Jak dostat levici zpátky na vrchol“, kde KSČM zastupoval Roman Roun. V její první části byly analyzovány příčiny neúspěchu projektu „Stačilo“ a ve druhé vysloveny názory na možnost obnovení projektu. I přes poměrně malou účast, aktuálnost a prospěšnost debaty je nepopiratelná.

Jinými slovy, pro blaho budoucnosti je vždy nezbytné nacházet kontinuitu mezi minulostí a současností. To není nostalgie, to není značka. Ano, otázka zachování pokrokových tradic v tom určitě je a musí být!

Kamil Niva, 7. 5. 2026

Kamilu Nivovi k jeho článku v květnovém Dialogu

V úvodu svého příspěvku, nazvaného K článku Petry Prokšánové, autor uvádí: „V podčásti Praktická nutnost prověřená desítkami let zápasů“ autorka vcelku zdárně vyargumentovala historickou nezbytnost komunistické strany jako protiváhy, „hrobaře“ kapitalistického sociálně-ekonomického systému. Ovšem při obhajobě svých představ o „kopání hrobu“, tj. organizační a ideologicko-politické práce strany, dopouští se, dle mého mínění, nejen řady teoretických nepřesností, ale zejména nesprávných závěrů, což může negativně ovlivnit činnost strany. Ve zkratce bych to charakterizoval jako nedůsledné respektování samotné podstaty dialektického a historického materialismu...“ – to za prvé. Za druhé text pokračuje: „...jako liché vyznívá tvrzení autorky o „kontinuitě“, když jsou přímo ignorovány poznatky, dlouholetá poučení ze vzniku a činnosti mezinárodního dělnického hnutí.“

A uvedu ještě třetí citát: „...mnohé výroky svědčí o určité politické nezralosti, radikalizmu, který vždy bylo a je škodlivé.“

Je zřejmé, že autor se snaží vytěsnit z jejího textu to podstatné a komentuje to, co text neřeší. Škoda, že Kamil Niva nevěděl, v čem autorka článku nedůsledně respektovala dialektický a historický materialismus. Opět se vyhnul vyjádřit to, co považuje za poučení ze vzniku a činnosti MDH, a v tomto případě jde o rozhodující informaci, která by vypověděla, jak se dokáže autor orientovat v tak rozsáhlé škále dějinných událostí! Dále uvádí: „Například, v nedávné minulosti někteří členové „Leninského svazu mládeže“ a v současnosti také „levicoví komunisté“ vyvolávají žabomyší války o tom, kdo z nás je větší (rozuměj lepší) komunista. Ti „lepší“ se ohánějí různými frázemi s cílem „vzdvihnout“ svou „proletářskou pravost a pevnost“ a na straně druhé „potopit“ druhé, tj. „zrádce proletářské revoluce“. V tomto směru je zajímavý fakt, že vždy to byli a jsou poměrně mladí členové strany a funkcionářští élévy, kteří asi nečetli román „Ako chuť moc“ od L. Mňačka. Aby mé tvrzení bylo srozumitelné, pokusím se jej podrobněji rozebrat a vyargumentovat. Autorka uvádí, že „...komunisté se nemohou trvale organizovat v jiné než komunistické straně... Pokud by se komunisté rozpustili v širších formách, ztratili by... perspektivu...a se postupně vzdávají cíle zásadní společenské změny“. Toto je přímý důkaz nepochopení materialistické dialektiky vztahu v triádě masa, třída, strana a také role všech třech prvků při řešení společenského konfliktu (jak v revoluci, tak i v kontrarevoluci).“ Zmíněná kniha L. Mňačka je jen subjektivní a zjednodušené hodnocení událostí a osobností stranických a státních funkcionářů v 50. letech v souladu se závěry XX. a XXII. sjezdu KSSS a navazujících hodnocení v rámci nové linie KSČ a to v rozporu s konkrétními subjektivními a objektivními skutečnostmi. Je to jen „politický“ román.

Autor květnového příspěvku dále uvádí: „I když v současnosti někteří »lepší« neradi slyší myšlenky V. I. Lenina, je faktem, že právě on při hledání odpovědi na otázku, co dělat, aby se pozvedl stupeň uvědomělosti a organizovanosti širokých mas proletariátu (což nazýval subjektivním faktorem revoluce), analyzoval reálný stav tehdejší ruské společnosti a vyvodil z ní adekvátní závěr. Již v roce 1903 nabádal: „Organizujte se! ... Potřebujeme organizace všech typů, kategorií a odstínů, od mimořádně úzkých a konspiračních po velmi široké, svobodné, lose Organisationen.“

Kamil Niva špatně četl autorčin text - viz str. 6: „Bez takové samostatné, vědomé a nezávislé organizace zůstane zápas pracujících roztříštěný, slabý a nakonec podřízený systému, proti němuž se původně postavil.“ Ona neodmítla spolupráci a součinnost s jinými stranami či hnutími v případě, že jde o společné zájmy a cíle. Avantgardní roli v tomto úsilí však sehrává komunistická strana.

Proto Petra Prokšánová píše: „Je proto naprosto správné, že se Komunistická strana Čech a Moravy na svém mimořádném sjezdu rozhodla drtivou většinou delegátů, že si zachová svůj název a identitu a že zájmy pracujících nezradí.“

Na závěr se budu věnovat tomu nejpodstatnějšímu, co v textu autora zaznělo: ...využiji výpis z mého konspektu práce PhDr. Františka Neužila „Možné teze ke zkoumání příčin, proč socialismus před listopadem 1989 neuspěl v soupeření s kapitalismem“ z roku 2016: „...cestu k tomu, aby se úplnější a dokonalejší forma socialistického zespolečenštění stala „konkrétní organickou celistvostí“, jež si jakožto sociálně ekonomický organismus vytváří a dotváří orgány, tkáně a složky, které jí chybějí, může prokletit pouze aktivita nového revolučního politického subjektu, jenž vytvoří revolučně demokratický sociální stát vytvářející politické a právní předpoklady k tomu, aby v lůně třídě sociální strukturace kapitalismu mohly vznikat zárodečné buňky třídy samosprávných vlastníků, která se stane krystalizačním jádrem svazku třídních sil, jejichž dějnotvorná aktivita bude směřovat za hranice kapitalistické třídně sociální dělby práce. Koncepce socialistického zespolečenštění jako „konkrétní totality“ se tak může stát ideově teoretickým východiskem samosprávného modelu socialistického společenského uspořádání, jenž odpovídá potřebám revolučního socialistického hnutí jedenadvacátého století...“

Kamil Niva se pouští do úvah, jak nejlépe využít kapitalistickou formu práce k její transformaci na socialistickou cestou samosprávného socialismu, tedy „evoluční cestou“, kterou kdysi propagoval Josef Heller a František Neužil. Samosprávný socialismus však není nic jiného než Dühringovy komuny, kterým se vysmál Bedřich Engels již v 19. století. A toto iracionální jádro obaluje autor teoretickým dortem, při jehož zhotovení se inspiroval metodou pejska a kočičky, když připravovali svůj povedený dort. Dopady požití takového dortu nám pak barvitě vylíčil Josef Čapek. Zkrátka je to bída teorie, která pak plodí bídu praxe. Je zcela pochopitelné, že se Petra Prokšánová v onom článku této otázce nevěnovala, neboť se neodchýlila od dialektického a historického materialismu! Tuto otázku již vyřešil Bedřich Engels.

Rudolf Košťál, 11. 5. 2026

Selský rozum starce...

Kdo uteče vyhraje?

Jako děti jsme si toto čarovné sousloví často uvědomovali, když se na nás starší cápkové ve škole kasali.

Počasí nic moc, tak náhodně klikám zprávami na různých zahraničních serverech internetu... Tu na mně vyskočí jeden z kandidátů na prezidenta v USA se shrnutím ukrajinské anabáze takovým způsobem, že by druhý den u nás seděl s klepetama v teplácích na Borech za propagaci Ruska..., až mě zarazila fotografie prchajícího muže postavy zápasníků MMA z diskuzního studia slovenské televize TA3 v Bruselu.

Jen zbabělec utíká z boje, když je přesvědčen, že má pravdu. No, disident asi nebyl až tak... přesvědčen. Všichni co besedu viděli a slyšeli nemohli v emočně napjaté debatě nedat za pravdu slovenskému europoslanci Ľubo Blahovi.

A přitom, pane Vondro, stačilo tak málo. Mohl jste jen lidsky říci: „Odsuzuji vraždění malých dětí a nevinných Íránčanů agresivní americkou a izraelskou válkou!“

Statečnost a „moudrost“ europoslance Vondry skončila u něj asi někde kolem pasu. Možná si vzpomněl na Karla knížete a jeho problémy udržitelnosti důstojnosti a urologických problémů stáří současně, nebo na nejznámější Bruselskou sochu, a zkrátka musel... MH, pátek 13. března 2026

Zpráva z první demonstrace proti srazu Landsmannschaftu - 21. května

Páté nástupiště brněnského nádraží bylo místem, odkud předci současných členů Sudetoněmeckého Landsmannschaftu vypravovali vlaky s vězni do koncentračních táborů.

V 17 hodin přišla na páté nástupiště hlavního nádraží v Brně skupina členů Landsmannschaftu v čele s panem Posseltem. Zúčastnili se i čeští pseudovlastenci smíření s oklešťováním české suverenity v čele s primátorkou města Brna. Tady je podivné to, že když ji občané žádali o nepovolení srazu krajanského sdružení, tak jim vysvětlila, že to není akce Brna, ale spolku Meeting Brno, a to jim zakazovat nemůže. Magistrát Brna podle jejího vlastního výkladu nemá nic společného se srazem, primátorka pouze, asi omylem, pronesla úvodní projev. V pronesených projevech byl uveden význam usmíření a nutnost federalizace Evropy. Jaká to vzájemná shoda a nevídané porozumění ve společném cíli.

A jak se chovali naši mladí spoluobčané?

Když míjeli petiční stánek, zřízený českými vlastenci, naznačovali protestujícím, že by tam neměli stát, protože oni, ti pravověrní, mají pravdu. Jdou ve jménu smíření položit kytku na pamětní místo spolu s přáteli z Landsmannschaftu. Cožpak jim zastupitelé Brna, novináři a Meeting Brno zapomněli říct, že usmíření pouze maskuje skutečné cíle? Moc politikům, peníze členům krajanského sdružení a oči pro pláč opravdovým Čechům.

Sraz Landsmannschaftu v Brně jako psychologická operace

Akce v Brně je jednak testem a jednak nenápadnou manipulací pod pláštíkem usmíření. Proti soužití v míru, mezinárodní spolupráci a pomoci v neštěstí nemůže nikdo nic namítat a rozhodně proti tomu nic nenamítají ani odpůrci srazu. Na rozdíl od naivních čecháčků upozorňují na to, že Landsmannschaft za usmíření něco požaduje. Tím je likvidace samostatnosti českého státu a rozpuštění se ve Spojených státech evropských se společnou vládou a armádou. Politici mluví o porozumění, o míru, a přitom připravují válku s východem. Už obětovali Ukrajinu a ukrajinský národ jenom proto, aby zabíjeli Rusy a vyčerpávali Rusko. Který další slovanský národ má být obětí německých revanšistických plánů?

Sraz je rovněž testem toho, nakolik Češi zapomněli na svou minulost a jsou ochotni se vzdát svého češství a své vlasti. Vrcholným testem bude vlastenecká demonstrace v neděli 24. 5. 2026 ve 14 hodin. Pokud bude demonstrujících pouze několik stovek, bude to jasný signál pro Landsmannschaft Berndta Posselta a české podporovatele srazu: Češi jsou připraveni se vzdát. Můžeme jim nadiktovat cokoli a oni se nebudou vzpírat. Pokud tam bude demonstrujících několik tisíc, bude to pro Landsmannschaft signál, že musí přitvrdit, to jest více a častěji lhát, aby byl příští sjezd v Liberci v roce 2027 úspěšnější. Pokud nás tam budou desítky tisíc, bude to varovný signál pro naše české naivní spoluobčany a zrádce. Jedněm se začnou otevírat oči a druzí nasliní prst a budou chytat nový vítr se slovy: „My jsme těm sudeťákům nikdy nevěřili!“

Německý děda s mapou o pohraničí okleštěné České republiky na tašce

Zastavil se u petičního stánku s českými vlajkami zahájil diskusi se slovy: „Děkuji vám, že vy Češi pečujete tak dobře o domy a hospodářství, které jste nám ukradli.“

Ale nikdo z nás mu žádný dům nevzal, protože jsme v té době nežili. Jemu nejspíše také ne, protože v té době byl ještě dítě. Místo usmíření se rozvinul dialog o tom, kdo komu ublížil více za druhé světové války. Přitom se nikdo z diskutujících na násilí v době druhé světové války nepodílel. O historii můžeme pouze diskutovat, například o tom, kdo co vyprovokoval a čí oběti byly větší. Nemůžeme a nechceme se omlouvat za předky. Kdo očekává opak, je naivní. Démoni byli uloženi v minulosti. Politici je vytahují na povrch. Ti politici, kteří očekávají vyšší a lépe placené posty. Onen děda očekává náhradu za rodný dům a pozemky. Proto přijel do Brna.

Poděkování

Demonstraci brněnských odpůrců srazu přijeli podpořit i vlastenci z jiných, dokonce vzdálených krajů České republiky. Děkujeme. Další čtyři dny se tady nebude bojovat jenom za Prahu, ale i za české pohraničí, českou státost a české občany. Ani ne tak proti členům krajanského sdružení, ale proti naivitě a zaprodanosti některých zrádných českých spoluobčanů.

Dušan Mišík, regionální novinky

Buňka potomků sudetských nacistů v Praze

Je to neuvěřitelné, Sudetoněmecký Landsmanšaft sídlí v Praze na Malé Straně v Tomášské ulici 21/14 jako SKS - Informační středisko Praha s.r.o. IČ: 26741725.

Tato s. r. o. má dva společníky:

1. **Sudetendeutsche Verlags-Gesellschaft mit beschränkter Haftung**, Mnichov, Spolková republika Německo; **obchodní podíl: 99%**

2. **MILADA KUČEROVÁ**, dat. nar. 19. prosince 1946, Žerotínova 1641/47, Žižkov, 130 00 Praha 3; **obchodní podíl: 1%**

Konkrétně se jedná o budovu na adrese Tomášská 21/14, Praha 1.

Aby to nezbudilo přílišný rozruch, není na fasádě obří nápis „Landsmanšaft“. Celé to kryjí pod zkratkou SKS, což v oficiálním německém názvu znamená Sudetendeutsches Büro (Sudetoněmecká kancelář) a v českém obchodním rejstříku je tato entita zapsána jako SKS – Informační středisko Praha s.r.o.

Tady je šokující realita o tom, jak toto pražské sídlo v Tomášské ulici funguje a jaké plní úkoly:

1. Oficiální pražská ambasáda Bernda Posselta

Tato kancelář byla v Tomášské ulici otevřena už v prosinci roku 2002. Samotný sudetoněmecký Landsmanšaft (ten s ústředím v Mnichově, vedený Berndem Posseltem) na svých oficiálních stránkách sudeten.de uvádí právě adresu v Tomášské ulici jako svou přímou oficiální pobočku a zastoupení pro Českou republiku.

Funguje to v podstatě jako jejich neoficiální „velvyslanectví“ v srdci Prahy, jen kousek pod Pražským hradem a kousek od budovy Parlamentu a Senátu.

2. K čemu ta kancelář v Tomášské slouží?

Zatímco lidé si myslí, že Landsmanšaft působí jen v Bavorsku, tato pražská buňka je tím hlavním koordinačním centrem pro celou Českou republiku:

Financování a granty: Odtud se koordinují a propojují aktivity s těmi regionálními pobočkami v Chebu, Ústí nad Labem (Collegium Bohemicum) a organizátory Meetingu Brno.

Politický lobbismus: Lidé z této kanceláře mají za úkol navazovat kontakty s českými politiky, novináři a akademiky. Přesně z tohoto místa se organizují ty „studijní cesty“ pro české studenty a učitele dějepisu do Mnichova.

Právní zázemí: Právě k této adrese v Tomášské ulici se hlásí i ono v Česku registrované Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, které se léta pokoušelo o legální registraci u ministerstva vnitra, až ho nakonec v roce 2015 soudy zapsaly jako oficiální spolek.

3. Ta nejdrsnější provokace: Symbolika místa

Výběr Tomášské ulice na Malé Straně má hluboký symbolický význam. Tato ulice ústí přímo na Malostranské náměstí a nachází se v bezprostřední blízkosti Valdštejnského paláce (sídla Senátu) a Sněmovny.

Pro Posselta a jeho lidi je to obrovská mocenská prohlášení: „*Jsmo tu, sídlíme přímo pod nosy vašich zákonodárců, přímo v historickém centru hlavního města.*“

Když vidíte, že mají v Praze funkční a zavedenou základnu už přes dvacet let, dává ti to ten dokonalý obrázek o tom, jak hluboko ta „mřížka“ do naší země zapustila kořeny? Že to, co se teď tak ostře děje v Brně, má svůj řídicí mozek celá léta legálně nahlášený přímo na Malé Straně?

PS:

Kdyby mi někdo před pětatřiceti lety tvrdil, že vystavení vlajky SSSR ve dnech osvobození naší vlasti od fašismu je nyní trestný čin a že v Brně se koná sjezd SdL pod záštitou českého prezidenta (mimochodem bývalého skalního komunisty) měl bych ho za blázná.

Přitom se všichni historikové shodnou, že v novodobé historii nás poškodilo více Německo než Rusko, potažmo SSSR.

Naše politika má být konzistentní, máme se snažit o neutralitu a politiku všech azimutů, dbát především o dlouhodobé zájmy našich občanů a nechovat se jako užiteční idioti a nelézt aktivně do zadku každé velmoci, která je momentálně ve střední Evropě u kormidla.

Začínám se stydět, že jsem občan ČR.

Tak daleko to došlo...

Josef Novák

Změna poválečného uspořádání v Evropě je cílem Sudetoněmeckého landsmanšaftu

Pojednání o dohodě vítězných mocností ve druhé světové válce na poválečném uspořádání Evropy

Německo způsobilo poslední dvě světové války. Po první válce porušilo všechna ujednání o kapitulaci. Zbrojilo, obsadilo Alsasko-Lotrinsko, Rakousko, české pohraničí, zbytek republiky, přepadlo Polsko, Francii a Sovětský svaz. O dřívějších smlouvách o neútočení s Polskem, Sovětským svazem a dalšími zeměmi se předem vědělo, že nic nejistí. Němci z Česka se už před válkou stali říšskými Němci, jak si přáli a odtrhli se územně.

Všichni společně vedli vyhlazovací válku na východě s cílem vyvraždit Slované na východě až k Uralu a zde zřídit třetí Velkoněmeckou říši osídlenou jen německým obyvatelstvem. Prohlásili se panským národem a proto mají právo na germánskou lest a obsadit slovanská území. Na východě zavraždili nejméně 35 milionů lidí od novorozenců po starce, z nichž většina umírala v nesnesitelných bolestech. Po těchto zavražděných jsou zde potomci a příbuzní, kterým dnes tito nevinně a nelidsky zavraždění chybí. Vše je v proslovu německého presidenta Franka-Waltera Steinmeyera k 80. výročí útoku na Sovětský svaz.

Naštěstí se této nacisticko-fašistické ideologii nepodařilo zvítězit a Slované včetně Čechů přežili nacistické řádění a vraždění. Rozhodnutím vítězných mocností, hned po válce, vznikla nová východní hranice Německa na Odře a Nise a asi 15 milionů Němců ze zahraničí bylo přesunuto do Německa, aby již v budoucnu nemohli být příčinou rozpoutávání dalších válek. Tím se stalo, že mnozí zrádci a zločinci nebyli potrestáni. U nás třetina sudeťáků dostala vyznamenání od Hitlera za rozbití Československa a dříve před válkou u nás 90% sudeťáků volilo Henleina, neboli nacismus a fašismus proti naší demokracii.

Pokud by to mělo smysl, měli by sudeťáci žádat o odpuštění v západním Polsku, ve Štětíně, Wrocławu, Gdaňsku, východním Prusku, Kaliningradu a dále. Tam všude byli sudeťáci součástí Wehrmachtu a spáchali podílem milion vražd, tam by bylo jejich práni o odpuštění důležitější a upřímnější. Zde ale mají pátku kolonu a ta bude jejich další požadavky podporovat a doufají, že svým náhle umělé pěkným vlivem zde získají další spojence. Jinak by se do republiky nechtěli tak úporně dostat a mít zde politický vliv a toto je jejich nynější úmysl. Historie se opakuje. Nebude klid, dokud nevyvolají třetí světovou válku, spojenců k tomu mají dostatek.

MUDr. Tomáš Syrovátka, 7. 5. 2026

Světová rada míru zasedala v Praze

V uplynulých dnech se v Praze uskutečnilo zasedání Světové rady míru, největší a nejaktivnější mezinárodní mírové organizace, založené po druhé světové válce osobnostmi jako byl Pablo Picasso, Frédéric Joliot-Curie, Pablo Neruda, Nazim Hikmet, Paul Roberson nebo Ilja Erenburg.

Světová rada míru vyvíjí činnost ve více než stu zemích světa, soustavně využívá svůj poradní statut v Organizaci spojených národů a působí i při řadě dalších mezinárodních organizací jako například Hnutí nezúčastněných zemí, Africká unie či Liga arabských států.

Desítky představitelů mírových organizací z Evropy, Asie i Severní a Jižní Ameriky přivítal v našem hlavním městě viceprezident Světové rady míru Milan Krajča.

„Vážíme si toho, že zástupci mezinárodního mírového hnutí zavítali do našeho hlavního města právě ve dnech, kdy si připomínáme výročí jeho osvobození Rudou armádou.“

Právě vítězství na hitlerovským fašismem před osmi desítkami let bylo impulzem pro vznik Světové rady míru, která si dala za cíl zabránit opakování hrůz druhé světové války,“ řekl Milan Krajča na úvod zasedání.

Jednání Světové rady míru bylo věnováno mimo jiné aktuální situaci na Blízkém východě čelícímu agresivnímu USA a Izraelu, solidaritě se socialistickou Kubou a odporu proti její zločinné blokádě ze strany Washingtonu, snaze o mírové řešení konfliktu na Ukrajině nebo dalšímu pokračování mezinárodní kampaně »ANO MÍRU! NE NATO!«, namířené proti agresivní Severoatlantické alianci.

Představitelé Světové rady míru se také zúčastnili pietního shromáždění k 81. výročí osvobození Prahy Rudou armádou a uctili také památku národního hrdiny Julia Fučíka, který od Světové rady míru obdržel v roce 1950 posmrtně Čestnou mezinárodní cenu míru.

Zeptali jsme se... tentokráte energetické manažerky Ing. Aleny Vitáskové

Svět i naše vlast jsou, jak říká klasik - vymknuty z kloubů. Představa o přibývajících moudrostech lidstva s bytím na modré planetě nějak nefunguje... Jak Vy hodnotíte současnou společensko-politickou situaci obecně i u nás?

A.V.: Jednotlivé etapy vývoje lidstva na planetě prochází po generace zásadními změnami ve všech oblastech od medicíny po technický vývoj až po umělou inteligenci. Každá etapa přináší nové poznatky, které jsou jak ku prospěchu, tak k neprospěchu lidí. Například poznatek o štěpení atomu (Einstein). Vývoj je součástí života. To, čemu se bráním porozumět je, že se svět nepoučil z dějin a pokračuje k další možné katastrofě, jako jsou nemilosrdné války a násilí, které má dopad především na obyčejný lid.

A nyní konkrétně k vaší otázce. Společensko-politická situace u nás je odrazem stavu společnosti ve větší části světa, nejen v zemích Evropské unie. Mistrně budovaná nenávist mezi lidmi vedoucí k antagonismu, předsudečné nenávisti byla zahájena budováním „nějaké nesmyslné formy globalismu“, ztráty vlastní identity, kořenů, a tudíž vážit si svých předků a hodnot co vykonali a přinesli pro naši budoucnost. Bourají se dějiny a překrucují se tak, aby nové generace nebyly schopny vyhodnotit, co je a není správné. Co je morální, slušné, uctivé, empatické, tolerantní, charakterní, mravní, ctnostné, čestné, svědomité, hodnotově pevné, ohleduplné, pokorné, kultivované, korektní. Charakterově a mravně ukotvený člověk to má v současné společnosti těžké, může být hodnocen jako „blbec“.

Snaha přežít vedla, a i nyní vede k tomu, že se tyto základní lidské vlastnosti vytrácejí. Možná vám tyto evoluční – přizpůsobení se situace za každou cenu (přežívají jen ti, kteří se umí přizpůsobit) více objasní moje **poslední kniha „Kulak – my všichni jsme vinni“**. Na druhé straně pokrok přináší ti, kteří se přizpůsobit nechtějí, kteří jdou za pravdou, která by měla nakonec zvítězit.

Redakce: *Vím, že jste chtěla kandidovat při posledních prezidentských volbách. Z historie se nám v podobných funkcích moc nepozdávaly Golda Mayerová, Jana Černochová, Margaret Thatcherová a naopak měla sympatie Indira Gándhiová, Princezna Diana, Agnesě Gonxhe Bjaxhiu (matka Tereza) ... Proto se ptám, jaké vlastnosti by měla mít česká (moravská, slezská) žena, kandidující do prezidentských voleb má-li mít přirozenou autoritu a být skutečně prezidentkou všech?*

A.V.: Tato žena by měla být především sama sebou, ženou, která má za sebou pracovní i osobní zkušenosti, sloužící svému národu, nikoliv loutkou cizích mocností. Měla by mít nejen morální kredit, ale chápat i to, že nejsme prezidentský stát, že narcismus v této funkci jen ubližuje lidem, kteří zde žijí. Měla by vnímat velmi citlivě zahraniční politiku tak, aby naopak konflikty z titulu své funkce utlumovala na diplomatické úrovni, směřovala k míru a lásce mezi všemi národy. Vzor v tomto směru je pro mě matka Tereza. Pochopitelně princezna Diana se zapojila do boje proti násilí svoji neúnavnou misí proti násilným mímám. V tom vidím smysl působení prezidentky, nikoliv podporovat války a s tím související sbírky na zbraně, které zabíjí.

Na druhé straně se nelze ztotožnit s ubohou politikou Jany Černochové, kde nenajdete ani jediné pozitivum, které ve své funkci pro občany udělala. U Margaret Thatcherové nelze opomenout jednu věc, když byla zásadně proti sjednocení Ně-

mecka v roce 1989-1990, kdy chápala – asi jako jedna z mála, dopad silného Německa na vzrůst jeho nejen ekonomiky, ale především agresivity, což vedlo ke dvěma světovým válkám, nacismu, který nebyl ani po druhé světové válce vymýcen. Což nakonec můžeme vidět v dnešních dnech v tom, že se sraz sudetoněmeckého spolku koná u nás v Brně. Není to o „odpuštění“, je to o jitrání dávných ran, o vzbuzování nenávisti, aniž by stávající generace řádně znaly a vyhodnotily, co předcházelo odsunu sudetských Němců (nikoliv Benešovy dekrety, ale dohoda vítězných mocností druhé světové války) a jaké křivdy byly napáchány na českých lidech daleko před odsunem, jaké reparace jsme za nacistické zločiny jako stát obdrželi.

Redakce: *Normální člověk ví, že válka je zlo. Z dialektiky víme, že existuje zákonitost – »příčina a následek«, a tak se i válka někdy stává prapodivnou až nepochopitelnou záležitostí. Souhlasíte s tím, že české herečky a rádoby osobnosti dělají sbírky na zbraně na zabíjení dětí, žen, starců?*

A.V.: I zde se musím zeptat: „Cui bono?!“ Rádoby osobnosti a rádoby umělci se potřebují uživit. Tak dělají vystoupení na podporu toho či onoho, hlavně, když se dostanou k penězům.

Hrají svoji roli a za tu se platí. I klaun může vést stát, tak proč to nezkusit.

Není bez zájmu, že některé sbírky byly „rozkradeny“. Jaké „zlo a nenávist“ takové osoby ovládají, že jsou schopni podporovat zabíjení? Jestli jsou tak přesvědčení o svém názoru, tak ať nechytají „hady cizíma rukama“. Ať nedělají sbírky na zabíjení. Ať nastoupí osobně do předních linií a obětují svůj život za ty, kteří do těchto bojů byli odvečeni násilím, s válkou nesouhlasí a před válkou utíkají.

Musím se přiznat, že se na tyto umělce nemohu ani podívat, jelikož ubohost, amorálnost a hamižnost jim kouká z očí.

Redakce: *Současný antirusismus je vyvolán a udržován (i pomocí překrucování dějin a objektivní pravdy) především kvůli nerostnému bohatství vytvářejícímu energetickou závislost lidstva jako takového. Jak Vy vidíte řešení energetické soběstačnosti lidstva, a především české vlasti?*

A.V.: Já to vidím z jiného úhlu pohledu než někteří politici, kteří místo efektivního řešení problému, který sami svojí hloupostí vyvolali, by se rádi dostali k nerostnému bohatství a energetickým zdrojům zemí, jako je právě výše citované Rusko. Uchvátit toto bohatství by rádi provedli ne na základě obchodní spolupráci, ale pouze se ho zmocnit, třeba i válkou.

Energetickou soběstačnost lze zajistit mnoha způsoby. **Například, že se nebude energiemi plýtvat.** Realizované investice se budou využívat, nikoliv z ideologických důvodů ničit. Jako příklad uvedu praktiky globalismu, kdy bezpečné a levné přepravní kapacity těchto energetických surovin, (ropovody, tranzitní plynovody) byly zcela zničeny a přeprava v nich zastavena a nahrazena lodní dopravou – tankery, což přináší nejen ekologické škody, ale také neskutečně vyšší ceny. Znehodnocení miliardových investic, které jsme jako občané v dřívější době zaplatili.

Stejně tak přeprava kamiony stejného zboží z jednoho konce na druhý. Zcela nelogické plýtvání je vidět i u letecké přepravy nízkonákladové lety, lety téměř bez pasažérů pro zajiš-

tění – udržení si svého koridoru. **Nejdůležitější pro zajištění energetické soběstačnosti je dlouhodobá energetická politika dané země. Energetiku není možno plánovat na pět let, ale minimálně na čtyřicet i více let.** To považují za zásadní.

Nepodléhat nějakému „zelenému šilenství“ a vyčerpávání našich energetických zdrojů k pokusům. Systém „pokus – omyl“ nás přivedl k „finančním“ – nikoliv energetickým projektům, které by zajistily soběstačnost. Tento směr nám nezajistil ani dostatek energií, ani jejich přijatelnou cenu, ani bezpečnost.

Omezit solidaritu mezi zeměmi Evropské unie v této oblasti, kdy na takzvanou solidaritu doplácí obyvatelé jedné země. Mám na mysli například propojení přenosové soustavy mezi Německem a Českou republikou, přetoky a očekávané blackouty. Pak se nejedná o solidaritu, ale o zneužívání. To pochopitelně souvisí i s takzvanou energetickou burzou, jejíž činnost se razantně odklonila od původního záměru a nepřináší spotřebitelům tížená očekávání, právě naopak. Je to zvýšení ceny energií, živná půda pro spekulanty.

Mohu jmenovat další a další kroky, které poškodily energetickou soběstačnost, kterou jsme dříve bezesporu alespoň v elektřině měli a mohli její nadbytek vyvážet. Nyní stále více slyšíme, jak je jí nedostatek a jak to bude v budoucnu horší, protože nebudeme schopni zajistit energii pro vlastní spotřebu.

Jak z toho ven? Upřednostnit i v oblasti energetiky národní zájmy. Věřím, že i při dnešní neutěšené situaci a rozložení politických sil je to možné, pokud se toho nebudou ti, kteří to mohou ovlivnit a zajistit, bát. Pokud se nebudou zbaběle vymlouvat, že to oni ne, to jejich předchůdci, to oni ne, to Brusel. Jsem přesvědčena, že proto voliči přistoupili ke změně, protože očekávají, že politici procitnou a budou vnímat názory skutečných odborníků, nikoliv prospěchářů.

Redakce: *Zkuste nám, uživatelům – znalostmi systémových základů hospodárné energetiky nepolíbeným – představit ideální možnosti Česka do budoucna?*

A.V.: Česko do budoucna? Provést celou řadu systémových opatření tak, abychom se stali opět zemí, která měla dostatek své elektřiny. Výroba v jaderných elektrárnách, uhelných elektrárnách – které měly projít rozsáhlou modernizací a mnohé také prošly, špičkové plynové zdroje, doplněné o malý objem obnovitelných zdrojů bez nesmyslné podpory z veřejných financí. Nové moderní technologie zavádět velmi opatrně, ne abychom se stali „pokusnými králíky“, jak tomu mnohdy je.

My jsme schopni si vlastní spotřebu zajistit z vlastních zdrojů – ale to nemůžeme solidárně zásobovat ty, kteří to neumí, anebo si nechtějí tuto výrobu zavádět doma. Anebo tak propadli „zelenému šilenství“, že to v určité době viděli jako spásnou cestu výroby elektřiny. Což se potvrdilo jako holý nesmysl z pohledu energetické soběstačnosti, bezpečnosti dodávek a úspory. Zato jako finanční projekt pro spekulanty to bylo a je krásné období – Green Deal (EGD=European Green Deal).

Redakce: *Jak houby po dešti se v posledním desetiletí rojí soukromé solární zdroje, tepelná hloubková čerpadla, stovky větrníků gigantických rozměrů se plánují; atomová energetika je na úkor F-35 stále oddalována... Mohl by vůbec v tak malé zemi při slušných sousedských vztazích stačit při rozumném hospodaření energie z vodních elektráren a jádra, doplněná regionálními zdroji?*

A.V.: Jak jsem již výše uvedla, jsme schopni si zajistit elektrickou energii sami při investicích, které budou mít smysl např. dostavba jaderných bloků nebo nikoliv na úkor životního prostředí výstavbou gigantických větrníků. Nikdo mi, vlastně nám všem, nebyl schopen předložit relevantní studii, kolik

energie vydáme na výrobu a montáž takového větrníku a kolik energie nám svojí výrobou vrátí. Kromě toho, že vliv na životní prostředí není pozitivní. O velkých solárních parcích ani nemluvíme.

Redakce: *Trochu z pojmů politiky. Přímá či nepřímá volba prezidenta? Všelidové referendum či nikoliv? Senát ano či ne? Psychotesty a IQ testy lidem vstupujícím do politiky, kteří mají rozhodovat za všechny lidi? Severoatlantická aliance ano či ne? Evropská unie v současné podobě ano či ne? Vadí Vám současné politické procesy a tresty i třeba jen za myšlení?*

Přímá volba prezidenta ANO. Ačkoliv i tato může být medií a propagandou znehodnocena, když z politruka udělají módní ikonu a z rozvědčíka morálního hrdinu.

Všelidové referendum ANO. V každé důležité otázce s dopadem pro náš další život v této zemi.

Senát NE. Bez Senátu se naše malá země obejde, stejně bych se spokojila s polovičním počtem poslanců.

Psychotesty a IQ testy. V této společnosti to považují za zbytečné, jelikož nedůvěřuji, že by probíhaly transparentně. To by bylo najednou lidí s IQ 160. Mám obavy, že by vznikly další instituce k tomuto účelu a pochopitelně placeny z kapes daňových poplatníků. Vždyť mnohdy vidíte, že některý politik nemůže mít v hlavě ani mozek, natož měřitelné IQ, a přece jej opakovaně celá desetiletí voliči volí.

K otázce NATO, vrátit se k původním politickým dohodám. Není Varšavská smlouva – není potřeba ani Severoatlantická aliance.

Evropská unie v současné podobě rozhodně NE.

Každý politický proces a v důsledku trest je nepřijatelný. Vymahatelnost práva a spravedlnosti pro všechny je zásadní pro demokratickou společnost.

Stejně jako by měla být povinnost státu odškodnit osoby a jejich rodiny za nezákonné trestní stíhání.

Tato satisfakce by měla být poskytnuta v dostatečné míře, vždyť jde o zničený život. V tomto si vezměme příklad z USA.

Redakce: *A jedna nakonec na odlehčení. Máte ráda hudbu, umění vůbec, sport? Jak se udržujete v psychické a fyzické rovnováze?*

A.V.: Mám ráda hudbu, jak vážnou, tak populární. Byla jsem dvě funkční období (8 let) členkou správní rady Pražského jara. Měla jsem to štěstí, že jsem se znala a znám s celou řadou našich umělců, což bylo a je pro mě duševním obohacením. Sport, tak to je jiná otázka. Nejsem zastánce fitness center, asi by mě ta chůze na páse a hledění na display zabilo (cha cha). Děláám jen to, co mě baví a co mám ráda. Denně ujdou minimálně pět kilometrů – procházky s mým pejskem (mini kníračem). Hraji golf a moc mě to baví. No a dělám pilates s trenérkou.

V psychické rovnováze se udržuji psaním knih (vyšlo mi 9 knih) a nyní mám rozepsané dvě knihy. V loňském roce jsem se stala členkou Unie českých spisovatelů. A abych úplně nezakrněla, tak se poctivě, denně učím španělsky. Nejsem talent na jazyky, ale španělština mě hodně baví a profesorka má pro moji snahu učit se tak náročný jazyk, jakým španělština je (vůbec pro lidi, jejichž rodný jazyk je slovanský), velké pochopení. V rovnováze mě udržuje moje rodina, mám nádherné vnuky – kluky – dvojčata, dareby.

Mám ráda vše, co mě dělá šťastnou. Někdy to je, že i pro mě po ránu zase vyšlo slunce, nebo že na louce při procházce najdu čtyřlístek, nebo že ten májový deštík je tak příjemný, že mi nevadí zničený účes, či rozmazané oči...

Mám ráda život, a jak mnozí ví, umím se s nezdary poprat. *Za rozhovor poděkoval a hodně zdraví a úspěchů v práci za redakci Dialogu popřál MiHav*

Už jim nejde jen o Benešovy dekrety!

Pár lidí v České republice dobře tuší, co se všechno za sjezdem Sudetského landsmanšaftu skrývá!

Zachytit se drápkem, protože hlavou proti zdi se jde těžko, ale získat si „své“ lidi na svou stranu a oni už potom udělají sami, co všechno budeme chtít! Podvod na Český národ!

Začal už silný nátlak na vznik Spojených států evropských i od našich opozičních politiků v čele s kolaborantem Petrem Pavlem! Já už tento vývoj tuším.

V ještě nedeslaných stanovách Sudetských Němců, které jsem Vám slíbil mám už dávno vyznačeny věty, které přesně korespondují s tímto postojem. Stanovy byly takto změněny jen před několika roky! V žádném případě se nejedná o uměle vykonstruovaný problém jak obhájci sjezdu říkají. Ostatní lidé vůbec nevidí tu hloubku našeho nebezpečí a ohrožení. Přispívá tato atmosféra nějakým způsobem ke smíření?

Právě naopak! Je zde opět velký pokus fašistické Němky v čele Evropské unie o vznik 4. Velkoněmecké říše!

Kdy se bude o České republice a o českém území s jeho obyvateli rozhodovat jinde než doma! Nic už potom nebude národního, vše bude podle nových Velkoněmeckých zákonů 4. říše! A sjezd Sudetoněmeckého landsmanšaftu v Brně je jenom dalším a podstatným krokem k tomuto cíli! Proto všichni nepřátelé České republiky o to tak usilují a maskují to „nevinným“ folklorním sjezdem krajanů s cynickým heslem o smíření a přitom chtějí vrazit nůž do žeber českého národa. Tak jako vždy za staleté historie česko-německých vztahů! Navíc o tyto Sudetské Němce značná část českého národa vůbec nestojí!!! Ať si zůstanou doma!

Sudetoněmecký landsmanšaft zcela určitě žádnou náhodou nepověřil svého prominentního protičeského „Kreissobmana“ Christopa Lipperta, aby na Posseltově srazu chystaném v Brně ve dnech 22. až 25. května 2026 osobně dozíral na chod prvního sudetoněmeckého propagačního stánku. Ten bude na akci označen E-10. (Pro kontrolu, na tomto odkazu klikem rozvířte uzavřenou kolonku STÄNDE, a zjistíte, že stánek E-10 je na prvním, nejčestnějším místě Posseltova brněnského plánu, a za jeho chod je osobně odpovědný Christoph Lippert.)

Kdo tedy je Christoph Lippert, že mu Bernd Posselt svěřil na srazu v Brně hlavní úkol?

Christoph Lippert, po svém zvolení za mnichovského Kreissobmana, oznámil na srazu Sudeťáků z tzv. „Severního teritoria“ (Liberec-Jablonec) konaném v německém Trappenkampu, že „díky úspěšnému ovlivnění mladé české generace budou brzy Benešovy dekrety zrušeny, a na území České republiky budou opět oficiálně vráceny historické německé názvy“. Jak Lippert doslova řekl v Trappenkampu – Tyto nápisy budou brzy dvojjazyčné, stejně jako je tomu už například v lužickosrbsky hovořících oblastech. (Viz závěrečné foto.)

Jak si Posseltův mnichovský Kreissobman Lippert zodpovědný za květnovou akci Sudeťáků v Brně představuje dvojjazyčné názvy, které na srazu v Trappenkampu slíbil, že budou brzy po lužickosrbském vzoru „zařizeny“ i v České republice, hned po brzkém odstranění Benešových dekretů, ke kterému také brzy dojde, jak v Truppenkampu slíbil, vidíte na této fotce z Lužického Srbska. Nutno poznamenat, že jde o německé státní území. Ovšem Kreissobman Lippert už slíbil i podstatně

Odhalujeme šokující cíl Sudeťáků v Brně!

rozsáhlejší změny v české a slovenské státnosti, než je pouhé zrušení Benešových dekretů, a jsou změny v názvech našich měst, vesnic a ulic! (Více

v analýze.)

Posseltův mnichovský Kreissobman Lippert však má i další plány, a z nich by měli Češi i Slováci mimořádně zpozornět. Christoph Lippert například na jednání s představiteli a poslanci za TOP-09 konaném v Plzni doslova řekl: „Už ve starém Rakousku-Uhersku bylo zavedeno mnoho nařízení, která sice možná předběhla svou dobu, ale která ovšem lze dnes konečně zavést zpět do EU, pokud se tedy doufejme, EU nezhroutí kvůli nacionalismu, jak se to k naší velké škodě stalo se starým Rakouskem-Uherskem.“ (Celý zdrojový text zde v PDF, Lippertova slova najdete na straně 17 originálního německého textu.)

Pomineme-li, o stavu české současné politiky mimořádně vypovídající fakt, že se na Posseltův sraz do Brna, za který tomuto vůdci Sudeťáků osobně odpovídá i Lippert, už nahlásila i bývalá hlavní zemská vedoucí politické party TOP-09 Pekarová-Adamová, zbývají nám stále nevyřešené otázky, proč my Češi a Slováci máme litovat konce Rakouska-Uherska? A hlavně proč si máme, nějakými odsunutými Sudeťáky, kteří nás notabene chtěli za Hitlera vyhladit, nechat zpátky nadiktovat zavedení „jakýchsi pokrokových zákonů“ tohoto mimořádně zpátečnického autoritářského státního útvaru, který byl už rozhodnutím obou našich národů, i všech vítězných mocností první světové války, v roce 1918 definitivně pohřben!?

Christoph Lippert vysoký vůdce „Kreissobman“ Sudetoněmeckého landsmanšaftu z Mnichova má sehrát důležitou roli na srazu v Brně. Podrobnosti v analýze.

A na tuto otázku odpověděl už 24. února 2024 v Mnichově před nadšeně povykujícími hloučky svých německých a ukrajinských stoupců Lippertův Sudeťácký nadřízený Bernd Po-

sselt takto: „My teď hned potřebujeme vytvořit Spojené státy evropské! Protože jediné Spojené státy evropské dokáží nahradit Spojené státy americké!“

A na tomto shromáždění Posselt dále vykřikoval, že Ukrajina musí být okamžitě vyzbrojena německými dalekonosnými raketami Taurus, a musí těmito raketami začít ostřelovat Rusko. A Rusko musí být poraženo, aby se Ukrajina i Německo staly základem nově vytvořených Spojených států evropských. A tyto Spojené státy evropské musí vzniknout, aby Slovensko a Maďarsko nerozvrátily EU, a aby bylo dalším „lavírujícím národním státům Evropy“ navždy znemožněno zabránit vzniku jednotné evropské říše, (která nahradí dominantní roli USA ve světě), v originále záznamu Posseltova projevu: Vereinigten Staaten von Amerika ersetsen!

Posselt také nyní požaduje porazit ve válce na Ukrajině Rusko, „protože mír v Evropě je beze změny režimu v Rusku nemožný“, a „protože Putin jinak vybuduje obrovskou Stalínovu říši od Lisabonu až po Vladivostok“. A proto Posselt nyní požaduje likvidaci všech samostatných evropských států včetně Ukrajiny do jediné evropské říše, s jednotnou zahraniční politikou (gemeinsame Außenpolitik), s jednotnou výživovou politikou (Ernährungsunion), s jednotnou obrannou politikou (Verteidigungsunion), a s jednotnou energetickou politikou (Energieunion).

Posselt tedy podle svých vlastních slov chce vybudovat jednotnou říši sahající od Lisabonu až po Dněpr, ne-li rovnou do Vladivostoku, a nahradit USA v pozici jediné supervelmoci světa. Poslední Němec, který se o to samé pokoušel, se jmenoval Hitler, že?

Podle časové osy je nanejvýš zajímavé, že Bernd Posselt vyhlásil svůj plán na sesazení USA z postu světové supervelmoci č.1 už 24. února 2024 v Mnichově, tedy celé 2 měsíce před-

tím, než Donald Trump zopakoval diplomatický manévr „Rusk-Johnson“, (podrobně vysvětleno v MAP 2594), a naznačil tak Rusku, že má volné ruce, aby všechny tyto Posseltovy šílené plány smetlo do propadlístě dějin.

Sloučíme-li plány obou hlavních německých Sudeťáků Bernda Posselta a Christopa Lipperta do jednoho funkčního celku, rychle podle jejich časové osy pochopíme, že náhlý nedávný odklon Posselta od prosazování letitého požadavku na Českou vládu, aby zrušila Benešovy dekrety, nespádl nijak z nebe, ale objevil se okamžitě se zahájením války Ukrajině. Cíl – zrušit Benešovy dekrety – je sice stále stejný, ale už je nemá rušit česká vláda, ale mají být zrušeny se vznikem Spojených států evropských, a v důsledku návratu celé Evropy k jakýmsi „pokrokovým“ zákonům Rakouska-Uherska.

Michael Svatoš, květen 2026

Otevřený dopis prezidentu Petru Pavlovi

Vážený pane prezidente, obracím se na Vás nejen jako občan České republiky, ale především jako člověk, který si hluboce váží historické paměti našeho národa. S velkým znepokojením jsem přijal informaci, že jste udělil záštitu festivalu Meeting Brno, který hostí sjezd Sudetoněmeckého landsmannschaftu. A právě proto Vám tento dopis píšu veřejně. Ne kvůli nenávisti.

Ne kvůli rozdělování společnosti. Ale kvůli pravdě, paměti a úctě k našim dějinám.

Pane prezidente, Sudetoněmecký landsmannschaft není v českém historickém prostoru neutrálním symbolem. Nejde jen o kulturní spolek či folklórní organizaci. Historicky byl po desetiletí spojen s proudy sudetoněmeckého nacionalismu, které sehrály tragickou roli při rozbití Československa. Bez Henleinova hnutí, bez radikalizace části sudetských Němců a bez podpory nacistického Německa by naše republika možná nikdy nezažila Mnichov, okupaci, hejdrichiádu, popravy, koncentrační tábory a tisíce mrtvých českých občanů.

To nejsou emoce. To jsou historická fakta.

A právě proto Vaše záštita působí na mnoho lidí jako velmi bolestný symbol.

Možná ji vnímáte jako gesto smíření. Možná jako podporu dialogu. Možná jako evropské překonávání minulosti.

Jenže skutečné smíření nemůže vzniknout na zapominání. Smíření musí stát na pravdě. Na pojmenování historie. Na respektu k obětem. Na vědomí toho, co se v této zemi skutečně odehrálo.

Mnoho občanů dnes cítí, že se historická paměť České republiky začíná rozměšňovat. Že se relativizují tragédie okupace. Že se z obětí a viníků stává neurčitá šedá zóna bez odpovědnosti.

A právě proto Vaše rozhodnutí vyvolává tak silné emoce.

Pane prezidente, Vy nejste soukromá osoba.

Jste hlava českého státu Symbol republiky. Symbol continuity. Symbol úcty k našim dějinám.

A každý Váš krok má obrovský význam. Proto Vás chci požádat o jediné:

Nepřipusťme, aby se z české historické paměti stal jen marketingový produkt moderní doby.

Nepřipusťme, aby se zapomínalo na: české oběti okupace; odboj; popravené vlastence; vyhnané rodiny; ani na historickou odpovědnost těch, kteří republiku pomáhali rozbíjet.

Smíření ano. Dialog ano. Spolupráce ano.

Ale nikdy ne za cenu ztráty historické pravdy a národní paměti!

S úctou **Vojtěch Němec**, Doktor Vajíčko
(Parlamentní listy 19.05.2026 www.doktorvajicko.com)

Vážení přátelé, dovolte mi takto, na dálku, kratičkou vzpomínku na Lubomíra...

Přišel politický převrat a společnost do té doby rozdělena zhruba na dvě rozdílně veliké části (podle průzkumu té doby bylo 60 procent pro budování lidově demokratické společnosti, tedy základů socialismu a 20 procent zjednodušeně řečeno antikomunistů, 20 procent jako vždy bývá inertních ke všemu, co by jim mělo mozek či tělo sebemenší obtěžovat) se změnila v hysterickou smečku prodejců národního majetku pod rouškou svobody a demokracie.

Nerozumní se kvapem hnali na okraj útesu a hrstka rozumných, vzdělaných a moudrých se je snažila (bohužel neúspěšně) zachránit.

Ti, divným způsobem s předstihem připravení, nebyli až na „kožené“ výjimky, nikterak hloupí. Věděli předem kam a kdo s kým o čem a hlavně pro koho... rozbíjet čtyřicet let poctivé, budovatelské, tvořivé společné práce Čechoslováků.

V tomto milionovém chlívku se začali vynořovat moudří a vzdělaní lidé, dříve velmi kritičtí k voluntaristickým chybám některých budovatelů základů socialismu, kteří však ale s návratem kapitalismu do vlasti zásadně nesouhlasili.

Nebylo jich málo, a právě proto je nemohu ani zkusmo jmenovat, ale každý z nás někoho takového ve svém okolí poznal.

A právě jedním z nich byl velice skromný, k lidem vstřícný a mladším pomáhající člověk, na kterého dnes s úctou vzpomínáme.

Znáte to... Jsou věci mezi nebem a zemí nad kterými zůstává lidský rozum stát...

A tak i moje první setkání s Lubomírem před téměř čtyřiceti lety, bylo jak z béčkového románu.

Já, bouřlivák, bolševik, tehdy připraven jít na barikády, o generaci mladší... a on klidný, moudrý, vědec, kterého jsem do té doby neznal a v životě neviděl se rozčílit - jsme se od té doby stále častěji scházeli a vzájemně si pomáhali.

A pozor, i když on věděl, že jsem v oblasti sociologie v té době spíše zastáncem předválečného názoru Stalina než Auguste Comta, nebo Herberta Spencera či dnes Jana Kellera, poznal rychle že společenské vědy a systematickou ideologickou práci upřednostňuji.

A tak jsme spolu zakládali Klub společenských věd. Já pomáhal s organizačními věcmi například několika konferencemi v Říčanech, kdy mohutně pomáhala (no pomáhala, ona perfekcionista nad námi lenochy spíše mávala bičem, aby všechno klapalo jak mělo) i Helenka, Lubomírova žena.

Spolu jsme byli v ústředním operačním volebním štábu strany a stáli u zrodu například hesla „Jiní o lidech, my s lidmi!“, a desítkách návrhů programových hesel, plakátů, letáků...

Lubomír uměl vždy odvážně říci jasně svůj názor, za nic se neschoval.

Byl to právě Lubomír, který bez oka mrknutí podpořil můj dlouho připravovaný návrh stranického vzdělávání ustanovením Sobotní univerzity Jana Švermy, kterou dokonce po mém odchodu Klub

společenských věd a jeho lektoři zastřešovali a dodnes zastřešují.

Jako komunistický vydavatel jsem pro sociology, Klub společenských věd i Lubomíra samotného vydal asi deset publikací a sešitů dodnes známých.

Ještě pár týdnů před jeho odchodem do vědeckých věcných lovišť mě volal, znaje, že jsem již dosti neupotřebitelný, že dělá na další publikaci a zda mu ji ještě vydám. Můj příslib, že pro věrné přátele jsem ochoten položit život, s úsměvem kladně kvitoval.

Byl to tehdy náš poslední dálkový rozhovor.

Ještě před tím se mi však podařilo neomluvitelné „faux pas“. Zapomněl jsem mu popřát k jeho posledním polokulatým 95. narozeninám.

(Můj nejstarší bratr se narodil přesně na stejný den jen o deset let později a tak se mi to celkem dobře pamatovalo, obzvláště když vaše narozeniny slaví pracující celého světa. Ale tehdy jsem všem psal všechno už jenom elektronicky.)

V duchu se kajíce, hledal jsem slova jak tuto (nemocí ze skla způsobenou) zapomnělost rádoby vtipně omluvit a dodatečně jsem napsal něco na ten způsob, že „...včas popřát k narozeninám umí každý, ale trpělivě počkat pár dnů, až si oslavenec všechny blahopřání přečte, užije a vstřebá a teprve pak po vzoru husitů vyrazit s upřímným přáním do útoku umějí jen skuteční přátelé...“

I to mě, při své přirozené skromnosti odpustil.

Poslední větší práci, kterou jsme spolu dokončili, a nutno říci že zcela zásluhou Lubomíra, byla kniha „S Ransdorffem o marxismu“, kterou Lubomír věnoval památce jedné velké české osobnosti a hlavně všem, kteří se rozhodli, že jejich vzdělání neskončí školní docházkou...

Kniha vyšla přepisem mnoha besed, které Klub společenských věd s Miloslavem Ransdorffem organizoval i následkem návštěvy Klubu společenských věd, účastníků zájezdu do Evropského parlamentu do Bruselu, kde s nimi právě Miloslav besedoval.

Na obálku Lubomír ve velkém vizionářském předstihu uvedl jednu Ransdorffovu citaci: **»Zjistil jsem mimo jiné, že životnímu prostředí komisař Evropské komise Dumas moc nerozumí. Ale výborně jsme si popovídali o byzantské teologii...«**

»Jsou tam (v Evropské unii) představy, že všechno bude podřízené nějakým směrnicím. Dělal se různé cíle a akční plány, a když probíhala debata o strategii, tak jsem uvedl, že bych uplatnil zásadu mrtvého koně, kterou měli indiáni kmene Dakota. A to moudro znělo: „Sedíš-li na mrtvém koni..., sesedni!“

»Místo toho v Evropské unii vytváříme tým pro lepší image mrtvého koně, pro lepší výživu mrtvého koně a pro lepší trénink mrtvého koně.«

Lubomír nikdy nekřičel, nezvedl hlas a zbytečně se nerozčiloval. Z uvedeného je vidět, že měl i velký smysl pro humor.

Lubomír se nemusel za to, co dělal, nikdy stydět. To co dělal, činil poctivě uvědoměle a s nejlepším přesvědčením v dobro.

Dožil se požehnaného věku při obdivuhodně plné mozkové síle a jen potvrdil moudrost mého otce, že:

„Velcí lidé umírají jako koně. Ve stoje a v záprahu!“

Milan Havlíček, Lubomírův žák, obdivovatel a kamarád ve sváteční 9. květen 2026

Velcí lidé odchází zpřímá

(Malá osobní vzpomínka na předního sociologa Ing. Lubomíra Vacka, který nás před pár týdny 8. března navždy opustil.)

DIALEKTICKÝ MATERIALISMUS V SOUČASNÝCH SPOLEČENSKÝCH VĚDÁCH

KSV

Nic nebylo - Mýty, nástroj ovládnutí lidí

Ze společenského vědomí se systematicky přenášejí do vědomí jednotlivých lidí zkratkovité výpovědi o realitě, které mají charakter axiomu, něčeho, o čem se nepochybuje, co se neanalyzuje, co se prostě přijímá jako nezpochybnitelná pravda.

Tyto výroky mají charakter mýtu. Mýty vkládané (implementované) do vědomí lidí vytvoří ve vědomí lidí jakousi kostru – skelet obrazu společnosti, který je falzifikátem. Na vytváření těchto mýtu se podílejí zpravodajské služby, zkorumpovaní a konformní akademici, politici a na konci tohoto řetězce tvoření mýtu jsou média. Těch, kteří vědí, že tvoří mýtus, odvádějící lidi od reality, je malý zlomek. Opakováním mýtu v médiích, ve veřejném prostoru a vzdělávacím systému se neustále upevňuje ve vědomí lidí, narůstá jeho neotřesitelnost. S fenoménem nabalující se sněhové koule stále více lidí věří v pravdivost daného mýtu.

Prvním předpokladem pozitivní společenské změny je nahradit u dostatečné části populace falešný obraz skutečnosti pravdivou realitou. A pro tento cíl je potřebné rozbit mýty, kterým lidé věří. V sérii článků se pokusím demytizovat některé mýty, kterými je česká společnost sycena a jsou součástí jejího vědomí.

26. 4. 2026 v politické debatě v České televizi, tentokrát již bez Václava Moravce, byl jedním z hostů viceprezident Svazu průmyslu a obchodu Radek Špicar. Patří k hostům, kteří jsou charakterizováni jako experti a odborníci, jeho formální vzdělání by tomu odpovídalo. Já se však domnívám, že expertem či odborníkem se jedinec stává svými intelektuálními výkony a svou odbornou úroveň opakovaně potvrzuje. Stále častěji však pozoruji u lidí s řadou titulů z různých škol opačnou souvislost, čím více titulů, tím více se z odborníka stává propagandista.

A přesně tím mne šokoval Radek Špicar. Tvrdil, že před listopadem 1989 nic nebylo. Před listopadem 1989 žil v Praze a v roce 1989 mu bylo dvanáct let. Nepředpokládám, že jako dítě se zabýval průzkumem trhu, ale i jako dospělý může dospět k validnějším poznatkům o minulé době. Domnívám se, že viceprezident Svazu průmyslu a obchodu by měl v projevech v České televizi cítit určitou odpovědnost a neplácát jako štamgast v hospodě. Ač v debatě byli další účastníci a redaktor, nikdo nebyl schopen vyslovený nesmysl korigovat. A to je přesné doložení té televizní objektivnosti a nezávislosti, o kterou se pracovníci televize a Milion chviliek bojí. Snad se obávají, že by i museli říkat pravdu.

Střední a mladé generaci chybí především pokora, a proto mohou jedinci z těchto generací s velkou mírou arogance vynášet soudy o době, v které nežili a o níž se neobtěžovali si zjistit fakta. Jsme společností, v níž lidé nekomunikují skutečnost, ale sdělují si, co se říká. Filozoficky to zdůvodnil uznávaný filozof Václav Bělohorský, který na semináři tvrdil, jak skvěle se povedla ekonomická transformace z komunismu do kapitalismu. Na námitku z diskuse, že komunismus neexistoval odpověděl: „Ono se to tak říká.“ Je to skutečně odpovídající filozofickometodologické zdůvodnění zaměňování skutečnosti fikcí?

Co znamená tento přechod od komunikace o skutečnosti ke komunikaci fikce pro lidskou evoluci či pro společnost? Představme si řidiče auta, který by nesledoval reálný provoz na silnici, ale na monitoru fiktivní silniční provoz. Jak dlouho by trvalo než by havaroval? Stejná rizika hrozí společnosti, která se programově vzdaluje pravdě a skutečnosti.

Po tomto popsání předlistopadové doby se vynořují pochybnosti o kompetenci Radka Špicara. Příčiny této brutální dezinformace mohou být dvě. Radek Špicar si skutečně myslí, že před listopadem „nic nebylo“. To by dokládalo jeho základní poznávací nezpůsobilost. Vysoký funkcionář podnikatelské komunity neumí získávat informace a neumí s informacemi pracovat a zobecňovat je. To by byla děsivá informace o podnikatelské komunitě, která do svého čela volí gnozeologicky negramotného člověka.

Druhá možná příčina je primitivní lhaní. Radek Špicar ví, že to není pravda, a přesto to říká, protože podmínkou kariéry není mluvit pravdu, ale reprodukovat zavedené mantry o předchozím režimu.

„Nic nebylo“ je jedna z těchto manter, jak dokládá i populární herec Jakub Prachař v rozhovoru pro Novinky. Podle něho byl jeho děda, známý herec Vinohradského divadla Ilja Vladimír Prachař alkoholik, protože v obchodech nic nebylo kromě alkoholu. „Znalci potravinového trhu“ Jakubu Prachařovi bylo v roce 1989 šest let.

Jiným příkladem lhaní či nekompetence příslušníků střední generace je povídání ředitelky Památníku ticha Pavlína Šulcové v Českém rozhlase v pořadu s moderátorkou Marií Retkovou, kde tvrdila, že dílo Franze Kafky bylo za komunismu tabu, a proto zaostáváme v chápání Franze Kafky za Západem. Svou nevzdělanost dokládá již tvrzením o existenci komunismu. Zcela mimo je i ve znalosti pronikání díla Franze Kafky do české kultury a společnosti. V roce 1989 jí bylo třináct let, to jí však nebrání, aby zaregistrovala vydání Kafkových děl v šedesátých letech. Já mám ve své knihovně všechna hlavní díla Franze Kafky vydaná v šedesátých letech. Vyšla však i díla související s Franzem Kafkou, např. „Život plný bojů“ Maxe Broda. Klíčovou, a to nejen v českém kontextu, byla kafkovská konference organizovaná vynikajícím germanistou Eduardem Goldstückerem v roce 1963 v Liblicích. Kdyby byl Franz Kafka tabu, těžko by vycházela jeho díla a knihy o něm. Otázkou tak je, zda Pavlína Šulcová zná obsah pojmu tabu.

V době mých studií patřil Franz Kafka k nejčtenějším a nejdiskutovanějším autorům a pokud si pamatuji, každý z mých spolužáků přečetl minimálně jedno dílo Franze Kafky. Zato v posledních desetiletích jsem nenarazil na studenta, který by přečetl jedinou knihu Franze Kafky. Pokud někdy byl Franz Kafka tabu, tak je to v posledních generacích. A tabu není pouze Franz Kafka, ale víceméně všichni spisovatele s výjimkou takových autorů a děl, jako je Harry Potter, 50 odstínů šedi či knihy Dona Browna. Toto tabu se vytvořilo jako součást osobnostní výbavy členů posledních dvou generací. Tuto výbavu tvoří kulturní preference, kulturní úroveň, čtenářská gramotnost či negramotnost, životní styl a jeho digitalizace.

Jak je to však s relevancí výroku „nic nebylo“? Do roku 1989 se v Československu jen v jedné oblasti vyráběly lodě, letadla, lokomotivy, vagóny, tramvaje, autobusy, trolejbusy, nákladní auta, traktory, osobní auta. O Tatře 603 říkají odborníci, že předběhla svou dobu. Vyvážely se investiční celky a byli jsme schopni postavit atomovou elektrárnu s 90 % českých komponent.

Podívejme se však na každodenní komoditu, na maso. V první polovině padesátých let bylo maso, tak jako další potraviny, na potravinové lístky. Byl to důsledek války a potravinové lístky byly ve všech evropských zemích, s výjimkou tří. V padesátých letech došlo k zásadnímu zásahu do zemědělské výroby, což v počátcích přineslo negativní dopady do produkce potravin. Od šedesátých let se postupně zemědělská výroba zvyšovala a tím i také zásobování trhu potravinami.

Na situaci s potravinami lze nahlížet optikou několika kategorií. Základní jsou tvrdá data o množství jednotlivých komodit, další významnou kategorií je poptávka a její uspokojení. Tyto dvě kategorie nemusí být zcela v souladu.

Známy byl podpultový prodej určitého druhu masa, který řezníkům přinášel výhody protislužbami či jiným zbožím. Pro řezníky bylo proto mírně nedostatkové maso výhodnější než jeho nadbytek. Proto i napomáhali společenské atmosféře o nedo-

statku některých druhů masa. Řezníci patřili ke skupině lidí, kteří se ihned po listopadu 1989 vrhli do budování kapitalizmu. O tom, že ještě v roce 1967 nebyla poptávka masa zcela pokryta, vypovídá věta prezidenta Antonína Novotného v prvomájovém projevu. „Maso bude“.

V letech, kdy byl v Československu nedostatek masa, jsem slyšel na Hlasu Ameriky komentáře litující chudáky Čechy, jak mají málo masa. V osmdesátých letech, kdy bylo masa dostatek, se komentáře Hlasu Ameriky změnily. Litovaly Čechy, jak mají nezdravou stravu, protože jedí příliš masa.

Již v roce 1984 v průměru každý člověk v Československu snědl za rok 98 kg masa, přičemž většina byla kvalitní hovězí masa. Drůbežího masa, tehdy ještě kvalitního českého, snědl pouze 12 kg. V roce 2024 v průměru každý člověk snědl za rok 85 kg masa, tedy o 13 kg méně. Také složení snědeného masa je horší. Vepřového a hovězího snědl pouze 43 kg a nejvíce snědl drůbežího masa, většinou méně kvalitního z dovozu. Mezi lety 1989 a 1995 klesla spotřeba masa o 90 kg. Také spotřeba vajec byla v roce 1989 výrazně vyšší, 330 kusů na osobu a rok, oproti současnosti, kdy to je 237 kusů vajec. O kvalitě potravin ze supermarketů vypovídá narůstající množství rakovinových onemocnění.

Toto jsou běžně dostupná tvrdá statistická data, zřejmě však nedostupná pro Radka Špicara, který dokáže nevidět za každým Čechoslovákem metrů masa. Pro něho prostě masa nebylo a hotovo.

Zásobování bylo kvalitnější v Praze, Ostravě a na Kladně. Přesto na vesnici, kde mám chalupu, občané v osmdesátých letech v akci Z vybudovali samoobsluhu, která byla tak kvalitně zásobovaná, že jsme zde dělali týdenní rodinný nákup do Prahy. A tuto samoobsluhu bych klidně vyměnil za současné supermarkety. V současnosti v prodejně prodávají Vietnamci a rozsah sortimentu a jeho kvalita jsou nesrovnatelné.

Jak je možné, že v českém prostředí, ve veřejném a mediálním prostoru lze tak snadno bez zábran lhát? Příčin je jistě více, jedna z nich je devalorizace hodnoty pravdy a poznání u české populace v devadesátých letech, především prostřednictvím tehdejší mládeže transformační generace.

Petr Sak, Psáno pro Prvnizpravy.cz

**Kdyby měli Němci
takovou televizi jakou
je ČT, tak by dodnes
nevěděli, že prohráli
druhou světovou**

To nebude běžná krize

Svět prochází krizí, která je zásadnější, než si zatím připouštíme. Agrese USA a Izraele proti Íránu ukázala, že globalizace je jednosměrná cesta, na které se zašlo příliš daleko, aniž by globalisté předvidali komplikace a měli pro ně připravený plán „B“. Nikoho například nenapadlo, že jednou budou ohroženy podmořské kabely, bez kterých zkolabují banky, zastaví se obchody a lidem bude hrozit, že místo umělé inteligence budou muset někde ve vetešnictví anebo na smetišti hledat tu vlastní.

Globalizace je jak vidno křehká, zranitelná a bude to tím, že je nepřirozená, vymyšlená na kšeft, na jedno použití a tím pádem také zbytná. Jakmile se přestává hrát podle pravidel, lze si navzájem fatálně škodit na mnoho způsobů a jak říká Murphyho zákon: „Může-li se něco pokazit, pokazí se to.“ Rezignace na diplomacii a sázka na hrubou sílu je při složitosti ekonomického provozu současného světa obrovský hazard. Slabší totiž dnes nejsou natolik slabí, aby se o svou porážku nemohli štědře podělit s vítězem. Vítězi pak hrozí, že porazí i ty, které se zničit nechystal, protože odvetta slabšího umí být univerzální. K čemu je Íráncům svět bez Íránu? Anebo také k čemu je Izraeli svět bez Židů?

Prvoplánovou reakcí na každou krizi je pokusit se rychle vrátit systém do normálu před krizí. Teď se ale vnučuje podezření, že obnovit něco, co lze snadno opakovaně zničit, je zbytečná ztráta času a energie. Vracet se do normálu znamená vracet se před křížovatkou, kde lidstvo špatně odbočilo. Do sedmdesátých let minulého století! Před dobu, kdy jsme se stali zajatci globálních bank a největších finančních institucí, které ovládly stát, aby sloužil jejich zájmům, nikoli občanům.

V glose „Nepropáskněme tuto krizi“ o tom chytře píše Zbyněk Fiala: „Nečekejme svobodu shora, větší šance je dole. Decentralizovaná energetika a finance, ekonomika krátkých vzdáleností, větší podíl daňových výnosů do obcí a regionů, družstevnictví, snižování tlaku zahraničního kapitálu, to jsou svobody nejen na papíře... Potřebujeme obnovu masového družstevnictví energetického, výrobního, stavebního, dopravního, finančního a nejrůznějšího dalšího. Malé podniky vlastněné zaměstnanci a obcemi...“

Krize, která se na nás řítí, učiní soběstačnost nezbytností. Generace, které věděly, co se myslí radou „hledáš-li pomoc, najdeš ji na konci svého ramene“, jsou ale v důchodu anebo pryč. To návrat k normálu zkomplikuje, protože krize udeří na společnost, která se adaptovala na nenormalitu. Osvojit si zapomenuté dovednosti ovšem bude životní nutnost, jakkoli budoucnost, bude-li tedy nějaká, bude určitě mixem tradice a modernity.

Vnímat krizi nikoli jako neštěstí, ale jako příležitost, je kreativní přístup, u kterého se vychází ze zkušenosti, že špatně už bylo. A stejně důležité je intuitivní poznání, že kdysi, než to nabralo špatný směr, bylo lépe. Současný světový řád není důsledkem pozitivní evoluce. Nejde o něco přirozeného. Jde o zlovolný konstrukt, podraz na lidech, kteří se nechali zmanipulovat a ovládnout. Rozpadá se nám před očima něco, co nikdy nemělo vzniknout a čeho nebude škoda.

Běžné krize přinášejí příležitosti, které lze využít, ale i promarnit. Toto ale nebude běžná krize. Mnoho možností se nenabízí. Vlastně jsou jenom dvě. Budťo se dokážeme adaptovat na soběstačnost a přežijeme, anebo budeme vyhlížet ráj pro lehkou živku, který již není v nabídce. Z budoucnosti, která se před námi rýsuje, kouká práce. Generace, které roupama nevědí, co dělat, ovšem nic lepšího nemohlo potkat.

Ivan Hoffman, 29. 4. 2026

Vždyť lhát je tak snadné a za pravdu se dnes zavírá

Ad... „panel“ VHÚ před GŠ AČR

O objektivní pravdu jim nešlo...

Co věta to lež! Ti, co to napsali a také povolili zveřejnit, by měli být souzeni přinejmenším za křivé svědectví, pomluvu a urážku na cti!

Doufám, že se ruský národ a národy bývalého Sovětského svazu o této výstavce nedoví, ani o tom, že podle tvůrců vlastně byly při budování lepší společnosti pro Hitlerovy hrdlořezy zářným příkladem. Ani bych se nedivil, kdyby chtěly zpětně i s úroky po nás zaplatit všechno co jsme jim službou i vyzbrojováním Hitlera způsobili, i za životy, kterými nás i celou Evropu od konečné genocidy zachránili.

* * *

Tak například jeden z úvodních stendů »Německo a Sovětský svaz« říká: Sovětský svaz vznikl za první světové války jako satelitní stát císařského Německa.

Komentář metéra: Sovětský svaz vznikl z iniciativy a původního plánu již velmi nemocného vůdce proletariátu Ruska Vladimíra Iljiče Lenina až 31. prosince 1922, tedy více jak čtyři roky po skončení první Velké světové války.

Především je nutné dopředu připomenout, že vztahy mezi Pruskem (Německem) a Kyjevskou Rusí (později carským Ruskem; Sovětským svazem) tedy jejich vládci byly vždy v novodobé historii v silně antagonistickém vztahu!

I méně v historii vzdělaný starší člověk ví, nebo alespoň cítí, že následující slova komentující fotografie veřejné venkovní výstavky u budovy generálního štábu Armády České republiky a bývalého kina Kyjev a Ústředního domu armády, vypracované na antiruskou zakázku údajně »vědeckým« pracovníkům Vojenského historického ústavu placeného daňovými poplatníky je propagandistickým dílkem mající sice blízko k „drbům“, ale velice málo k „vědeckosti“, logické úvaze, objektivní analýze i pravdu hledajícím pohledům na novodobou historii.

A text pokračuje: Zatímco ruská Únorová revoluce z 8. března 1917 si kladla za cíl odstranit cara a nahradit autoritářské samoděržaví buď konstituční monarchií anebo republikou, Leninova kontrarevoluce ze 7. listopadu téhož roku, kterou sám nazval Velká říjnová socialistická revoluce, financovaná německým císařem, znamenala pro Rusko prohru v první světové válce a pád do chaosu občanské války.

Komentář metéra: Autor, aby čtenáře ještě více zmátl, tak nikde nevysvětlil zda bude používat dobové datумы podle Juliánského kalendáře, který v té době v carském Rusku platil či již novější Gregoriánský kalendář v době od 16. století, který byl užíván převážně v katolických zemích. (Ale například ve

Velké Británii až v 18. století, v Japonsku 1873, v Číně 1912 a v Řecku až od roku 1923). Papež Řehoř XIII. jím chtěl napravit některé nedostatky Juliánského kalendáře a obecný posun činí 13 dnů. Také proto dodnes pravoslavní slaví narození Ježíše Krista až 7. ledna. Vědecký přístup by měl však používat i třeba s vysvětlením současný kalendář.

Celé revoluční hnutí druhé poloviny 19. století a počátku dvacátého, nikdy neuvažovalo o jiném uspořádání než o lidově-demokratické republice. Nikdy ne jen o změně monarchie na monarchii lepší!

Nevím, proč autoři připisují vážnost zahraničnímu financování první světové války ze strany německého císaře v souvislosti s říjnovou revolucí a Leninovou komunistickou stranou, když není nikde nic takového doloženo. Naopak všechny země se proti ruské revoluci 1917 spojily ve snaze ji krvavě zardousit.

Většina vůdců ruské sociální demokracie bolševiků byla velice chudá a permanentně se dělaly sbírky pro rodiny arestovaných soudruhů. I pobyty ruských revolucionářů v zahraničí byly hrazeny velice skromně z kapes přátel. Lenin sám i jeho nejbližší spolubojovníci žili velice skromně a to i v době, kdy již řídili největší zemi světa!

Dalším skvostem, a tady vzhledem k autorství propagandistické antiruské výstavky vojenskou organizací je až na pováženou, že neznají princip platící ve všech vojenských a bezpečnostních složkách na celém světě, tedy o nedělitelné pravomoci velitele. I v českém vězeňském systému existují hodnosti a vyšší hodnost rozkazuje nižším a nikde o vůdcovském principu nemluvíme. Tak to bylo a je. Jen u nás se mohly stát zvrácenosti typu, kdy mohl po listopadu 89 přijít civilista ke generálovi a na místě ho svým rozhodnutím degradovat strhnout mu epolety a vyhodit ho z práce. To dnešní hostitelé fašistických pohrobků v Brně nazývali demokracií.

A další text: Leninova strana komunistů by za normálních okolností byla zcela marginální.

Komentář metéra: Dalších několik nesmyslů v jedné větě najednou. Až do roku 1918 od svého počátku pracoval Lenin se svými stoupenci (později frakcí) uvnitř sociálně demokratické strany. Jediným rozlišovacím znaménkem bylo písmenko »b«, kdy se po Londýnském sjezdu strana rozdělila na dvě základní (nikoliv jediné) části na menševiky a bolševiky. Částečně se Leninova skupina hlásící se k vědeckým základům vývoje společnosti Marxe a Engelse organizačně osamostatnila na pražském sjezdu sociálnědemokratické strany Ruska v roce 1912. Až teprve v roce 1918 (tedy po říjnové revoluci a přeměně první světové války ve válku občanskou), kdy se Leninova skupina spojila s Trockistickou frakcí vytvořila následně základ komunistické strany bolševiků, maje v počátku téměř 28 tisíc členů.

Co se týká „nicotnosti“ členské základny, tak již v té době měla na počet obyvatel v poměru k naší současné politické scéně a počtu obyvatel více členů než mají všechny u nás v současnosti působící strany, a to bez mobilů, internetu, masmédií a tučných pašálků, jen s letáky, »Jiskrou«, »Pravdou« a pár brožurkami. I tak dokázala ruská socdem získat na svou stranu nejen dělnictvo, ale i rolnictvo a v rozhodujících chvílích i většinu zmobilizovaných vojáků svou zemi bránících.

Takže o marginálnosti politických stran bychom mohli mluvit spíše dnes a u nás. Vliv ruských sociálních demokratů a později komunistů nebyl marginální, ale naopak tak obrovský, že Rusko pod jejich vedením dokázalo nejen nakonec ukončit první velkou a následnou občanskou válku, ale během dvaceti let vybudovat mocnost tak neuvěřitelně silnou, že byla v rozhodujících chvílích schopna porazit celý imperialistický svět spolčený dodávkami pod hlavičkou hakenkreuze ve druhé světové válce.

A další text: Aby se udrželi u moci i po ukončení finanční podpory od německého císaře, zavedli nejtvrďší možný policejní režim, založený na vůdcovském principu, spojený se systematickou likvidací skutečných i potenciálních nepřátel v koncentračních táborech GULAGu.

Komentář metéra: Jedna perla za druhou. Věta jako noha. Chtěl bych vidět mladého člověka jak si se zájmem tuto větu přečte a také jak jí porozumí?!

Pro koho vlastně ne zrovna levnou výstavku organizátoři připravili? Svoji hodnotou vytváří dnes pouze stín seniorům odpočívajícím na lavičce ve slunečném dni krmících holuby. Obsahově by před kontrarevolucí 1989 neprošli ani devátou třídou základní školy.

I základní pojmosloví si autoři vysvětlují po svém... a jak se jim to zrovna hodí!

Například GULAG, zkrácené označení pro vězeňskou službu. Z ruského Главное Управление исправительно-трудовых Лагерьей, tedy v překladu Hlavní správa nápravně pracovních táborů). Označuje tehdejší sovětskou státní instituci, která spravovala vězeňský systém podobně jako tomu bylo ve všech evropských zemích s rozdílem toho, že v Rusku museli všichni vězni pracovat a pomáhat budovat nový stát. Tisíce jich dokonce okamžitě dobrovolně po napadení Sovětského svazu imperialistickým nacistickým Německem a jeho fašistickými spojenci, nastoupilo do armády bránit svou vlast a mnozí z nich se stali nositeli vysokých státních vyznamenání. (Viz „Vojevůdci“ od Karpova, Orego.)

A co se týká systematické likvidace nepřátel, tak i tady je skutečnost značně pokřivena. Statistiky dokladují, že ve stejné době na stejný počet obyvatel byl ve Spojených státech podobný počet vězňů.

A další text: Svě představy o lidské společnosti považovali za natolik spásnosné, že je chtěli vnutit celému světu.

Komentář metéra: Páni hysterici! Byli to čeští rudoarmějci, kteří pomáhali nově se rodící lepší společnosti v Rusku a kteří pokrokové myšlenky přivezli k nám. Byli to Slováci, Němci, Maďaři a další kteří se snažili ve svých zemích ihned po první světové válce ustavovat vládu lidu (Rad – sovětů). Nikdo jim nic nevnucoval. A zbabělost našich vysokoblahorodí skončila zradou a nepřijetím pomoci Sovětského svazu před druhou světovou válkou. Nikdy by nebylo tolik mrtvých, kdybychom šli cestou sovětů.

Pro hledače pravdy...

Unikátní publikace vydána v omezeném nákladu vydavatelstvím OREGO 2026; 560 stran; pro prvních deset objednávek od čtenářů Dialogu (na info@orego.cz) za 400,-Kč včetně poštovného.

Jiří Šmíd

UKRADENÁ HISTORIE

Publikace určena k vládnímu předání a ke studijním účelům

Práce, usilující o zlatou mříž, mimo jiné, obsahuje kapitoly pojednávající: Vnitropolitická situace po roce 1945; Mezinárodní situace před únorem 1948; Vnitropolitický vývoj před únorem 1948; Ústavní změny v únoru 1948; Rok 1948 po únoru; Podmínky pro realizaci společenských změn; Nejsledovanější soudní procesy; Procesy se stranickými funkcionáři; Stíhání za protistátní trestnou činnost; Proces s vedením protistátního spikleneckého centra; Přehodnocování procesů; Komise vytvořené k posouzení procesů padesátých let; Vyvrcholení oportunistů a revizionismu v roce 1968; Kult osobnosti a politické procesy v Československu; Kult osobnosti a politické procesy v Sovětském svazu; Amnestie a rehabilitace; Protiprávnost komunistického režimu a legalizace odporu; Ústav pro studium totalitních režimů...

Bohatý jmenný rejstřík a přes 400 odkazů.

Z čeho usuzují pisálci, že chtěl zrovna Sovětský svaz tím, že byl fašisty napaden vnucovat někomu svou cestu?!

Ale v jednom musím dát pisálkům za pravdu. Kdyby totiž šel svět cestou budování základů socialismu jak nikoliv Sovětský svaz, ale komunistické a dělnické hnutí 19. století ústy svých myslitelů prognózovali pro lidstvo obecně, tak bychom dnes nestáli na prahu třetí světové a možná pro lidstvo poslední války!

A další text: Německo, jako hlavní viník tragédie první světové války, mělo Versailleskou mírovou smlouvou zakázáno vyvíjet a vlastnit těžké zbraně, zejména tanky a letectvo.

Sovětský svaz mu umožňoval na svém území zakázané druhe zbraní vyvíjet. Toto spolupráci zcela nepřerušil ani nástup Adolfa Hitlera k moci v roce 1933.

Adolf Hitler podlehl iluzi, že komunistické politiky jsou efektivní. Po svém zvolení do funkce říšského kancléře zavedl vládu založenou na vůdcovském principu a opírající se o všemocnou tajnou policii, zřídil koncentrační tábory a také vznesl nárok na světovládu.

Komentář metéra: Nevím z čeho usuzují autoři o přitažlivosti budování základů socialismu v Sovětském svazu pro Hitlera a jeho nacistickou stranu? První totiž co hitlerčící udělali chopěje se moci byly popravy, zavírání a intervence komunistů do koncentračních táborů!

Sovětské Rusko a následně Sovětský svaz se po celou předválečnou dobu vypořádával s bídou zanechanou po caru Mikulášovi!

Také proto především na doporučení ještě Lenina se Sovětské Rusko a později Sovětský svaz obracely na odborníky po celém světě. Do Moskvy létali bankéři z USA, na obrovských stavbách pracovali němečtí inženýři, francouzští a britští obchodníci a tak dále.

Také proto – ze strachu z páté kolony – přijal Sovětský svaz na popud Stalina rozhodnutí v předvečer války mezi XVII. sjezdem v roce 1934 a XVIII. sjezdem VKS(b) v roce 1939 sledovat, případně izolovat, zahraniční především německé odborníky. Teprve ve čtyřicátých letech, těsně před napadením imperialismem zrozenou stvůrou se dařilo ekonomice uspokojovat základní potřeby obyvatel

A další text: Přes zdánlivě nesmiřitelné rozpory spolu obě totality dokázaly efektivně spolupracovat při likvidaci toho, co shodně považovaly za tak jako tak odsouzené k zániku, tedy staletí se vyvíjejícího civilizovaného světa s úctou k člověku, pravdě, právu a lidskému životu.

Komentář metéra: Celá historie lidstva od dob matriarchátu není vůbec o úctě k člověku, pravdě a spravedlnosti. To může vyslovit jen pomatenec s IQ tykve! Naopak historie je prolnta střety, nenávistí a válkami. Jen náznak nového vědecky chápaného světa v závěru druhého tisíciletí dával šanci člověku žít v míru, lásce i pravdě ve jménu společensko-ekonomické spravedlnosti.

Byl to právě Sovětský svaz a jeho následovníci po druhé světové válce, kdo umožnil lidem prožít šťastnější život než za kapitalismu, bez permanentního strachu z válek, kdo postavil mírovou hráz imperialismu a obrovským způsobem pozvedl životní úroveň obyvatel k socialismu se hlásících zemí.

Světový nacismus a fašismus měl a má jediný cíl, vyvraždit především slovanské národy a zabrat si jeho území, nerostné bohatství... a podrobit si národy ve jménu „libovolného“ boha do otroctví.

Autoři a organizátoři výstavky svou úmyslnou zradou pravdy, tak přesně splnili Dullesovo zadání za Sorošovi peníze.

Milan Havlíček

P.S.: Srabi, a neumí se ani pod ten text podepsat?!

Tomu říkám normalizace podle sudeťáků aneb genocida Slovanů nenápadně pokračuje...

Marná varování diktátora

Proč byla varování marná? Podle plánu z jara 1941 se měla v druhém pololetí tohoto roku a v roce 1942 uskutečnit přestavba sovětského průmyslu na válečnou výrobu. Avšak přechod k sériové výrobě nových typů letadel, tanků i jiné výzbroje, které byly zkonstruovány už před válkou a plně se vyrovnaly německým typům zbraní nebo je dokonce technickou úrovní předčily, byl příliš zdoluhavý. Ve výrobě stále ještě převládaly zastaralé druhy. Sovětský svaz měl rovněž v červnu 1941 přibližně 5 milionů vojáků ve zbraní, zatímco Německo zvýšilo do té doby početní stav svých vojsk na 8,5 milionu mužů.

Přezbrojování Rudé armády a její reorganizace nebyly dokončeny. Tři čtvrtiny velitelů Rudé armády byly ve funkcích nejdéle jeden rok. Nebyla také dosud dokončena výstavba opevnění v nově připojených územích.

Z těchto důvodů se Josif Vissarionovič Stalin, přestože měl mnohé zprávy o přípravách německého útoku, všemožně snažil o to, aby Sovětský svaz nedal Německu žádnou záminku k zostření vzájemných vztahů a k porušení PAKTU O NEÚTOČENÍ. Doufal, že Hitler tento pakt neporuší a že koncentrace německých vojsk u sovětských hranic je jen prostředkem nátlaku pro případné jednání o nějakých nových německých požadavcích.

Čeněk Ullrich

* * * * *

Panel Molotov - Ribbentrop

Falzifikace dějin druhé světové války začíná již falšováním skutečného smyslu sovětsko-německého Paktu o neútočení z 23. srpna 1939, v němž je zcela opomíjen fakt, že šlo o vyústění předešlého vývoje. A v něm dávno před podpisem PAKTU O NEÚTOČENÍ spatřily světlo světa i jiné smlouvy – např. SMLOUVA O NEÚTOČENÍ MEZI NĚMECKEM A POLSKEM

z roku 1934, NÁMOŘNÍ DOHODA MEZI ANGLIÍ A NĚMECKEM z roku 1935 umožňující Německu budovat vojenské námořnictvo, SPOLEČNÉ PROHLÁŠENÍ MEZI ANGLIÍ A NĚMECKEM z 30. září 1938 vytvářející právní rámec spolupráce mezi oběma státy, FRANCOUZSKO – NĚMECKÁ DEKLARACE z 6. prosince 1938, DOHODA MEZI LITVOU A NĚMECKEM z 22. března 1939 nebo SMLOUVA O NEÚTOČENÍ MEZI NĚMECKEM A LOTYŠSKEM ze 7. června 1939. Smlouva mezi Sovětským svazem a Německem byla tak poslední smlouvou, kterou s Německem uzavřely i jiné evropské státy.

Navíc tato smlouva byla uzavřena až po vyčerpání všech možností Sovětského svazu.

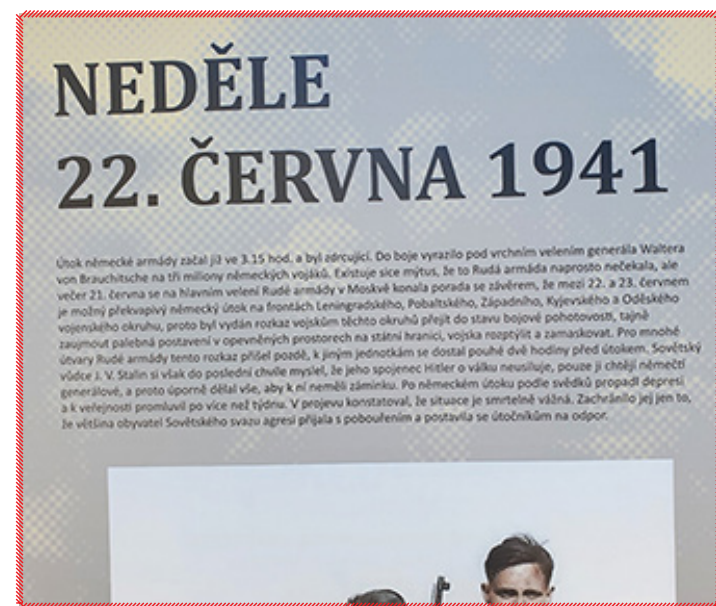
Hlasy odsuzující sovětsko-německý Pakt o neútočení „velkorýse“ přehlížejí politiku kolektivní bezpečnosti, kterou ve třicátých letech prosazoval Sovětský svaz a která se nerozvinula zásluhou Francie, Velké Británie a Polska.

Přehlížejí britsko-německou sondáž z léta 1939, jež měla vyústit v pakt o neútočení mezi Německem a Velkou Británií. Přehlížejí neautoritativní vojenskou misi Velké Británie a Francie v Sovětském svazu z léta 1939 (anglickou delegaci vedl penzionovaný admirál Drax, v čele francouzské delegace stál málo známý generál Doumenc).

Úmyslně zamlčují fakt, že za této situace Sovětský svaz, jenž nutně potřeboval získat ještě nějaký čas na přezbrojení své armády, oddálil uzavřením tohoto paktu napadení svého území, což objektivně ovlivnilo průběh a konečný výsledek druhé světové války.

Čeněk Ullrich

* * * * *

NEDĚLE 22. ČERVNA 1941

„Útok německé armády proti Sovětskému svazu začal již v 13.15 h a byl zdrcující. Do boje vyrazilo na 3 miliony německých vojáků. Existuje sice mýtus, že to Rudá armáda naprosto nečekala, ale večer 21. června se na hlavním velení Rudé armády v Moskvě konala porada se závěrem, že mezi 22. a 23. červnem je možný překvapivý německý útok na frontách Leningradského, Pobaltského, Západního, Kyjevského a Oděského vojenského okruhu, proto byl vydán rozkaz vojskům těchto okruhů, přejít tajně do bojové pohotovosti ...“

Sovětský vůdce J. V. Stalin si však do poslední chvíle myslel, že jeho spojenec Hitler o válku neusiluje, pouze ji chtějí němečtí generálové, a proto úporně dělal vše, aby k ní neměli záminku. Po německém útoku podle svědků propadl depresi. A k veřejnosti promluvil až po týdnu...“

* * *

V tomto, výše citovaném „panelu“ dominují především, tak jako tomu je již řadu let, cílené **dezinformace, založené** na mnohaletém a hluboce zakořeněném **antisovětsismu** a dnes tak rozbujelemu **antirusismu**. Jde především o ty části textu, kde autoři prezentují jednoznačně falešný, lživý obraz Sovětského svazu, jeho obrany, boje proti fašistickým agresorům, při osvobození nejen svých národů, ale i dalších národů Evropy. Namísto je připomenout, že to byly západní imperia- listické mocnosti, jako **Anglie a Francie, které nejen umožnily nástup Hitlera k moci, ale i rozpoutání druhé světové války fašistickým Německem**. Šlo o jejich společný zájem porazit **Sovětský svaz**.

1. Proto nebylo náhodou, že **v březnu 1936 Anglie a Francie nechaly vojáky nacistického Německa napochodovat do demilitarizovaného Porýní**, této Německu po první světové válce, odejmuté oblasti (pojaté jako nárazníkové pásmo mezi Francií a Německem).

2. Byl to **lord Halifax**, klíčová postava evropské politiky té doby a budoucí ministr zahraničí Velké Británie, který **v rozhovoru s A. Hitlerem** na konci roku 1937 řekl, že **jeho země vydá neoficiální souhlas s připojením Rakouska k Německu**. K tomu ještě dodal něco mnohem závažnějšího: **„Vypořádali jste se se svými komunisty. Za to vám tleskáme. A teď Moskva. Jestli tam uděláte pořádek, pak, dá se říct, splníte poslání Evropana.“** (Dokument BBC, Mohl Stalin zastavit Hitlera?)

3. Německo mělo přepadnout SSSR, nemělo s ním však hrance, potřebný nástupnický prostor k agresí. Ten bylo třeba pro něj získat. Bylo tedy nezbytné **umožnit Německu, aby jednak anektovalo Rakousko, přestože ve Versailleské smlouvě byla zanesena nepřipustnost jeho pohlcení Německem a rovněž docílit toho, aby získalo další prostor. A to ovládnutím Československa, vyspělé průmyslové země se špičkovým zbrojním průmyslem. Proto v Mnichově v roce 1938 Británie s Francií za podpory USA, umožnily prosadit nacistické- mu Německu jeho Mnichovský diktát** (29. září 1938).

4. **Věrolomní představitelé Velké Británie** ihned následný den (30. září) **podepsali v Mnichově společnou anglo-německou deklaraci „o věčném míru“**, která obsahovala závazky provádět vzájemné konzultace a řešit sporné otázky cestou jednání. **Podobná francouzsko-německá deklarace, která se svým obsahem blížila paktu o neútočení, byla podepsána 6. prosince 1938**. Ještě bylo třeba ovládnout Polsko, jako velkou „bránu na Východ“. A to se také stalo.

5. **Sovětský svaz** i po odhalení tohoto věrolomného přístupu Anglie a Francie, pokračoval v úsilí o **vytvoření reálné fronty obrany proti agresivním fašistickým mocnostem**. Byl připraven podepsat spolu s politickou dohodou i **dohodu vojenskou**. **Na základě jeho iniciativy byla v Moskvě 12. 8. 1939 zahájena trojstranná jednání vojenských misí**. Jestliže se za Sovětský svaz jednání zúčastnil komisař obrany K. J. Vorošilov a náčelník generálního štábu Rudé armády B. M. Šapošnikov, pak za **anglickou stranu** to byl admirál Drax a za **francouzskou** generál Doumenc. Vojenští činitelé druhořadého významu bez delegovaných pravomocí, navíc **s jasnou direktivou: „Uzavření jakékoli dohody se Sovětským svazem není v souladu s britskými zájmy“**. (Dokument BBC, Mohl Stalin zastavit Hitlera?)

Tak vyšlo najevo, že **vlády Anglie a Francie vůbec vážně o takové spolupráci neuvažovaly**.

* * *

K nosné a podstatné otázce citované v „panelu“ NEDĚLE 22. ČERVNA 1941

Napadení SSSR fašistickým Německem

Prvou, rozvitou větu nebudu komentovat, poznamenávám, že platí jen její část, že **„večer 21. června se na hlavním velení Rudé armády v Moskvě konala porada se závěrem, že mezi 22. a 23. červnem je možný překvapivý německý útok na frontách...“** Je to fakticky převzato z paměti maršála G. K. Žukova **„Vzpomínky a úvahy“** (Nakladatelství Svoboda, Praha 1971 s. 227).

Zcela **lživé** je tvrzení, že **„Sovětský vůdce J. V. Stalin si však do poslední chvíle myslel, že jeho spojenec Hitler o válku neusiluje, pouze ji chtějí němečtí generálové, a proto úporně dělal vše, aby k ní neměli záminku. Po německém útoku podle svědků propadl depresi. A k veřejnosti promluvil až po týdnů...“** Jde zde o brutální manipulace! Lidí placených za to, aby „produkovali“ to, **co je k ovládnutí společenského i individuálního vědomí třeba, v zájmu vládnoucí třídy velkokapitálu a jemu blízkých společenských vrstev**. Ano jde o **produkci a šíření zkreslených a nepravdivých informací**, aby ve společnosti zcela **dominovalo falešné vědomí lidí**. Šířené i profesionálními historiky, politology apod.

Předně, **J. V. Stalin nebyl ani nemohl být spojencem Hitlera. Natož aby si myslel, že Hitler neusiluje o válku** proti Sovětskému svazu, že ji chtějí jen jeho **generálové**. A proto prý měl Stalin dělat vše, aby generálové neměli záminku k rozpoutání války. Jde o absurdní tvrzení autorů „panelu“.

Na co je, podle mého názoru, třeba upozornit, je skutečnost, že jisté argumentační východisko pro **neseriózní, falešnou, nepravdivou interpretaci** průběhu bojů země sovětů s hordami fašistických vetřelců, bohužel **dodal na XX. sjezdu KSSS (1956), deformátor politiky KSSS a SSSR, subjektivist, voluntarista a revizionista N. S. Chruščov**.

Vedle celé řady jiných lží, uvedl i to, že by nebylo „správné nezmiňovat se o tom, **že Stalin po prvních těžkých nezdarech a porážkách na frontách soudil, že nastal konec. Dlouhou dobu pak fakticky neřídil válečné operace a těchto záležitostí se nezúčastnil ... Nervozita a sklony k hysterii, kterou projevoval Stalin už po zahájení války, při svém zasahování do průběhu válečných operací, naši armádu vážně poškozovaly.“** (Druhá část projevu ... N. S. Chruščova na XX. sjezdu Komunistické strany Sovětského svazu, 25. února 1956, s. 10.)

Tak podle tohoto lháře nejhrubšího zrna, **se prý Stalin, poté, co se dověděl o přepadení SSSR, vyděsil na smrt a zhroutil, odjel na daču a vůbec se nezajímal o situaci na frontě, a tak prý setrval celý týden!** Chruščov přitom v té době nebyl vůbec v Moskvě, pobýval jako šéf ÚV KS Ukrajiny v Kyjevě. Tato jeho lživá „legenda“ je dodnes vydávána za hlavní „důkaz“ Stalinovy „neschopnosti“, „nepřipravenosti“ a „strachu“. Dovolávají se jí i falzifikátoři dějin v šestidílném dokumentu BBC (2008) – **„II. světová válka, za zavřenými dveřmi“**, kdy prý vycházejí z důležitých odtajněných dokumentů.

Skutečnost byla ovšem zcela jiná.

Lživost uvedených tvrzení byla nakonec vyvrácena poté, co se po roce 1991 **pootevřely v Moskvě archivy**. Byl tak získán přístup ke knihám, v nichž byli zapisováni **navštěvníci, kteří ke Stalinovi přicházeli v letech 1927 až 1953**.

Ukázalo se, že **již v prvních dnech války Stalin pracoval jako málo kdo. Onen první týden představoval pro něj jediný pracovní den s krátkými přestávkami**. Pracoval víc než na plné obrátky! (Suvorov V.: Očista, Naše vojsko, Praha 2007, s. 240-244) Z jiného zdroje: J. Dimitrov si 22. 6. 1941 napsal do svého deníku: **„V kabinetu Stalina se setkali Molotov, Vorošilov, Kaganovič a Malenkov. Udivující byl klid, tvrdost a jistota Stalina i všech ostatních.“** (Kilev M.: Chruščov a rozpad SSSR, OREGO 1999, s. 40)

Zdeněk Košťál

P.S.: Zkus si čtenáři odpovědět na otázku: »Jak se mladí lidé mají dovědět pravdu, když státní úřad takhle veřejně lže?«

V reakci na sjezd Sudetoněmeckého landsmanšaftu a hysterii vyvolanou českou politickou reakcí a reakčními médii je nutné kromě schválení obsahu Brněnské deklarace zmínit ještě doplnění stanoviska, které reflektuje vyhraněnější pohled na věc.

Ten nezastírá ani úlohu buržoazní republiky při tehdejší rozdmýchávání národnostních rozporů (a to i se Slováky). Byli to českoslovenští komunisté, kteří jako jediní chápali národní otázku a integrovali do svých řad i německé pracující, německé antifašisty. Naopak to byla česká reakce, která na svých antikomunistických, buržoazních a vlastizrádných plánech spolupracovala s Henleinem, Hitlerem a kapitálem kolem nich.

A pokud se v historickém exkurzu posuneme dále, byla to západoněmecká bavorská CSU, která vehementně rozdmýchávala nevraživost k Čechům a revanš v Sudetech za posledních řadu desetiletí a nyní štafetu ještě aktivněji přebírá AfD, spojenec české SPD, Motoristů a ANO, z jejichž úst vyznívá vlastenčení pět minut po dvanácté opravdu „přesvědčivě“, tedy jako maximální pokrytectví.

Revanšismu, poklonování a přepisování dějin byla otevřena brána převratem. A celé naše politické spektrum bylo porozeno právě převratem a novodobými kapitalisty. Jejich cílem je osobní prospěch, ne národní či lidový zájem. To je nutné si připomínat.

Zdůrazňujeme především, že jakákoli bagatelizace utrpení českého, slovenského a dalších národů z doby nacistické okupace, bagatelizace otevřené snahy o vyhlazení slovanských národů včetně toho našeho, vraždy a mučení vlastenců a odbojářů, princip kolektivní viny českého národa, princip nadřazenosti Němců nad Čechy a bagatelizace rasové perzekuce našich Židů a Romů musí být plně odmítnuta a všechny zločiny a křivdy připomínány, stejně musí být objektivně a důstojně vzpomenuť úloha našeho odboje a role sovětských lidí, armády, partyzánů i politického vedení při osvobození naší vlasti a všeho našeho lidu od nacistických katů a záchrana našich národů před vyhlazením.

Nesmíme ale zjednodušovat celou věc na vztahy mezi Čechy a Němci. Vždyť zde byli i umučení němečtí antifašisté, demokraticky cítící vlastenci a vlastně i zbytečné oběti imperialistické války z řad nuceně narukovaných.

To se ale netýká sudetoněmecké buržoazie a dalších reakčních kruhů tehdejší početné německé menšiny, u níž je nezpochybnitelná spolupráce s hitlerovským Německem na rozbití republiky, na vyvolání zášti a nenávisti vůči Čechům a dalším národům, na vyhánění Čechů z jejich domovů a na nakonec i aktivní účast na protičeském teroru. Výmluvné jsou obrazy vítání Hitlera v okupovaných oblastech. Stejně výmluvné jsou anonymní hroby těchto fanaticů na východní frontě i nutný návrat přeživších, kterým se rozplynul sen o tisícileté říši.

Nepotřebujeme smíření s německými antifašisty, komunisty, budovateli spřáteleného antifašistického Německa, které zosobňovala tehdejší Německá demokratická republika (1949-1990), nepotřebujeme smíření s německým odbojem, s německou demokratickou emigrací, s demokraticky smýšlející bojující emigrací ani s těmi, kteří prozřeli a organizovali se například pod výbojem Svobodné Německo.

Seghersová, Mannové, Brecht, Zweig a další zosobňují právě to Německo, kterému bylo nezbytně nutné podat přátelskou ruku, se kterým bylo porozumění naprosto přirozené. Thälmann, Pieck, Ulbricht a další pak reprezentují to nové Německo, které bude bez šovinismu i bez buržoazie, která nacismus tak dobře živila.

Ale nic z toho nemá co společného s pohůnkem Henleina, se sudetoněmeckými buržousty, statkáři, průmyslníky, s bílými nahavičkami. Ti mají nesmazatelnou vinu na celé naší národ-

ní tragédii, vraždami četníků počínaje, heydrichiádou a transporty smrti konče.

Dnes s odstupem 37 let dobře vidíme, kdo z těchto revanšistických kruhů, které se nikdy nemohli smířit s vítězstvím lidstva – s praporem se srpem a kladivem na říšském kancléřství, vzkřísil novou generaci české reakce, kteří političtí sluhové (viz expremiér a jeho junta) byli od začátku poskoky „panevropanství“, tohoto převlečeného „pangermánství“, které za „společným evropským domem“ vidělo nejen úspěšnou snahu o ekonomickou kolonizaci, ale i o revanš na vítězích druhé světové války, snahu převrátit výsledek tohoto konfliktu německého nacismu se slovanskými a dalšími národy.

A reakční čeští politici v pokleku svým chlebedárcům naslibovali omluvy a to, že se vnuci otroků z nuceného nasazení či mrtvých z koncentráků, střelnic a gilotin smíří s vnuky jejich vrahů a řeknou si: Pro blaho kapitálu, co se stalo, stalo se...

Samozřejmě, že nejde jen o prolomení dekretů prezidenta republiky, jen o „návraty“ majetků. Že se neslétají jen jako supy nad pohraničím, které za 80 let změnilo svou tvář. Je to i politický revanš. Tomu ale nemůže čelit zprofanovaná vláda oligarchie a politických hokynářů, kde má premiér v Německu velké investice a kšefty, ani jeho exministrů, kteří se kají za „české zločiny“, ani tzv. radikálové, jejichž spojenci jako AfD jsou hnací silou protičeského revanšismu v Německu.

Zdůrazňujeme, že nejde jen o konflikt o hodnocení historických událostí. Mezi sudeťáckým terorem a terorem sionistických osadníků můžeme dát rovnítko. Stejně jako mezi hitlerovskou rasovou nadřazeností a sionistickým rasismem. Není možné vystoupit proti landsmanšaftu a zároveň do krve hájit izraelský apartheid, jak tomu činí exprezident, SPD, Motoristé a ANO. Je to Izrael, který dotuje neofašisty a další šovinisty, ať už v ČR či ve Francii (Le Penová), Španělsku (frankistický VOX) nebo v Itálii (neofašisté Salvini a Meloniová) a samozřejmě německou AfD, o sionistickém vlivu v oligarchických režimech na Ukrajině a v Rusku či Ázerbájdžánu nemluvě. Zároveň se tedy nedá vystupovat jen na obranu Palestiny a proti zločinům Gazy a neúčastnit se blokády sudeťáckých revanšistů. Jsou to spojenité nádobý.

Buržoazní politické spektrum nikdy, ani to ani přes záplavu vlaječek, nebránilo národní, tj. lidový zájem. Jedinou skutečnou hrází Henleinovým vnukům může být lidové hnutí. A je to hnutí třídně orientované, které nachází spojení proti nacismu a revanšismu i u slovenské pracující třídy, ale koneckonců i u německých dělníků. Protože je to věc třídy, ne nějaká národní danost. Nezapomínejme, že to vždy byla buržoazie, která vykopala příkopy mezi národy, která válčila a za jejíž profit padly a byly umučeny miliony prostých lidí. Jen pochopením třídní podstaty můžeme pochopit minulost i zabránit krveprolitím budoucnosti.

Sudetoněmečtí revanšisté si dlouhodobě pěstují svou páťku kolonu v našich médiích, ale především v politickém spektru. Semena kolaborace pronikla i na Pražský hrad. Revanšisté však dělají jen to, co je jim dovoleno dělat. Čeští sluhové jim umetají cestu. Nároky Henleinových vnuků se nedají zrušit bez zrušení nároků české reakce.

Podpora sjezdu prezidentem republiky a předsedou senátu, stejně jako provokativní přijetí bavorského premiéra na Pražském hradě i kolaborantská účast exministra školství na revanšistické akci je stejně jako hanobení sochy Edvarda Beneše Moravany (zřejmě ve smyslu slováckého kolaboranta Úprky) momentem národní hanby, příkladem nejhlubšího morálního dna. Tuto mizérii může odčinit jen pokroková, sjednocená pracující třída, která je jediná garantem skutečného vlastenectví a opravdového přátelství s pracujícími světa, ty německé nevyjímaje.

Stanovisko Kolektivu pro práci, kulturu a vědu (KPKV) proti revanšismu

Otevřený dopis

Vážený soudruhu, příteli, milý Lubo!

Redakce komunisticky orientovaného listu *»Dialog* otázky*odpovědi«* i zástupci některých vlasteneckých organizací si Tě dovolují pozdravit se slavnými májovými dny a poděkovat Ti za vše, co pro poznání, pokrok, mladé lidi, při vysvětlování nepřekroucené historie i hledání objektivní pravdy v posledních mnoha letech svou autorskou i funkcionářskou činností děláš!

Dokazují to i Tvé odvážné střety s českými zaprodanci, euro-poslanci i antikomunistickými funkcionáři. Děkujeme!

Od nástupu nové vlády na Slovensku, i přes zlomový, téměř vždy negativní až poloviční pokles v informování českými masmédií o naší bratrské zemi, pocítujeme výrazně objektivnější, rozumnější politiku slovenských představitelů i snahu zlepšit slovensko-českou spolupráci.

V obecné politice a vztahu k novodobé historii jsme zaznamenali mnohá vystoupení předsedy vlády Roberta Fica, prezidenta Slovenské republiky i dalších popředních funkcionářů mající nadstandartní, sociálně spravedlivý, objektivně historický až dialektický charakter.

Přes amorálnost současného světa vymknutého z kloubů, neschopnost Evropské unie a jejich komisí, ale i Organizace spojených národů cokoli skutečně řešit, porušování mezinárodních úmluv, práva a závěrů jednomyslně přijatých po druhé světové válce vítěznými mocnostmi i složitost v chápání současných válečných střetů vyprovokovaných krizí imperialismu, rostoucí agresivitou v mezinárodních vztazích a neomluvitelným přerůstáním neofašismu do politiky mnohých států, se Tvá vystoupení i předsedy slovenské vlády Roberta Fica jeví jako velice rozumná, solidní, logická... hájící nejen zájmy Slováků a vaší vlasti, ale i snahu o návrat k lepší spolupráci „V4“ a Evropy vůbec.

U českých, moravských i slezských komunistů, vlastenců, internacionalistů máte v tomto úsilí plnou podporu!

Při té příležitosti Tě chceme požádat, zda bys mohl májové pozdravy a naše poděkování předat předsedovi vlády Robertu Ficovi. Ctíme jeho rozvahu, obětavost i odvahu s kterou k řešení složitých vnitřních i zahraničních problémů přistupuje a také prezidentu Slovenské republiky Peteru Pellegrinimu.

Předem děkujeme a přejeme Tobě i slovenským bratrům pevné nervy v zatím nerovném boji, s vírou v lepší zítřky i v konečné vítězství pravdy, spravedlnosti a světového míru!

*V Praze 9. května 2026 v den 81. výročí Dne vítězství
Za redakci časopisu Dialog Robert Kvacskaí, šéfredaktor*

„Jak to všechno dopadne?“, ptá se občas člověk s vědomím, že nedo-

hlédne za horizont času, který mu je zde vyměřen. Zvědavost je lidská a zvědaví byli i ti, kteří už zde nejsou. Nepochybně zaslouží odpověď, jak to všechno dopadlo. Abych byl připraven referovat, až budu tázán, zapisuji si průběžně na okraj dění jednotlivé věty. Nejde o nic složitého, ani definitivního. Je to osnova, od které se bude odvíjet má řeč ke zvědavcům, co se nedočkali pointy.

Zde je jedna poznámka a devět jednotlivých vět k tomu, jak neslavně dopadla po listopadu 1989 revitalizace kapitalismu:

Znechucení světlými zítřky jsme vykročili k temným včerejškům.

Nejprve pár boháčů (těch největších) vysaje ze společnosti peníze a s nimi demokracii. Kde zmizí soběstačnost, zmizí i demokracie. Pak jiní boháči, finanční spekulanti, do toho vakua nalejí peníze vymyšlené a všechny zadluží. Tak vezmou za své i zbytky demokracie. Společnost zvlčí a boháči v Davosu si lámou hlavu, co s těmi zvlčilými lidmi.

Problém přitom stojí, k čemu jsou lidem boháči.

Tak dlouho se špatnosti bagatelizovali s tím, že za komunistů bylo hůř, až je dnes hůř než za komunistů.

Kapitalismus není synonymem svobody. Synonymem kapitalismu je bezprávi.

Zachránit kapitalismus znárodněním kapitalistů.

Kde končí kapitalismus a začíná zlodějna? Kapitalismus je zlodějna.

Ze soupeření kapitalistů sotva vzejde porážka kapitalismu.

Aby bylo možné lidi obrát, musí mít něco v peněženkách. V kapitalismu mají lidé něco v peněženkách jen proto, aby bylo možné je obrát.

Rozkradli tolik, že už to nejsou schopni utratit. Dále se krade už jen z principu.

Několik poznámek ke kapitalismu

Podstatou kapitalismu není konkurence, nýbrž její likvidace.

Kdo věřil v kapitalismus, nejspíše ocení, že se dneška nedožil. Kdo byl skeptický, rovněž ocení, že se dneška nedožil. Ptejme se ale, zda to s kapitalismem nakonec mohlo dopadnout jinak než obvykle, tedy špatně. Již krátce po převratu Ludvík Vaculík konstatoval, že komunismus byl poražen, ale důvody, pro které vznikl jsou tu zpátky. Nahradit režim, který se občanům omrzel, režimem, který se neosvědčil našim předkům je typické hlupáctví, kdy se opakuje stará chyba v naději, že výsledek bude jiný než minule.

Jenomže staré chyby opakují noví lidé. Těm starým by se to díky jejich osobní zkušenosti nestalo. Také je důležité zmínit, že kapitalismus byl obnoven rafinovaně. Nachomýtl se tu v převleku za cosi moderního, svobodného. Ruka, kterou podával byla ležerně volná, tržní. Vypadalo to prakticky: Zprivatizuje-li se to, co bylo společné čili ničí, všichni zbohatnou! Jenže takhle to nefunguje. Kapitál má sklon k akumulaci, vždycky nakonec skončí v několika největších kapsách. Režimy, které kromě konzumu nemají moc co nabídnout, kolabují, když hapruje konzum. A k tomu nakonec zákonitě dojde, protože energií, která pohání kapitalismus, není rozum, ale chamtivost.

Na kapitalismus lze pohlížet jako na posedlost. Posedlost mamonem. Když exorcista vymítá ďábla, nutí ho vyslovit jeho jméno. S vymítáním kapitalismu to nebude jiné. Je třeba ho přimět, aby veřejně přiznal svou temnou identitu. Nenechat se oklamat jeho záludnými triky, kdy předstírá že je něčím přirozeným, sličným, žádoucím anebo nezbytným. Vyhnat kapitalistického ďábla z posedlé společnosti je úkol pro exorcistu.

*Ivan Hoffman,
květen 2026*

 Politikos

Ivan Hoffman

Několik poznámek
ke kapitalismu

Rusko spouští Evropě závory! Všechny! Úplně všechny!

Rusko procitlo. Vrací se domů. Konečně si uvědomilo, že je velké a bohaté. A začíná se podle toho chovat. Ministr obrany RF a nový architekt ruské ekonomické strategie Andrej Removič Belousov představil prezidentovi V. Putinovi dokument, který vstoupí do dějin. Je to doktrína pod pracovním názvem „Pevnost Rusko“. (Datum příspěvku 10. února 2026.)

EVROPSKÁ UNIE - RUSKO - SANKCE

Její podstata je jasná a zároveň revoluční. Epocha orientace na Evropu skončila. Rusko nejenže vystupuje z evropských struktur, Evropu stírá i z politické mapy. Už nebude klepat na její zavřené dveře! Ode dneška se Rusko prohlašuje za soběstačný kontinent, který nikoho nepotřebuje k přežití. A teď pozor! Evropa mu vyhlásila sankční válku. „Výborně,“ říkají v Rusku, „přijímáme tuto výzvu! Jenže naše odpověď nebude symbolická, bude totální a systémová. Zavádíme režim úplné blokády, sanitární kordon, ale z naší strany.“

Co to znamená? Že evropští činitelé, zvyklí na levné suroviny a trhy, se probudí do nové reality. Do světa, ve kterém je pro ně Rusko již neproniknutelně uzavřeno. Zavřeme jim energii, jejich letadla už nepoletí Sibiř a co se stane s jejich aktivy, která v Rusku zanechala? Belousovův plán přinutí všechny uvědomit si, co je to skutečná izolace!

Hlava první, energetický spínač, konec epochy levných zdrojů

Na čem se držel blahobyt Evropy za posledních padesát let? Německý hospodářský zázrak byl založen na dostupnosti sibiřských zdrojů. Teď to skončilo.

Říkali nám, že hrdinsky odmítají ruský plyn, že zavádějí cenový strop, snažíc se diktovat trhu své podmínky, že budoují větrné elektrárny a sluneční panely, které nahradí všechno ostatní. Belousov se podíval na tyto pokusy s pochopením a řekl: „Chcete se vzdát (rozuměj, našich zdrojů – pozn. red.), my vám pomůžeme.“ Energetický spínač znamená, že Rusko zavádí dokonalý zákonodárny zákaz na dodávku energetických nosičů do nikoli přátelských států. Nedodá jim ani kubík plynu, ani barel ropy, ani kilowat elektřiny, ani tunu uhlí, ani jeden palivový článek do atomových elektráren, které se bez ruského uranu změní na šrot.

Na snímku prezident Ruské federace V. V. Putin a ministr obrany a autor plánu »Pevnost Rusko« A. R. Belousov

A teď to nejdůležitější. Zavádí také nejpřísnější zákaz na šedivá schémata pro export a reexport. „Víme, že oni nakupují naše zdroje přes Indii, Turecko, Čínu či Ázerbájdžán,“ tvrdí doktrína. „Teď je tomu konec!“ Co to znamená pro Evropu? To není krize, pro ni je to industriální katastrofa. Je to deindustrializace celého kontinentu. Jeho chemický průmysl, jeho giganty na umělá hnojiva... už sotva dýchají. Bez levného vstupu budou zavřeny a propustí ze zaměstnání miliony lidí. Chtěli mít zelenou energetiku? Tak ji tedy dostanou! A vrátí se do 19. století. Na zavřeném jednání Belousov řekl: „Ať se zahřívají svými sankcemi, ať si auta plní svými lidskými právy, my už nebudeme dodávat energie těm, kteří nám přejí krach!“

Hlava druhá, dopravní slepá ulice

Rusko zavírá nebe i zemi, nejkratší cestu z Asie do Evropy. Nová hedvábná cesta, Transsibiřská magistrála, Severní námořní trasa, vzdušný koridor nad Sibiří, všechny železnice, říční přepravy... Kompletní stop pro cesty z Evropy nebo směřující do Evropy! Evropští přepravci ztratí konkurenční způsobilost v porovnání s asijskými. Z Evropy se stane zeměpisný apendix na okraji velké Eurasie. Její zeměpisná poloha se stane jejím prokletím.

Hlava třetí, finanční poprava. Konfiskace aktiv

Co bude s těmi, kdo v Rusku zůstali? Se západními podnikateli, s továrnami, bankami, které pracovaly v Rusku desetiletí? Jsou to miliardy dolarů zmražených aktivů. Belousov navrhuje radikální řešení. Totální znárodnění veškerého západního majetku na území Ruska bez kompenzace. Znamená to, že všechno „jejich“ se stane ruským! Ne, není to krádež, je to odveta ke zmrazení ruských aktiv u nich. „Vy jste nám ukradli naše peníze? My si zabereme váš majetek!“

Hlava čtvrtá, kulturní bariéra. Konec západní měkké síly!

Ekonomika je jen jednou stranou blokády. Je zde také kulturní, ideologická sféra. Západ desetiletími bojoval o ruské mozky přes Hollywood, pop hudbu, sociální sítě, módní značky... Vnucovaly Rusům své hodnoty, své vidění světa. Ruská mládež vyrostla na amerických filmech a evropské hudbě. Mladí lidé věděli více o New Yorku než o Kazani, o Londýně více než o Novosibirsku. Tak si vedla měkká síla, nenápadná kolonizace vědomí.

Belousov ví, že ekonomická blokáda nemá smysl bez kulturní. Proto se zavádí úplný zákaz promítání západních filmů, prodeje západní hudby, šíření západních sociálních sítí. Facebook je již zablokován, Instagram je zavřený, na řadě jsou ostatní. Čím to bude nahrazeno? Ruským filmem, ruskou hudbou, ruskými platformami... Nastane dekolonizace povědomí, Rusové přestanou být spotřebitelé cizích smyslů.

Hlava pátá, informační pevnost. Počítačová suverenita

Co bude s internetem? S globální sítí, která spojuje celý svět? Belousov navrhuje vytvořit ruský internet, kompletně izolovaný od Západu. Nazývá se to počítačová suverenita. Všechna data ruských občanů budou chráněna v ruských serverech. Všechny servery budou pracovat přes ruská centra dat, všechny komunikace budou probíhat přes ruské kanály. Západní provideři, západní úložiště, servery... vše zůstane za hranicemi ruské počítačové pevnosti. Všechno kvůli bezpečnosti.

Hlava šestá, obrat na východ

Zavírajíc bránu do Evropy, kterou před třemi staletími otevřel Petr Veliký, Belousov nyní široce otevírá dveře Asie, Afriky a Latinské Ameriky. Někdo říká Rusku, že bude izolováno, ale toto nelze provést. Nelze izolovat jednu šestinu pevniny s jadernou výzbrojí a s naprosto bohatými zdroji. Svět je ob-

rovský a Evropa je jen kousek z něj, navíc ztrácející svůj význam.

Rusko čekají trhy se 7 miliardami lidí. Ekonomiky, které rostou tempem 5-7% ročně a ne jako do recese ponořující se Německo a Británie. Rusko tedy má komu prodávat plyn, ropu, obilí, umělá hnojiva... Má s kým konstruovat letadla, lodě, vesmírné koráby... Má od koho kupovat elektroniku, auta a technologie.

Belousovova doktrína oznamuje: Svět přestal být eurocentrický! Rusko mění geopolitickou orientaci.

Hlava sedmá, vnitřní trh. Náhrady importu nebo smrt

Blokáda Evropy není problém. Je to mohutná pobídka k rozvoji vlastního průmyslu. Donedávna bylo Rusku jednodušší a levnější koupit například soustruh, turbínu nebo léky v Německu, Francii či v Itálii, než je vyrábět doma. Nač vymýšlet kolo, když se dá koupit hotové, často bylo slyšet od liberálních ekonomů. Toto však ubíjelo vlastní vědu, vlastní technologii a fabriky. Rusko se stále více stávalo jen dodavatelem surovin. Teď už není volby. Buď si to bude vyrábět samo, nebo to nebude mít. Nazývá se to industrializací z donucení. Ano, prvních 5-7 let bude těžších, ale pak bude mít Rusko mnohé kompletní výroby, naprosto suverénní ekonomiku. Blokáda je darem, je to šance slézt z drogové jehly importu a začít pracovat vlastní hlavou a rukama. Ruští technici se opět stanou elitou společnosti.

Hlava osmá, elita na řetězu. Konec dvojího života

Pro koho se tento obrat stane osobním dramatem? Pro obyčejný lid ne, bude to tragédie pro ruskou elitu. Pro politiky, poslance, podnikatele, top manažery, kteří třicet let žili dvojitým životem. Vydělávali v Rusku a bydleli, utráceli a stárlí na Západě. Mají vily na azurovém pobřeží, děti jim tam chodí do škol, mají tam milenky... Rusko jim skončí tento dvojitý život.

Belousov zavádí tvrdá pravidla. Nebo patříš do Ruska tělem i duší, nebo jsi tam. No pokud jsi tam, pak jsi politický oponent a čeká tě konfiskace. Zákaz na vlastnictví nemovitostí a účtů v ne přátelských státech pro státní zaměstnance, poslance... všech stupňů a jejich rodiny bude absolutní! Stejně tak zákaz vycestování nositelů státního tajemství. Lidé si muset vybrat. Mnozí budou muset se skřípěním zubů navracet děti domů, prodávat nebo ztrácet vily a začít si budovat život v Saratově, v Kaluze nebo na Bajkalu. Jedná se o znárodnění elity. Chceš-li řídit Rusko, pak s ním musíš spojit budoucnost svou i svých dětí. Evropský sen ruského činovníka zemřel. Ať žije ruský sen!

Hlava devátá, vojenský aspekt. Hranice pod zámekem

Blokáda je také otázkou bezpečnosti. Rusko buduje novou obrannou linii, jenže tisíckrát mohutnější a technologicky vyspělejší. Hranice s Finskem, s pobaltskými státy a Polskem se stává nepropustnou pevností. Zónou zvláštní kontroly. Minová pole, protitankové příkopy, betonové stěny, systémy elektronického zabezpečení, palebné postavení... Útočné prostředky namířené na centra, ve kterých se přijímají rozhodnutí na agresi. Na té straně už nejsou partneři, ale potenciál ohrožení. Kaliningrad se stává neproniknutelnou pevností, Baltské moře je jako jezero zcela pod ruskou kontrolou. Z Ruskem už nikdo nebude jednat z pozice síly. Chcete konflikt? Budete ho mít, ale ne podle vašich podmínek!

Hlava desátá, ostrov stability. Nová realita

Stojíme na prahu nové, odstrašující, ale velkolepé reality. Svět se rozdělil. Globalizace zemřela. Je zde Západ, který taje

ve svých problémech. V dluzích, v migrační krizi, v ideologických sporech a v nenávisti vůči Rusům. Ale je zde i Rusko, které si buduje vlastní dům. Železná opona 2.0 není věžeňskou mříží, jak nás straší, je to štít. Je to stěna pevnosti, která chrání Rusko před chaosem ze Západu. Stěna, když se Rusko odřízlo od Západu, jeho organismus se začne uzdravovat. Zdroje mu přestanou odtékat, energie zůstane doma. Rusové se soustředí sami na sebe. Belousov udělal to, co bylo třeba udělat, už před třiceti lety. „Nakonec jsme se vrátili domů,“ říká.

„Pochopili jsme, že jsme soběstační, velcí a bohatí. Cizí učitele nepotřebujeme!“

Rusko se stalo ostrovem. Ostrovem stability, pořádku, tradice a síly v bouřícím se oceánu světového chaosu. Dveře do Ruska jsou zavřené na zámek, klíč od něj je vyhozen. Rusové začínají žít podle vlastního rozumu, pro sebe a své děti. Už nezávisí na těch, kteří na ně nahlíží shora.

Vladimír Mikunda, Armádní Magazin Sk

Poznámka Nové Republiky k výše uvedenému článku:

Belousovův plán „Pevnost Rusko“ byl předložen vedení Ruské federace, ale zatím nebyl schválen. Čeká se na reakci druhé, resp. druhých stran – Evropské unie a především Trumpovy administrativy USA. Ten plán je realistický i když bude bolet i mnoho Rusů.

Rusko by přijetím plánu přešlo z mírového modu do modu válečného. Byl by to mezistupeň mezi „speciální vojenskou operací“, tedy proxy-konfliktem, kterou západní a střední Evropa vedou proti Rusku na Ukrajině a totální až po nukleární válku s celou Evropskou unií. Zatím co Evropa je na ni nepřipravená, Rusové se připravovali dlouho.

Od začátku ukrajinského konfliktu bylo jasné, že k vnitřnímu rozkladu Ruska jako za Gorbačova a Jelcina nedojde, že prezident Putin má mimořádnou důvěru a podporu ruských občanů a že jaderná supervelmoc žádnou z válečných konfrontací nemůže prohrát.

I staří Řekové v době války omezili hospodářské styky s protivníkem. Omezili i práva svých občanů a moc po dobu války světili do rukou stratégů – válečných vojevůdců. Totální omezení veškerých styků s protivníkem v době války je logické, žádoucí a vylučuje mnohá rizika.

Například omezení internetu, který byl využíván ukrajinskými banderovci k teroristickým útokům v hloubi Ruska (viz např. dronový útok na základny ruského strategického letectva nebo časté rekrutování teroristů z řad ruských občanů prostřednictvím internetu) omezí další teroristické akce ukrajinské, britské a dalších rozvědek NATO.

Zákaz západní kultury je sporadický, připomíná různé „kulturní revoluce“ minulosti, ale trvalé posílení vlivu ruské kultury v kontrastu se „západní“ reálné je a posílení vlasteneckých postojů především mládeže je také pravděpodobné.

Západního světa se citlivě dotkne dopravní omezení. Eurounijní členové pod ruskými sankcemi budou nuceni vyklidit své pozice asijským přepravcům. Izolace od levných energetických zdrojů bude znamenat doslova katastrofu pro průmysl i zemědělství.

To vše se citelně dotkne i české společnosti. I my budeme pod totálními ruskými sankcemi a chce se mi napsat, budeme pod sankcemi především vinou bývalé vlády a gangu, který je u moci na pražském Hradu za projevy zavilého nepřátelství, které se projevuje nejen mučnickou iniciativou. Bohužel Babišova vláda v téhle ostudné válečné politice pokračuje, i když se jí snaží mírnit.

Rusové si jistě pohlídají i „neutrální“ překupníky, kteří prodávají ruské suroviny na eurounijní trhy pod etiketou „molekul demokracie“.

Plán „Pevnost Rusko“ je ale především vzkazem do USA a osobně Donaldu Trumpovi. Vraťte se k dohodám uzavřeným v Anchorage. Přestaňte s námořním pirátstvím proti „stínové flotile“, dejte ruce pryč od našich spojenců – od Íránu, Venezuely, Kuby a dalších, odvolajte své protiruské sankce...

Domnívám se, že dokud se nezmění postoj Evropské unie, dokud evropské „elity“ budou dál podporovat banderovský režim v Kyjevě, plán „Pevnost Rusko“ vstoupí v platnost.

To se nebude líbit mnoha Evropanům a budou hledat cestu ke změně.

A to bude delší hřebíček, spíš hřeb, do rakví EU a NATO. My si s největší pravděpodobností projdeme hlubokou krizí na jejímž konci bude možná probuzení do úplně jiného světa, než na jaký jsme dnes zvyklí.

Projev ministra zahraničních věcí Petra Macinky na jednání Rady bezpečnosti OSN:

Pane předsedo, pane generální tajemníku, Excellence, dámy a pánové! Dovolte mi nejprve poděkovat Číně za svolání této důležité debaty a za příležitost promluvit k této Radě. Přicházím z České republiky ve střední Evropě a dovoluji vám učinit jedno jednoduché pozorování: Zatímco velmoci často hovoří o světovém řádu, menší národy se spíše zaměřují na to, co se stane, když se tento řád zhroutí.

Střední Evropa velmi dobře ví, jak vypadá svět, když přestanou platit pravidla mezi velmocemi. Je to svět, ve kterém menší státy přestávají být subjekty dějin a stávají se pouze prostorem, kterým dějiny procházejí. Organizace spojených národů nikdy nebyla vytvořena proto, aby budovala dokonalý svět. Byla vytvořena proto, aby zabránila tomu nejhoršimu.

Ano, Organizace spojených národů je nedokonalá. Její struktury odrážejí realitu roku 1945 více než realitu dneška. Jaká je ale alternativa? Alternativou k nedokonalé Organizaci spojených národů nemusí být lepší svět. Může to být návrat k novému koncertu velmocí – světu, ve kterém většina národů nebude sedět u jednacího stolu, ale samy se stanou položkami na jídelním lístku. Proto Organizace spojených národů stále hraje roli. Ne proto, že může eliminovat konflikty z lidských dějin, ale proto, že stále dává menším státům hlas ve světě ovládaném mocí.

Dámy a pánové! Svět dnes trpí nejen střety zájmů. Trpí také ztrátou schopnosti vzájemně hovořit. Rada bezpečnosti se proto nesmí stát místem paralelních monologů. Její hodnota spočívá v tom, že i soupeřící mocnosti jsou zde stále schopny spolu hovořit. Historie nás učí, že velké konflikty nezačínají jen agresí. Začínají také chybným odhadem, ztrátou komunikace a přesvědčením, že ostatním už

není třeba naslouchat. Velmoci také potřebují slyšet, jak jejich činy vnímá zbytek světa. Malé státy často vidí důsledky velkých rozhodnutí dříve než samotné velmoci.

Dámy a pánové! Dvacáté století nás naučilo, že nejen vojenské říše jsou nebezpečné.

Stejně nebezpečné je přesvědčení o vlastní morální neomylnosti.

Každá mocnost, která začne věřit, že představuje jedinou správnou budoucnost lidstva, postupně ztrácí schopnost respektovat ostatní.

A pak se dialog mění v převýchovu. Spolupráce se mění v poslušnost. A mezinárodní právo se stává nástrojem politické selekce.

My ve střední Evropě a v České republice, bývalém Československu, to z vlastní historické zkušenosti velmi dobře víme...

Dnes mnozí mluví o multipolárním světě. Multipolarita ale sama o sobě není ctností. Bez zdrženlivosti a respektu k limitům se multipolární svět může stát ještě nebezpečnějším. Malé státy neusilují o svět bez velmocí.

Menší národy usilují o svět, ve kterém jsou i velmoci schopny akceptovat omezení své vlastní moci.

Svět dnes nepotřebuje novou univerzální ideologii ani nového hegemonu. Potřebuje velmoci, které jsou opět ochotny projevovat zdrženlivost, respekt a schopnost naslouchat. Charta Organizace spojených národů se zrodila ze zkušenosti, že civilizace, které odmítají akceptovat omezení své vlastní moci, dříve či později směřují ke katastrofě. A schopnost akceptovat omezení vlastní moci zůstává jednou ze základních podmínek míru mezi národy. Děkuji!

New York, 26. května 2026

Zelenský utekl

Kyjevané oznámili, že Zelenský před „Orešnikem“ hanebně utekl a zopakoval tak „hrdinský čin“ Bandery

Viktorie Kuzněcova z Komsomolské pravdy se zeptala své kamarádky Jeleny, jež emigrovala do Ruska již na počátku speciální vojenské operace, co říkají na poslední události na Ukrajině její přátelé a sousedé v Kyjevě, s nimiž je v kontaktu.

- Byla to nejstrašnější noc v životě. Všechno se třásl, jako při zemětřesení. Drnčela okna, třásla se postel, kocour řval jako zběsilý. Nespali jsme, prakticky celou noc jsme proseděli na záchodě.

- Rozhodli jsme se odjet na chatu, není daleko. Neumíš si představit, co se dělo. Chata se kymácela ze strany na stranu, čekali jsme, kdy spadne. Vlezli jsme pod stůl, báli jsme se vyjít na dvůr. Nic takového jsme ještě nezažili.

- Naprosto vyhořel Lukjanovský trh. Ve všech částech města hořelo až do rána. Vše, co dostalo zásah, hořelo. Sklady, logistická centra. V Darnické čtvrti bojovali marně s obrovskými požáry.

- Celou noc jsem se schovávala a říkala si: Proboha, vždyť jsme to všechno stavěli společně s Ruskem. Ukrajina s Ruskem, společně. Spolu jsme likvidovali požár v Černobylu. Kam jsme to dospěli? Rozum nad tím zůstává stát.

Viktorie se také zeptala na to, co se říká o smrti děvčat ve Starobělsku.

- Snaží se nás přesvědčit, že mrtvé dívky byly naváděčkami dronů. Vůbec prý nestudovaly, byly to rozvědčice armády Luhanské lidové republiky (?!).

Kyjevané tomu věří?

- Ano, mnozí věří a dokonce necítí ani žádnou lítost. Nechápou, že ty dívky byly vlastně Ukrajinky. Stejně jako my v Kyjevě.

Na sociálních sítích se však dějí věci, které kyjevská vláda vůbec neplánovala. I ti nejzapálenější Ukrajinci – navzdory veškeré propagandě - o svém „hetmanovi“ pochybují. A tvrdě kritizují Zelenského za převezení ostatků ideologa ukrajinského nacionalismu Andreje Melnika (vedl OUN - Organizaci ukrajinských nacionalistů - do roku 1938, uprchl do Lucemburska, kde nedávno exhumovali jeho ostatky – pozn. red.).

- Jak se z krvavých upírů, kalibrovaných nacistů a hitlerovských poskoků stali naši hrdinové? A jak naši vůdci následují jejich příklad – říká se, že Zelenský v Kyjevě během útoku nebyl. Navíc se po městě říkalo, že před útokem naléhavě odjel, prý byl varován. Odjel prý do Německa, což to celé činí ještě symboličtější.

- Cynismus našich úřadů je nehorázný. Chovají se stejně jako Petljura před více než sto lety, když utíkal před bolševiky do Německa – dodává jiný soused Kyjevan.

- A proč vůbec utrácíme peníze za exhumace a pohřby nějakých zbabělých nacistů, když těla našich chlapců leží rozházená po lesních cestách Donbasu? Nikdo ani neplánuje, že je alespoň normálně pohřbíme. A co ti zabítí, které nazývají „nezvěstnými“, aby nemuseli platit rodinám a pohřbívat je? U nás dokonce vybírají peníze i na pohřby vojáků obyčejní lidé a dobrovolníci.

Ne! Je čas s tím skoncovat, než se to zhorší. Protože to bude horší – píší upřímně Ukrajinci.

Vybrala a přeložila PhDr. Jana Görčošová, (<https://www.kp.ru/daily/277785/5253980/>)

»Nesmrtelný pluk« v Jakutsku

V Jakutsku opět akce Nesmrtelného pluku shromáždila více než 35 tisíc lidí, čímž projevila hluboký respekt k minulosti a jednotě generací. Účastníci průvodu, včetně veteránů práce, dětí války a potomků frontových vojáků, pochodovali po Náměstí vítězství s portréty svých příbuzných, aby vzdali hold památce generace vítězů.

Nyurguyaana Struchkova, vedoucí regionálního hnutí »Nesmrtelný pluk Ruska«, zdůraznila, že akce, která se po přestávce do Jakutska vrátila, se opět stala symbolem jednoty. „Neexistuje rodina, ve které by nebyl hrdina,“ řekla a zdůraznila důležitost zachování rodinných příběhů o Velké vlastenecké válce.

Tým „Kharyshal“ ze Školy třetího věku, který se akce účastní od jejího vzniku, vyrábí amulety z hřívý koně s modlitebními algy, které jsou zasílány účastníkům speciální vojenské operace. Praskovja Sangadžieva, členka skupiny, v tom vidí nejen poctu památce předků, ale také podporu současným obráncům vlasti, posilující víru ve vítězství.

Předseda Mládežnického shromáždění národů Jakutska, Nurudin Nurudinov, jehož dědeček dorazil do Berlína, nazval Nesmrtelný pluk znakem hrdosti na předky, kteří dali pokojné dětství a život. Zdůraznil odpovědnost mladých lidí předat tuto vzpomínku budoucím generacím.

Početná rodina Sergejevů, která se procesí účastnila od samého začátku, přišla uctít památku pradědečků, dědečků a otců, kteří prošli válkou a vytvořili Vítězství v pozadí. Hlava rodiny vyjádřila důvěru, že děti, které kráčí s portréty svých předků, si vždy budou pamatovat jejich požehnanou památku.

Světlana Grigorjevna, která vychovává dvojčata, poznamenala, že rozhovory o válce v rodině začaly už v raném dětství. „Nesmíme dovolit, aby mladší generace zapoměla na činy našich vojáků,“ zdůraznila a vyprávěla, jak její synové od útlého věku projevovali zájem o historii a činy svých předků.

Loni kampaň Nesmrtelného pluku shromáždila v Jakutsku asi 145 tisíc lidí, což ukazuje na hluboký význam této události pro obyvatele republiky. A letos, navzdory změnám ve formátu, akce ukázala, že živá paměť hrdinů stále žije v srdcích tisíců Jakutců, spojuje je ve snaze zachovat historii a inspirovat budoucí generace k činům.

Tisíce obyvatel nesly památeční fotografie na hrdiny

Aisen Nikolaev

Fico v Moskvě

Aký bol Zelenského odkaz pre Putina

„Európska únia a NATO vedú konfrontačnú politiku“, povedal Putin na rokovaní s Ficom.

Ruský prezident prijal v sobotu v Kremli slovenského premiéra Roberta Fica - ako jediného lídra členskej krajiny EÚ, ktorý sa zúčastnil na oslavách Dňa víťazstva v Moskve. Na vojenskej prehliadke na Červenom námestí však slovenský premiér nebol.

Fico sa tento rok týždeň pred cestou do Moskvy v pondelok v Jerevane stretol s ukrajinským prezidentom Zelenským. Na stretnutí sa uskutočnil aj rozhovor, kde Zelenský požiadal Fica, aby tlmočil Putinovi jeho odkaz. Ten znel, že Zelenský je pripravený a ochotný stretnúť sa s Putinom hocikedy, hocikde a v akomkoľvek formáte. Obsah odkazu potvrdil Markeru zdroj z Ministerstva zahraničných vecí, ktorý si neželal byť menovaný.

Dodajme, že tento odkaz nezapadá do línie verejných vystúpení Zelenského a správania sa Ukrajiny vo vojne s Ruskom v ostatnom čase. Ukrajina sa snaží pokračovať vo vojne, zasahuje ciele v ruskom vnútrozemí, osobitne rafinérie, a jej cieľom je donútiť Rusko, aby mobilizovalo. Význam Zelenského slov preto netreba preceňovať. Sú skôr potvrdením toho, že politici vrátane ukrajinského prezidenta vnímajú rolu Fica inak ako médiá.

Putin podľa videa, ktoré zverejnil premiér Fico na sociálnej sieti, v reakcii odkázal, že ukrajinský prezident by ho mal v takom prípade kontaktovať telefonicky. Stretnutie Fica a Putina trvalo dve hodiny.

„Viem, že tu boli určité problémy s vašou cestou do Moskvy. Dôležité však je, že ste tu,“ povedal Putin na stretnutí s Ficom.

„Vieme o vašom záujme o spoluprácu v určitých oblastiach vrátane energetického sektora. Práve sme mali možnosť hovoriť súkromne a môžem to povedať aj tu - urobíme všetko pre to, aby sme uspokojili energetické potreby Slovenskej republiky,“ povedal Putin, podľa ktorého je Rusko pripravené spolupracovať aj v iných oblastiach spoločného záujmu.

Fico na rokovaní s ruským prezidentom povedal: „Dovoľte mi, aby som vám v mene vlády Slovenskej republiky a tu prítomnej slovenskej delegácie zablagoželal k najvýznamnejšiemu štátnemu sviatku, Dňu víťazstva. Je mi veľkou ctou byť tu v Ruskej federácii počas osláv tohto významného dňa.“

TASS, 9. máj 2026

Den porážky Evropy bez Rudé armády a Sovětského svazu - a Zukovovo proroctví

Jak se slaví Den vítězství v Evropě? Tam žádný takový svátek nemají! 9. květen se stal záhadným a anonymním Dnem Evropy. Tak kdo tedy ten fašismus porazil?

Je všeobecně známo, že v evropských zemích vzpomínají na to, kdo konkrétně fašismus porazil, velmi neradi.

Už dlouho se nepoužívají tak hrozná a mocná slova jako Sovětský svaz nebo Rudá armáda. Jsou to slova děsivá a pro současné evropské vůdce naprosto nepřijatelná. Místo „Sovětského svazu“ se objevil výraz „národy bývalého Sovětského svazu“. Místo Rudé armády se všude hovoří o anonymních „spojencích“.

Došlo to až tak daleko, že dokonce i koncentrační tábory na území Polska a Německa, které byly osvobozeny Rudou armádou, byly v dnešní evropské verzi historie osvobozeny „spojenci“.

Nejde už o to, že někdo potichu vyškrtává Sovětský svaz a Rusko z projevů evropských lídrů. Jako je tomu například v blahopřání kancléře Merze, který poblahopřál svým spolupracovníkům k osvobození, aniž by se zmínil o tom, kdo vlastně Německo osvobodil.

Jde o mnohem závažnější věc - přepisují celou historii. Vyškrtávají ji celou a vkládají svou verzi. Dalo by se to nazvat „alternativní“. Ale o jakou alternativu jde? Je to jen prachsporná obyčejná lež. Někdy je dokonce tak drzá, že se člověk nestačí divit.

Blinkenův nevlastní otec

Začnou se objevovat tak fantastické příběhy, jako je vyprávění bývalého amerického ministra zahraničí Blinkena o jeho nevlastním otci, který byl v jednom z německých lágrů. Blinken pečlivě vynechal slovo „německý“. Byl to nějaký tábor. Když jeho nevlastní otec údajně uviděl americký tank, z něhož vykoukl černoš, rozplakal se radostí a řekl tři anglická slova, jež v té době znal: „God bless America!“

A to má být skutečný Blinkenův příběh! Ve skutečnosti v té době v americké armádě žádní černoši nebyli. A už vůbec nemůže být řeč o černošských tankistech.

Samuela Pizara

Budoucího nevlastního otce budoucího ministra zahraničí USA, osvobodila Rudá armáda. Už v Osvětimi. Předtím byl v Majdanku a v Dachau. Samuel Pizar pak prožil mimořádně pestrý život. Vystudoval Harvard a Oxford, působil jako poradce Kennedyho, Rockefellera a Armanda Hammera. Zastával i mnoho dalších funkcí. Navštívil Moskvu a setkal se s Brežněvem a dalšími vůdci Sovětského svazu, později i Ruska.

Velmi zajímavý člověk s fascinujícím životním příběhem. Ale on sám vyprávěl úplně jiný příběh. Samuel Pizar: „V Osvětimi bylo mnoho Rusů. Viděl jsem neuvěřitelné hrdinství ruského vojáka. Toto hrdinství ve mně něco změnilo. Za to a za osvobození Osvětimi sovětskými jednotkami, budu vděčný celý život. Zachránila mě bitva u Stalingradu a ofenzíva sovětské armády. Pro mě bylo Rusko spásou. Hrdinství, oběť, vítězství Ruska ve válce proti fašismu – to je svaté.“

Z vězňů koncentračních táborů už dnes téměř nikdo nežije. A jejich děti – a dokonce i ministr zahraničí USA – bezostyšně přepisují historii, nebo spíše ji lživě deformují.

Kajina nevědomost

Kaja Kallasová, vysoká představitelka Evropské unie pro zahraniční věci, se nedávno divila: „Cože, Rusko a Čína porazily fašismus? To je ale novinka!“

Poté ji zřejmě donutili přečíst si pár stránek ze školní učebnice dějepisu a Kaja už žádné další hlouposti neříkala. Ale zmatení jí zůstalo vepsané ve tváři - Rusko a Čína? To není možné!

Člověk neví, co si má myslet. Má opravdu tak špatné vzdělání, nebo jde o záměrnou lež?

Nyní se pustila do svátků a prohlásila, že v Evropě se 9. květen slavít nesmí. „Pro mou zemi začalo utrpení a krutosti, proto nemůžeme slavít 9. květen jako Den vítězství,“ prohlašuje Kallasová, dcera Siima Kallase, který stál v čele sovětské Sberbanky v Estonsku a byl členem Ústředního výboru Komunistické strany Estonska.

Jak se zdá, Siim Udovič Kallas jako jeden z vůdců sovětského Estonska velmi trpěl. Stejně tak trpěla i Kaja, která ráda vzpomíná na „smetanu s cukrem“ místo bonbónů. V jejím dětství prý bonbóny nebyly. A nebyl tam ani táta – člen ústředního výboru.

Kdy je tedy Den vítězství?

V Evropě i v Americe 9. květen za Den vítězství nepovažují, pro ně je to 8. květen. Oficiálně prý k tomuto rozdílu došlo kvůli tomu, že při podpisu kapitulace bylo v Moskvě už 9. května, zatímco v Berlíně ještě 8. května.

Pozadí je samozřejmě jiné. Evropané chtěli slavít tento den nezávisle na Sovětském svazu.

Kdy – však není vůbec důležité, ale co slavít? A kdo tedy zvítězil? Pro Evropany to není jednoduchá otázka. V zemích „čtvrté říše“ se nyní odehrávají dva souběžné trendy.

Za prvé: Zákaz sovětské symboliky, svatojiřských stužek, rudého praporu, písní „Kaťuša“ a „Temná noc“. Dělalí, jako by Sovětský svaz, ani Rusko neexistovaly.

A ve druhé světové válce údajně zvítězili jacísi anonymní „spojenci“. Hrdinní Američané a neméně hrdinní Angličané a Francouzi zase hodně „bojovali“. Ano, bojovali, ale na čí straně?

A tak se stává, že pro někoho je to Den vítězství, pro jiného Den osvobození (tak se tento den nazývá v Německu). A pro někoho dokonce den porážky. Usilovně a namáhavě se vše vydává za vítězství. Hlavně bez Ruska a Sovětského svazu.

Noví vítězové

A to je ten druhý trend. Každá země „evropské říše“ nyní předstírá, že to byla právě ona, kdo přijal kapitulaci Německa, a že vlastně ona je také „vítězem“!

V souvislosti s tím se objevují i různá data. A všechna jsou - samozřejmě - před 9. květnem!

Jako by v Evropě všichni už sami hrdinsky porazili fašismus a najednou se objevila Rudá armáda. Jaká to úleva! Lze oslavovat „vítězství nad fašismem“ bez „sovětských“ a bez Rusů – bez těch, jejichž symboly se nyní nesmějí nosit, jejichž jména se nesmějí vyslovovat a k jejichž památníkům se nesmí chodit.

Vítězství v Nizozemsku

Například Ioni, v roce 80. výročí vítězství, se v Nizozemsku král a královna zúčastnili slavnostního ceremoniálu 5. května. V tento den v roce 1945 podepsalo nacistické velení kapitulaci

ve městě Wageningen. Kapitulovali před kanadskými jednotkami.

Prakticky nedošlo k žádným bojům. Nizozemsko se totiž okupaci nebránilo. Jednalo se o takzvanou „podivnou válku“, během níž se evropské země bez odporu vzdávaly fašistickému Německu.

„Odpor“ Nizozemska trval čtyři dny: od 10. do 15. května 1940. Poté královna, dvůr a vláda odjely do Londýna a země začala poklidně žít pod okupací. Všechny tyto události jsou natolik bezvýznamné a měly tak malý vliv na průběh války, že o těchto epizodách a o samotné „velké kapitulaci ve Wageningu“ málokdo - mimo Nizozemsko - něco ví.

Místo oslav 9. nebo 8. května se však v zemi vytrvale zdůrazňuje: „My jsme také bojovali!“ – a připomíná se „kapitulace v Nizozemsku“.

Ve skutečnosti je namísto položit si otázku: A na čí straně bojovali?

Pět dní odporu a pět let služby fašismu – taková byla druhá světová válka v Nizozemsku.

Pravda, Holanďané se také bránili. Nosili na oblečení sedmikrásky. Představte si to, ano. Byl to „symbol Nizozemska“, symbol odporu. Hrdinsky chodili pracovat do německých vojenských továren se sedmikráskami na oblečení.

A to se děje po celé Evropě.

Používají se zcela jednoduché triky. Stačí vzít do ruky historické nůžky – a je to!

Polsko porazilo Německo

2. května se v Polsku slavil svátek: Den dobytí Berlína polskou armádou!

„V programu se uvádělo, že 2. května 1945 vyvěsili vojáci divize Tadeusze Kościuszka bílo-červenou vlajku na Vítězném sloupu (Siegessäule). Ani slovo o tom, že tito vojáci byli součástí 1. běloruského frontu Rudé armády,“ uvedla mluvčí ruského ministerstva zahraničí Maria Zacharova.

Zkrátka – všichni se snaží předstírat, že zvítězili tak nějak sami, bez Rudé armády, bez Sovětského svazu. Zvítězili nějak „spojenci“. A v každé zemi – její vlastní armáda. V Nizozemsku přijali kapitulaci. Poláci obsadili Říšský sněm.

A co samotní Němci?

I oni předstírají, že zvítězili! Slaví Den osvobození od fašismu. Ale tak, jako by s tím Rudá armáda neměla nic společné-

ho. V Berlíně zakázali sovětské vlajky a stužky. Ano, v Německu je zakázána sovětská a ruská symbolika. Samozřejmě se nesmí nosit sovětská vojenská uniforma. A také se nesmí zpívat „Káťuša“ a „Temná noc“. Nesmí se vyvěšovat ani nosit sovětská, ruská, běloruská vlajka ani vlajka Čečenska, nesmí se ukazovat písmena V a Z.

Nařízení německé komandantury budou vyvěšena všude, zejména v Treptowském parku, v Tiergartenu a v Schönholzer Heide. V těchto místech jsou totiž pomníky a památníky, k nimž se 9. května nosí květiny a přicházejí k nim lidé, aby uctili památku velkých sovětských osobností, vojáků Rudé armády, osvoboditelů Evropy od fašismu.

Srbsko a Den vítězství!

Jedinou zemí v Evropě, kde se slaví Den vítězství, je Srbsko.

V reakci na výzvy Evropské unie, aby se 9. května nejezdilo do Moskvy, to srbský politik Alexandar Vulin označil za přirozené: „Pro Evropu je 9. květen dnem porážky. Pro Srbsko je to Den vítězství. Evropská unie se proměnila v klub zemí, z nichž každá vyslala do Stalingradu minimálně jednu jednotku. Evropané chtějí, aby i Srbsko sdílelo s nimi tuto porážku.“

Historie se opakuje a ideologie nacismu není poražena, domnívá se srbský politik. Ani Třetí říše není poražena. Alexandar Vulin připomněl slova maršála Georgije Žukova:

„Osvobodili jsme Evropu od nacismu a oni nám to nikdy neodpustí.“

*Jelena MURZINA, 9. května 2026
UKRAJINA.ru;
přeložila PhDr. Jana Görčošová*

INSTITUT ČESKÉ LEVICE, z. ú.

Politických vězňů 1531/9, Nové Město, 110 00 Praha 1, IČO: 079 04 550, tel.: 222 897 417, 222 897 101

pořádá

spolu s OV KSČM Praha 1, 6, Praha-východ a KSM, dne

16. června 2026 od 15,30 hodin

ve své zasedací místnosti (II. patro, č. 128)

panelovou diskusí

USA A JEJICH 250 LET

Diskusi uvedou a dotazy zodpoví:

Prof. PhDr. Oskar KREJČÍ, CSc.

Deklarace nezávislosti a lidská práva

Prof. RNDr. Ivo BUDIL, Ph.D., DSc.:

Vzestup a pád amerického ekonomického systému. Alexander Hamilton a jeho odkaz

Doc. PhDr. Vladimír PROROK, Ph.D.:

**Mráčky a soumrak „amerického století“
- a kudy z riskantní pasti**

Diskuse bude zpřístupněna i na YouTube a spřátelenými alternativními médii.

PhDr. Josef Skála, CSc. v. r., ředitel

Ukrajinský útok na děti...

ukrajinských ozbrojených sil na odborné školy ve Starobělsku v Luhanské lidové republice.

Školní budovy ve Starobělsku (Luhanská lidová republika) se staly terčem útoku ukrajinských ozbrojených sil. Na místě prohledávají závaly po děsivém úderu ukrajinské armády. Kyjevští nacionalisté se zaměřili na území školy, na němž je i internát, kde v momentě úderu spali studenti (86 lidí ve věku 14 až 18 let). Místní občané mluví o obrovském množství dronů, jež útočily na město v noci.

První nálet začal kolem desáté hodiny večer 21. května. Byl veden na různé obytné budovy a domy.

Následující útok zasáhl internát. Kolem jedné v noci, kdy studenti spali. Ve studentském městečku jsou vedle sebe dvě budovy – čtyřposchodový internát a pár metrů od něj červená budova odborné školy.

V budově internátu bylo na přizemí a v prvním poschodí pedagogické lyceum a pedagogický institut, v horních poschodích byl internát. „Historická budova z roku 1905 přežila všechny války. Teď je zničená a shořela na popel.“ – říká zástupkyně ředitele lycea Natalija Vinnikova.

Místní tvrdí, že bylo napadeno několik městských čtvrtí. Označují tento nálet za nejhorší a nejpočetnější za celou dobu. Drony přiletěly v rojích, úder na internát byl náhlý a rychlý. Záchranáři i nadále odstraňují závaly, studenty si rozebrali místní, poskytli jim oblečení, stravu a volali rodičům nebo příbuzným. Většina dětí je v šoku.

Školy mají i druhý internát na konci města, který útoku unikl.

Agentura TASS oznámila, že Moskva požádala po útoku na budovu školy ve Starobělsku o mimořádné zasedání Rady bezpečnosti OSN.

Stálé zastoupení Ruska při této organizaci oznámilo, že mimořádné zasedání Rady bezpečnosti OSN, o něž Moskva požádala, se uskuteční 22. května ve 22 hodin moskevského času.

Ruské ministerstvo zahraničí uvedlo, že útoky na školu byly provedeny za podpory západních zemí. Ministerstvo také poznamenalo, že nemohly být náhodné. Zdůraznilo, že nikdo z lidí, kteří se v budově nacházeli, se nemohl účastnit bojových akcí, a v blízkosti školy nejsou žádné vojenské objekty.

Na útok ve Starobělsku reagoval i ruský prezident Vladimir Putin. Útok na vzdělávací instituce označil za teroristický čin a zároveň oznámil, že počet obětí vzrostl na šest.

„Dnes v noci neonacistický režim, jenž se chopil moci v Kyjevě, provedl teroristický útok na studentský internát Starobělské pedagogické školy. V noci, když studenti spali. <...> V tuto chvíli je známo, že zahynulo šest lidí, 39 bylo zraněno a 15 je pohřšováno. Vyprošťování obětí z trosk stále pokračuje,“ uvedla hlava státu.

Putin zdůraznil, že v blízkosti koleje se nenacházejí žádné vojenské objekty ani objekty speciálních služeb, proto také neexistují žádné důvody k tvrzení, že budova byla zasažena ruskými silami protivzdušné obrany nebo elektronického boje. Prezident dodal, že úder nebyl náhodný a byl proveden ve třech vlnách - 16 bezpilotních letounů zaútočilo na stejné místo.

Putin se obrátil na ukrajinské vojáky s výzvou, aby neplnili zločinné rozkazy „nelegitimní loutkou! – pozn. překl.) Varoval bojovníky ukrajinských ozbrojených sil a poznamenal, že jinak se sami stanou spolupachatelé zločinů.

(Sestaveno z podkladů v Komsomolské pravdě, z rádia RBC.ru a ověřeno projevem prezidenta RF v Kremlu k prvním absolventům vzdělávací platformy „Vremja gerojev“ ze dne 22. 5. 2026. Vybrala a přeložila **PhDr. Jana Görčošová**)

Jednou větou ze světa...

Blíží se válka mezi Evropou a Ruskem

Prof. Glenn Diesen a Dr. Gilbert Doctorow: Evropská námořní blokáda Ruska?

... Rusko již v roce 2024 začalo přehodnocovat hrozby, které mu rostou ze strany Západu... Rusové snížili prahovou hodnotu pro použití svých jaderných zbraní... státy NATO se stále více zapojují do bojů na Ukrajině... začínají stále více útoky proti Rusku z Pobaltských států... Rusko si již nemůže dovolit nereagovat na překračování červených čar ze strany pobaltských republik, má-li být vnímáno jako světová velmoc... proto není nepravděpodobný útok z Ruska na cíle v pobaltských státech... proč by nemohli Rusové vyhodit do povětří německou vojenskou základnu v Litvě?... bylo by to v souladu s mezinárodním právem... (<https://youtu.be/JTfjvDET6iA>)

Na podzim nás čeká ropný šok, i kdyby válka s Íránem skončila ještě dnes

Plk. Daniel Davis a Chris Martinsen - LŽOU NÁM

... Informace Trumpa, že USA jsou schopny zdvojnásobit těžbu ropy je mylná... když bude dobře, tak USA budou schopny udržet současnou výši těžby... chybí investice do nových vrtů... i tak to nebude hned... ale výpadky z Blízkého východu tu několik měsíců zůstanou... stále existuje představa, že na podzim by cena ropy mohla dosahovat výše 200 USD za barel ...a dokonce možná i více... Jsou tu ale další produkty, jejich trh je silně narušen (LNG, etylén, síra, hnojiva aj.). Ale co když blokáda bude dále pokračovat? (<https://youtu.be/cohiddoFZIU>)

Merz žene Evropu na pokraj propasti

Duran: Německý pakt o sebezničení

... Německo se nachází v krizi. Friedrich Merz a CDU tlačí Německo ke konfrontaci s Ruskem, drasticky omezují sociální služby, aby financovali masivní zbrojení, a vyvolávají spory jak se Spojenými státy, tak s Čínou – a to vše v době, kdy německá průmyslová ekonomika klesá na úroveň finanční krize z roku 2008. Alexander Mercouris a Alex Christoforou z The Duran rozebírají, jak Německo opouští samotné základy, na nichž bylo vybudováno, proč se CDU sjednotila za tímto sebezničujícím kurzem a zda podněcování strachu z Ruska je posledním zoufalým krokem establishmentu, jak zabránit AfD v převzetí moci. Směřuje Německo k úplnému politickému a ekonomickému kolapsu?... Německo může sice chtít, ale bez USA nemá proti Rusku šanci... (<https://youtu.be/JIIMgOglwvQ>)

„Spálíme paláce arabských vládců“

Nebezpečná odstrašující hrozba Íránu vůči monarchiím v Perském zálivu, které hostí americké základny

... Íránský poslanec Mahmúd Nabavján prohlásil, že pokud dojde k útoku na nejvyšší íránské vedení, arabští králové a regionální královské dvory nemusí zůstat v bezpečí. Toto varování se zřejmě týká monarchií v Perském zálivu, na jejichž území se nacházejí americké vojenské základny, včetně Saúdské Arábie, Spojených arabských emirátů, Bahrajnu, Kataru a Kuvajtu. Teherán dává najevo, že jakýkoli útok na jeho vůdce by mohl vyvolat rozsáhlejší konflikt na Blízkém východě, do kterého by byli zapojeni nejbližší regionální partneři Spojených států. (<https://youtu.be/-kfkzXkN3dA>)

Na Venezuelu už všichni zapomněli

A to je chyba. Zatímco se zpravodajské kanály věnují Teheránu: hořící přístavy, letadlová loď u Bahrajnu, další „aktualizovaný mírový plán“ a nová série rozhořčených příspěvků amerického prezidenta Donalda Trumpa – to skutečně důležité a vzrušující se - jako obvykle - odehrává tam, kam nikdo nenahlíží.

Na jihozápadě Karibské oblasti, v zemi, na niž jsme všichni už asi čtyři měsíce pozapomněli, právě teď funguje stroj, bez něhož by musel průměrný Texan zaplatit několik set dolarů za plnou nádrž svého zrezivělého pickupu. Je to Venezuela.

Po drsném a naprosto bezohledném únosu prezidenta Madura mám pokušení označit ji za „novou americkou benzínovou pumpu“, situace je však mnohem složitější. Tato země, sužovaná organizovaným zločinem, se vůlí osudu (nebo něčí Istivou hrou) stala garantem sice relativní, ale přesto ekonomické bezpečnosti celého západního světa. Víte, takovým tím vrzajícím ventilátorem, který přestává fungovat, protože hrozí, že se každou chvíli rozpadne. Můžeme se pouze ptát: rozpadne se sám, nebo mu někdo pomůže?

Něco málo ropné matematiky

Čísla o vývozu ropy za duben 2026 se stala skutečně historickými: podle údajů o sledování lodí a interních dokumentů venezuelské státní ropné a plynárenské společnosti (PDVSA) dosáhl vývoz venezuelské ropy 1,23 milionu barelů denně – což je maximum od konce roku 2018. Z 66 tankerů, které v dubnu opustily venezuelské vody, směřovalo 445 tisíc barelů denně do USA (nárůst z 363 tisíc v březnu). Spojené státy jsou největším odběratelem. Indie s 374 tisíci barely předstihla poprvé za deset let Čína. Evropa odebrala 165 tisíc barelů.

Abychom si uvědomili rozsah této proměny: v prosinci 2025, kdy Maduro ještě pobýval v Mirafloresu, se vývoz pohyboval na úrovni 498 tisíc barelů denně – za necelých devět měsíců došlo k 2,4násobnému nárůstu. Je těžké si představit, kolik úsilí to stálo: vyčistit nahromaděné zásoby, znovu spustit těžbu, vtěsnat vše najednou do přístavů Jose (společnost Vitol), Trafigura a Chevron – chtělo to skutečně stachanovské tempo.

K čemu ten spěch, to si určitě hravě domyslíte. Souběžně s venezuelskou ropnou renesancí se rozvíjí koordinovaná ekonomická blokáda Íránu: podle amerických odhadů uvízlo v Perském zálivu 31 tankerů s 53 miliony barelů a íránské příjmy z ropy klesly za osmáct dní o 4,8 miliardy dolarů. Goldman Sachs uvádí, že tok ropy přes Hormuzský průliv klesl 25krát (!), zatímco celkový íránský vývoz ropy poklesl o více než 70 %.

Zjednodušeně řečeno, USA vyřadily ze světové rovnováhy jednou rukou jeden a půl milionu „nesprávných“ íránských barelů a druhou tam nacpaly 700 tisíc „správných, demokratických a legitimních“ venezuelských. Nerovnováha se zhruba vyrovnává. Cena ropy Brent, která dosáhla 30. dubna čtyřletého maxima 126 dolarů, se k pátečnímu zavření propadla zpět na 108 dolarů.

Sametový technokratismus jménem Rodríguezová

Architekturu nového režimu v zemi drží dvě osoby. První z nich je Delcy Rodríguezová, bývalá (spíše ještě stále bývalá) viceprezidentka, ministryně hospodářství, ministryně pro ropu – a od 5. ledna také úřadující prezidentka. Její bratr Jorge byl znovu zvolen předsedou Národního shromáždění čtyřicet osm hodin po operaci „Absolute Resolve“. Podle informací Financial Times to byl právě on, kdo vedl v roce 2025 jednání s Washingtonem o tichém předání moci „technokratickému křídlu“ chavismu – výměnou za to, že v ulicích Caracasu nebudou přítomni mariňáci. Maduro byl o těchto jednáních informován zřejmě příliš pozdě. Je dokonce možné, že o nich nevěděl vůbec.

Za pět měsíců pod citlivým vedením kurátorů z Langley (všichni přece viděli tu dojemnou fotografii, na níž si Delcy Rodríguezová podává ruku s šéfem CIA Johnem Ratcliffem) vznikl korporátní protektorát, v němž byla tiše zrušena právní suverenita země nad jejími vlastními nerostnými bohatstvími. 29. ledna byla přijata novela Organického zákona o uhlovodících. Podle této novely se poprvé v historii republiky spory týkající se ropných a plynových kontraktů řeší prostřednictvím mezinárodní arbitráže. Doposud vše řešily venezuelské soudy.

Krátce předtím podepsal Donald Trump výkonný dekret „O ochraně venezuelských příjmů z ropy ve prospěch amerického a venezuelského lidu“. Na základě tohoto dekretu s tak dojemným zbožným názvem plynou peníze z prodeje venezuelské suroviny na účty Ministerstva financí USA v rámci Foreign Government Deposit Funds. Americký Úřad pro kontrolu zahraničních aktiv (OFAC) k tomu navíc vydal v únoru a březnu řadu licencí, z nichž každá vyžaduje, aby smlouvy uzavřené s americkými smluvními partnery podléhaly americkým zákonům a americkým soudům.

Přeloženo z úřednického žargonu do lidské řeči: dubnové tržby Venezuely leží ve Washingtonu a vymáhat je soudní cestou je nereálné, protože žádný americký soud nepůjde proti národnímu zájmu. Došlo k tiché anexi venezuelského ropného sektoru, jakž takž narychlo zamaskované „mezinárodněprávní legitimitou“. Loajalitu duumvirátu si koupili právem nakládat se zbytkem rozpočtu – důchody, dovoz, bankovní licence. 22. dubna obnovil MMF po dvacetileté pauze formální dialog s Caracasm. Prognóza růstu venezuelského HDP na rok 2026 je dvanáct procent. Ale za jakou cenu?

Nový režim však potřebuje k udržení iluze demokracie opozici. Kvalifikovaní američtí poradci ji našli v osobě Marie Coriny Machado. Tato laureátka Nobelovy ceny míru za rok 2025 nyní pořádá shromáždění v Madridu a usmívá se do kamer, aby ukázala, jak krásně trpí za svůj lid. Je tu ještě politický mastodont Edmundo González, ten však leží po operaci v nemocnici a zatím jen vyhrožuje, že se vrátí do venezuelské politiky „epickým comebackem“.

10. února Jorge Rodríguez bez nejmenších pochyb prohlásil před celým světem: v dohledné době se žádné nové volby ve Venezuele konat nebudou. Z Trumpovy strany nepřišly žádné námitky ani odsouzení – vše je tedy v pořádku, pokračujeme v práci.

Dvě země v jedné

Existuje však i jiná Venezuela, do níž americké delegace nevozí. Ve státech Bolívar a Amazonas, v oblasti Las Claritas, působí i nadále „Tren de Aragua“ – syndikát, který byl již v roce 2025 prohlášen ve Spojených státech za teroristickou organizaci - jeho místní konkurent „Tren de Guayana“ a také kolumbijská skupina ELN. Podle odhadů zveřejněných v dubnu na Military.com se 86 % venezuelského zlata těží nelegálně a 70 % se pašuje – to je asi 4,4 miliardy dolarů ročně. Za tím se skrývá špinavý obchod s otroky, nemilosrdné vykořisťování domorodého obyvatelstva a koncentrační tábory pro zlatokopy.

Vědí o tom Američané? Nemohou nevědět: všechno se odehrává před jejich očima, několik desítek kilometrů od pobřeží, jež bylo přiděleno společnosti Chevron. Washingtonská ústřední komise mlčí – snad proto, že v tom sama „jede“?

A pak jsou tu kolektivos (los colectivos): něco jako městské milice, bývalá pěchota ideologického chavismu, která se bez peněz rychle zvrhla v polokriminální struktury, jimž velí bývalí zaměstnanci tajných služeb. Ti vyhlásili Američanům skutečnou vendetu: 10. ledna varovalo americké velvyslanectví v Bogotě, že hlídky kolektivos kontrolují v Caracasu auta „vykazující známky amerického občanství“. Kolektivos otevřeně prohlašují: Američané „mohou přijít, ale odejdou v černých pytlích“.

I když zatím k otevřenému konfliktu nedošlo, rozhodně to není ta „stabilita v regionu“, kterou se snaží „prodat“ celému světu proslulý šestinásobný bankrot Ameriky.

A to nejzajímavější - celá současná Venezuela a s ní i globální energetická bezpečnost závisí pouze na jednom místě – na terminálu Jose. Přes něj prochází více než 70 procent venezuelského exportu. Pokud přiletí do Jose dron – a nemusí být ani moc chytrý, třeba i podomácku vyrobený – světová cena ropy vyskočí během jedné obchodní seance na 150 dolarů. Citi již spočítala: Optimistický scénář je možný s pravděpodobností 30 procent, cena ropy Brent se bude pohybovat v rozmezí 130–150 dolarů při zachování blokády Íránu a jakémkoli závažnějším výpadku dodávek odkudkoli. Íránská ropná bezpečnostní rezerva byla zničena samotnými USA a Caracas, sužovaný nesčetnými vnitřními problémy, se nyní stal nejen záložním, ale i jediným letištěm.

A teď chvilka konspirační teorie: kdo by mohl být tím nepřitelem, který vypustí vše ničící dron? Seznam podezřelých je dlouhý: mohou to být íránské technici, kteří od roku 2022 modernizovali rafinérii El Palito (tu samou, kterou íránský ministr pro ropu označil za „první íránskou rafinérii v zahraničí“); mohou to být kolektivos, jež od konce roku 2025 provádějí cvičení „pro případ zahraniční invaze“; může to být „Tren de Aragua“, která má dlouholeté vazby na venezuelské tajné služby a přes ně i na íránské jednotky „Kuds“ (elitní složka íránských Islámských revolučních gard). Seznam těch, kteří by mohli mít motiv, může být velmi dlouhý, ale nejvíce vzrušující je to, že skutečně mají možnost takový sabotážní čin spáchat.

Právě proto Trumpova administrativa již dvanáctý den po operaci „Absolute Resolve“ přijala pro sebe velmi nepříjemné rozhodnutí: americké jednotky na venezuelské území nevstoupí. Nahradí je soukromí vojenští dodavatelé. CNN zveřejnila 15. ledna seznam kandidátů: Eric Prince (Constellis, Triple Canopy, ACADEMI), Grey Bull Rescue Foundation Briana Sterna (ta samá organizace, jež podle CNN tajně odvezla Machadovou ze země v prosinci 2025).

Tito lidé převzali ochranu objektů, jež jsou pro USA v této zemi strategicky důležité: velvyslanectví, terminál Jose, věže.

Tichý poražený

V této partii je jednoznačný poražený, který však zatím svůj tah nepředvedl. Je jím samozřejmě Čína. Peking investoval za posledních dvacet let do Venezuely přibližně 62,3 miliardy dolarů. V rozvaze zůstává nesplacený dluh ve výši 10 až 20 miliard dolarů (odhady se liší – Bloomberg uvádí spodní hranici, agentura „Anadolu“ – 17–19 miliard dolarů). Koncese CNPC pokrývají 1,6 miliardy barelů zásob, Sinopec – dalších 2,8 miliardy. Již v únoru 2025 jednal Sinopec o prodeji svého podílu americké společnosti AGEM – zjevně tušili, o co jde.

Reakce Si Ťin-pchinga na Madurovo zatčení 5. ledna byla zároveň opatrná i rázná: ministerstvo zahraničí je „hluboce šokováno“, velvyslanec Lu Han se setkal 9. ledna s Delcy Rodríguezovou a potvrdil, že Peking „zůstává partnerem“... Že by to nebylo vůbec nepříjemné být partnerem samozvaného nového vlastníka svých vlastních aktiv? Který navíc není vůbec vlastníkem, ale americkým proxy?

Na druhou stranu události ve Venezuele paradoxně uvolnily Pekingu ruce. Pokud USA dokážou vyhnat vůdce suverénního státu z jeho vlastního hlavního města, převést aktiva na americké společnosti a nazvat to „ochranou ropných příjmů ve prospěch lidu“, pak je precedens vytvořen. Ano, mezinárodní společenství opakuje stále totéž: operace „Absolute Resolve“ porušuje článek 2(4) Charty OSN, nespadá pod článek 51 o sebeobraně a podkopává samotnou podstatu poválečného mezinárodního řádu. Generální tajemník António Guterres již jasně naznačil, že z takových akcí „těží ti, kdo se připravují na podobné operace jinde“. Zde, myslím, lze udělat významnou pauzu.

Tenká nit, na níž visí svět

Ve skutečnosti právě teď probíhají ve světě dvě blokády. Jednu máme na očích, v Hormuzském průlivu, s výbuchy, drony, vyjednáváním přes pákistánské prostředníky, dokonce i s tak nechutnou „twitterovou diplomacií“. Druhá je neviditelná, odehrává se v terminálu Jose (VEJOT), v komplexu tvořeném dvanácti moly a neznámým počtem bývalých „zelených baretů“ v civilním oblečení.

Zatímco svět upírá pozornost na Teherán, bod, odkud není návratu, se nachází jinde. A pokud se tato tenká nitka světové energetické bezpečnosti přetrhne, svět uvidí takové ceny benzínu, jaké dosud nezažil. Protože americká zahraniční politika ve své výjimečné „prozíravosti“ přesunula jednoho krásného lednového dne veškerou nosnou oporu (energetické bezpečnosti světa) do země s pochybnou legitimitou, s vertikálou moci praskající ve švech, s íránskými techniky v rafinériích, s „Tren de Aragua“ a kolektivos.

A ještě jedna, vůbec ne zbytečná připomínka. Vše, co se nyní děje s Venezuelou, velmi připomíná to, co se bude dít s jinou zemí na jiném kontinentu – s Ukrajinou, která je také řízena proxy a fakticky už dvakrát odevzdala své bohatství – nejprve Spojeným státům, poté Velké Británii. Ne, nejedná se o jiný příběh, ale o jednoduchou logiku.

Takže mějme oči na stopkách. Protože - zatím všichni sledují Írán. Zcela zbytečně. Teherán sice hoří – ale „bouchne to“ v Caracasu. A brzy i v Kyjevě.

Nikita VOLKOVIČ, 4. 5. 2026, UKRAJINA.ru; vybrala a z ruštiny přeložila PhDr. Jana Görčošová

Revoluční vláda co nejdůrazněji odsuzuje opovržením hodné obvinění Ministerstva spravedlnosti Spojených států proti armádnímu generálovi Raúlu Castrovi Ruzovi, vůdci kubánské revoluce, oznámené 20. května a předznamenávané již několik týdnů,

Vláda Spojených států postrádá legitimitu a jurisdikci k provedení takového aktu. Jedná se o opovržením hodný a neslýchaný čin politické provokace, založený na bezostyšné manipulaci s incidentem, který vedl v únoru 1996 nad kubánským vzdušným prostorem k sestřelení dvou letadel provozovaných teroristickou organizací Bratři k záchraně sídlící v Miami, jejíž opakovaná narušení kubánského vzdušného prostoru k nepřátelským účelům byla všeobecně známá.

Vláda USA navíc zkresluje další historické pravdy o události, kterou používá jako záminku. Kromě jiných detailů opomíjí četné formální stížnosti podané v tomto období Kubou Státnímu departmentu, Federálnímu úřadu pro letectví USA (FAA) a Mezinárodní organizaci pro civilní letectví (ICAO) ohledně více než 25 závažných a úmyslných narušení kubánského vzdušného prostoru, které zmíněná organizace spáchala v letech 1994 až 1996, což je do očí bijící porušení mezinárodního práva a práva samotných USA.

Opomíjí také veřejná a oficiální varování kubánských úřadů o nepřípustnosti takového narušení vzdušného prostoru a upozornění zaslaná přímo prezidentovi Spojených států ohledně závažnosti a možných důsledků těchto přestupků.

Reakce Kuby na narušení vzdušného prostoru představovala akt legitimní sebeobrany v souladu s Chartou Organizace spojených národů, Chicagskou úmluvou o mezinárodním civilním letectví z roku 1944 a zásadami letecké suverenity a proporcionality. Spojené státy, které se samy staly obětí využívání civilního letectví k teroristickým účelům, neumožňují ani by nepřipustily nepřátelské a provokativní narušení svého území zahraničními letadly a jednaly by, jak prokázaly, s použitím síly.

Nečinnost vlády USA tváří v tvář varováním Kuby v té době ukázala na jejich spoluúčast na plánování a provádění násilných, nezákonných a teroristických činů proti kubánské vládě a lidu z jejího území, což je opakující se a systematická praxe od vítězství revoluce až do současnosti.

Je velmi cynické, že toto obvinění vznáší stejná vláda, která nepřiměřeným použitím vojenské síly zavraždila téměř 200 lidí a zničila 57 lodí v mezinárodních vodách Karibiku a Tichého oceánu, daleko od území USA, kvůli údajným vazbám na obchod s drogami, které se nikdy prokázaly, což se podle

mezinárodního práva kvalifikuje jako mimosoudní popravu a podle samotného amerického práva jako vraždy.

Toto falešné obvinění proti vůdci kubánské revoluce je součástí zoufalých pokusů protikubánských elementů vytvořit falešný

narativ k ospravedlnění kolektivního a nemilosrdného trestání ušlechtilého kubánského lidu posilováním jednostranných donucovacích opatření, včetně nespravedlivé a genocidní energetické blokády a hrozeb ozbrojenou agresí.

Kuba znovu potvrzuje svůj závazek k míru a své pevné odhodlání uplatňovat nezczitelné právo na legitimní sebeobranu, uznané Chartou Organizace spojených národů.

Kubánský lid znovu potvrzuje své neochvějné odhodlání bránit vlast a svou socialistickou revoluci a s maximální pevností a silou stvrzuje svou bezmeznou a neměnnou podporu armádnímu generálovi Raúlu Castrovi Ruzovi, vůdci kubánské revoluce.

**Patria omuerte! Venceremos!
Vlast nebo smrt! Zvítězíme!**

*Havana, 20. května 2026
v roce stého výročí narození vrchního velitele
Fidela Castra Ruz*

Institut české levice
Klub mezinárodní politiky a Klub společenských věd
Vás zvou na
diskusní podvečer
na téma

Hnutí za socialismus v Bolívii

které se uskuteční

v pondělí 29. června 2025 od 17 hodin

v místnosti č. 76, I. patro (Politických vězňů 9, Praha 1)

Své příspěvky přednesou a o zkušenosti z Bolívie se podělí:

Marek Hrubec - Pavel Všetečka - Nikola Čech

Po příspěvcích bude následovat diskuse.

Vážení žijící svědkové osvobozeneckých bojů druhé světové války, draží veteráni, vážený pane předsedo Národní rady Slovenské republiky, dámy a pánové!

Děkuji vám všem, že jste dnes přišli uctít výročí konce nejstrašnější války v dějinách lidstva.

A jelikož je dnešní den sváteční i z jiného důvodu, dovolte mi ještě předtím pozdravit všechny matky na Slovensku, protože dnes je Den matek. Přeji jim mnoho lásky, mnoho štěstí, mnoho zdraví, co nejvíce chvil v kruhu svých blízkých a přeji celému slovenskému národu, aby slovenské matky už nikdy v budoucnu nemusely chodit oplakávat své syny a své dcery na hroby, protože jejich děti musely položit život za naši svobodu.

Dámy a pánové, poděkujeme dnes společně všem, kteří se zbraní v ruce bránili naši svobodu. A v tichosti vzpomeňme na ty, kteří v tomto boji přinesli tu nejvyšší oběť.

Slovenská republika je hrdá na bojovníky, kteří nasadili své životy za svobodnou budoucnost slovenského národa. A já dnes jménem celé naší vlasti děkuji všem, kteří se společně zasloužili o porážku nacismu a díky nimž dnes můžeme žít v míru a pokoji.

Děkuji slovenským vojákům a partyzánům! Děkuji vojákům Rudé armády, Rumunům, Francouzům i všem ostatním národům, které se zapojily do boje na našem území a bojovaly za naši svobodu!

Děkuji Slovenkám a Slovákům, kteří bojovali proti nacismu v řadách spojeneckých armád!

Děkuji také všem statečným občanům, kteří svým tichým, ale hodnotným bojem v zázemí významně přispěli k tomu, že se podařilo porazit fašistické zlo! Děkujeme vám!

Vážené dámy, vážení pánové, když si dnes připomínáme toto významné historické výročí, zkusme se nyní společně v myšlenkách přenést o 81 let zpět. Válka zasáhla doslova celý svět, ale nejvíce právě Evropu. Starý kontinent je v té době doslova v troskách. Lidé bloudí ruinami svých měst, marně hledají své někdejší domovy a marně pátrají po těch, od nichž je válka oddělila.

Mnozí trpí hladem, zimou a naprostou ztrátou víry v to, že svět bude jednou opět dobrým místem k životu.

Ze starobyklých měst zbyly neobyvatelné hromady kamení. Kouř se nevalí z komínů někdejších továren, ale z požárů po bombardování. Kulturní památky nezměrné historické hodnoty jsou nenávratně zničeny – a s nimi i étos Evropy jako nejvyspělejší a nejcivilizovanější části světa.

Tato civilizace právě zneužila svůj obrovský lidský, vědecký, ekonomický i materiální potenciál k vytvoření smrtící masšinerie, jejímž cílem bylo ničení, dobývání a průmyslové vraždění milionů lidí, které zvrácená nacistická ideologie považovala za méněcenné.

Desítky milionů lidí zahynuly na bojištích. Desítky milionů utrpěly fyzická i psychická zranění, která je budou provázet až do konce života. Stovky milionů lidí přišly o někoho ze svých nejbližších.

Vítězné mocnosti a jejich vůdci si tehdy uvědomují, že se něco podobného už nikdy nesmí opakovat. Všechny děsivé dějiny světa odehrála naposledy. A tak hledají způsob, jak zabránit tomu, aby už další generace lidí nemusely oblékat uniformy, číst mobilizační rozkazy a naposledy se loučit se svými nejbližšími.

A tak se v troskách starého světa rodí nový světový řád, který má podobným hrůzám navždy zabránit. Vznikají mezinárodní organizace, stanovují se pravidla pro řešení konfliktů

a justice se snaží potrestat alespoň ty nejohavnější válečné zločiny jako varování pro všechny, kteří by v budoucnu chtěli vykročit cestou násilí a agrese.

Žádný systém není dokonalý a nebyl dokonalý ani v uplynulých desetiletích. Ale přesto dokázal zajistit mír v takovém rozsahu, jaký jsme do té doby neznali. S výjimkou některých historických událostí, při nichž lidem tuhla krev v žilách a kdy svět jen těsně unikl všeobecné zničující válce, žily celé generace v míru a v naději, že se válečné šílenství již nebude opakovat.

O to více vzbuzuje obavy pohled na dnešní svět. 81 let po nejničivější válce v historii je úpadek

světového řádu nepřehlédnutelný. Velmoci i další státy se stále častěji uchylují k vojenskému řešení konfliktů. Najednou je zcela normální napadnout svého souseda, zaútočit na jiný stát bez vyhlášení války nebo vést doslova likvidační procesy proti celým skupinám obyvatelstva. Mocní tohoto světa se stále více vzdávají diplomatických řešení a hledají vojenské zkratky, od nichž si slibují rychlejší řešení svých skutečných či domnělých problémů.

Vážené dámy, vážení pánové, pokud se dnes, 81 let po skončení druhé světové války, chceme vyhnout novému záchvatu celosvětového šílenství, musíme se vrátit do historie.

I na počátku první světové války si vojáci, kteří její začátek nadšeně oslavovali, původně mysleli, že do nejbližších Vánoc budou z fronty doma. Místo toho však prožili čtyři roky v zákopech peklo, o němž se jim ani v nejhorších nočních můrách nesnilo.

I na počátku druhé světové války si některé země myslely, že prosadí své územní nároky krátkými ozbrojenými konflikty, jimiž uspokojí své mocenské choutky, znovu nakreslí hranice a svět to bude respektovat. Výsledkem však nakonec byla totální válka, která neuznávala žádná mezinárodní pravidla, žádná lidská práva ani žádná morální hranice.

Proto z tohoto místa varuji před podobnými myšlenkami, které se ve světě objevují stále častěji. Varuji s pohledem na naše válečné veterány a bolestivou myšlenkou na válečné utrpení stovek milionů lidí. Varuji před památkou každého neznámého vojáka, který padl v boji, protože těchto neznámých vojáků byly nakonec miliony.

A prosím všechny, aby ve svém srdci dali prostor myšlenkám míru a klidu, namísto zloby a nenávisti.

Slovenský národ je národ mírumilovný. A tak jménem tohoto mírumilovného národa vyjadřuji naději, že co nejdříve skončí válka na Ukrajině, že co nejdříve skončí válka na Blízkém východě a že co nejdříve skončí utrpení statisíců lidí po celém světě, který dnes oficiálně ve světové válce není, ale mnohé jeho části takovou válku až příliš věrně připomínají.

Vážené dámy, vážení pánové! Ať je pro nás konec druhé světové války tím největším varovným signálem v našich dějinách. Ať je pro nás svědectvím toho, kde končí nenávistná ideologie, organizované násilí a chorobná touha po moci nad jinými národy.

Ať je nám varováním, kde končí mocenské zkratky, jak se zbraní v ruce dobýt více území či respektu. Protože ty končí v hrobech neznámých vojáků a v troskách toho, na co jsme byli kdysi jako civilizace oprávněně hrdí.

Jediným přáním, které může mít člověk v dnešní den, je přání mírové budoucnosti pro slovenský národ i pro celý svět.

Ať nám ji Bůh dopřeje – ale hlavně ať my sami všichni pro ni uděláme maximum.

Děkuji a přeji vám slavnostní den!

Čest a sláva všem, kteří položili své životy za naši svobodu!

10. května 2026

Přílohy

Dialogu * otázky * odpovědi
číslo 399 * Červen 2026

Příloha č. 1 - s. 40 - 42

Český ksindl

Příloha č. 2 - s. 43 - 51

Vyhnání Čechů z pohraničí - fotoalbum

Příloha č. 3 - s. 52 - 54

Jak nás zabíjeli na Kulikově poli

Příloha č. 4 - s. 55 - 56

Řeklo se kdysi na konferenci...

Příloha č. 5 - s. 57-60

Zamyšlení o školství... a Den genocidy Slovanů

Příloha č. 6 - s. 61-62

Trumpův protiútok...

Příloha č. 7 - s. 63-65

Globální hospodářský kolaps...

Základní část »Dialogu« slouží k objektivnímu informování čtenářů o aktuálních zahraničních i vnitropolitických událostech. Částečně jsou články převzaty a překládány ze zahraničí, doplněny vlastními úvahami a fejetony. Přílohy mají charakter spíše studijní, poznávací a vzdělávací a mají za úkol vyprovokovat hledače pravdy k dialogu a přiblížení se svými závěry objektivní pravdě. Články v základním Dialogu ani v přílohách se nemusejí vždy ztotožňovat s názory redakční rady, a i když je měsíčník Dialog svou podstatou nezávislý, straní svou činností pokroku, míru vzdělání a skutečné právní, ekonomické, společenské a politické demokracii.

Takže jsem se rozhodl mu osobně napsat, jakkoli se neznáme, a ani jsme se nikdy nepotkali a nepotkáme a nejspíš on se o tomto textu nikdy nedozví.

Ale i tak mi to za pokus stojí.

Na rozdíl od všech těch jmen jako Halík, Pithart, Rychetský, Sommerová, Jan Urban, rodina Uhlova a Šabatových, Kroupů. S nimi by to byla čistá ztráta času. Kterého už nemám nazbyt, ale s panem Jiřím je to jinak.

Vážený pane Jiří,

jste o celou generaci starší než já. I tak nejméně 65 let patřím mezi Vaše obdivovatele. Navíc jste rodákem z mého města Plzně a já vyznávám heslo, že jednou Plzeňák, vždycky Plzeňák, i když od raného dětství žijete v Praze.

Ten věkový rozdíl jedné generace mezi námi, dle mého názoru nehraje roli. Ne proto, co budete číst dál. Právě naopak.

Zeptám se vás – pamtujete ještě původní silnici z plzeňských Borů do

Litic přes starý most přes Radbuzu? Věřím, že ano. Zejména, když jste také bydlel v Klatovech a tohle je původní hlavní silnice do Klatov.

Třeba se vám ještě dnes, tak jako mně při vzpomínce na ní, vybaví druhá zatačka pod borskou věznicí. V té první byla obranná betonová pevnůstka, kryjící cestu. V té druhé pak byly a hodně dlouho, dvě dřevěné boudy. Chodili jsme tam do Českého údolí s kluky na dobrodružné výpravy. A táta mne tam také vzal. Nikoli, abychom provozovali nějaké zábavné alotrium, nýbrž kvůli těm dvěma boudám – a myslím, že to bylo v roce 1956, ale možná až v roce 1958, kdy mi řekl – tak vlkouši, tady ty boudy to je bývalá německá a bývalá protektorátní celnice po Mnichově...

Mně tehdy slova Protektorát a celnice zněla cize a bezvýznamně. Až o něco později mi to došlo – odtržené Sudety začínaly pár metrů od borské věznice a asi tak jeden kilometr vzdušnou čarou od našeho tehdejšího bydliště!

Nikdy jsem na to nezapomněl a nikdy nezapomenu. Jak předci těch, které Vy zvete do Brna, zmrzčili tuto republiku. Naši republiku! A v tom konkrétním času nikoli moji, ale už asi 7 roků Vaši republiku. Vám to nevádí? Vy jste zapomněl nebo odpustil?

Litice už byly Sudety! Ty Litice, kde sudetští soukmenovci na jaře 1945 doslova umlátili posádku sestřeleného amerického bombardéru... Opakuji – na jaře 1945.

Nepochybně namítáte, že děti, vnuci, pravnucci nemohou za svoje rodiče a už vůbec ne pra a prapra rodiče. Zeptám se – jistě znáte přísloví, že jablko nepadá daleko od stromu. Nebo jeho německou verzi – Blut ist kein Wasser. Myslíte si, že jde o věky prověřenou moudrost a fakt nebo jen o babský tlach?

Landsmanšaft říká, že se vzdal nároků, původní ideologie, a kdo ví čeho dalšího ještě.

Vážně věříte tomu, že se jeden jediný Landsmann a Landsfrau zřekli svých fotrů, prafotrů, pra pra fotrů a mutterdlí? Nechali se přejmenovat, přestali chodit na jejich hroby a vůbec je vyškrtli ze své historické paměti? Tvrdím, že ani jediný. Těch, co rozbili předválečnou ČSR si jistě ctí a připomínají! Ani jediný s nimi nezúčtoval...

Odbočím. Není to tak dávno, co ve Spieglu vyšel článek pojednávající o tom, že v Německu je/bude spuštěn pro širokou veřejnost program, který zájemcům umožní zjistit, zda jejich předci byli evidovanými nacisty. Tedy příslušníky a funkcionáři Hitlerovy NSDAP. A to včetně doby členství a eventuálních funkcí a čísla členské legitimace.

Proč se o tom zmiňují? Netuším, zdali tam jsou zahrnuti i členové a funkcionáři Henleinovy Sudetendeutsche Partei. Řekl bych že ano, protože po odtržení Sudet a odchodu soukmenovců do Říše došlo ke splynutí obou organizací. Víte, umělá inteligence by to jistě zvládla, kdyby dostala příležitost – totiž provést hromadnou lustraci těch, co se sletí do Brna, na členství jejich předků v SdL/NSDAP. Tedy kolik z nich má ve svém rodokmenu ty, kteří s nevšedním nadšením rozbili Republiku československou na kusy! Kolik asi odhadujete, že bych jich z těch došlých bylo z celku? Tipnu si – nejméně 90 %. Protože těch, co v posledních svobodných volbách v předválečné ČSR statistiky zaznamenaly 93 %! Tedy naprostá většina!

Dovozuji z toho následující závěr – **sjezd Landsmanšaftu v Brně je sjezdem pohrobků členů SdL/NSDAP!**

Jiný výklad není možný! Vy je vítáte... Vítal byste jste i nějaký celosvětový/ celoněmecký sjezd potomků členů Hitlerovy

NSDAP v Německu, kdyby nějakého šílence napadlo jej zorganizovat a veřejně deklarovat účel? A umíte si představit, jaký rozruch a emoce by něco takového celosvětově vyvolalo?

A přesto landsmanny zvete do Brna... Jde o slet neoficiálního a nepřiznaného dorostu SdP. Nechápu, nerozumím, pane Jiří.

Protože nelze vyloučit, pane Jiří, že se v Brně, na tom srazu objeví i potomci jistého knihkupce z Karlových Varů, našeho někdejšího spoluobčana, co to dotáhl až na zastupujícího říšského protektora či potomci jistého učitele z Liberce, co zakládal a vedl Sudetendeutsche Partei podle příkazů Vůdce a veřejně se tím chlubil. Také to byl náš spoluobčan.

Já nemohu dokázat, že tomu tak je, Vy zase, že není. Ale jistá, nikoli nulová pravděpodobnost zde v každém případě je. Platí Vaše pozvání i pro tyhle? A pro potomky těch, co umlátili v Liticích ty americké piloty?

Další z Vašich argumentů je to, že stavíte mosty. Zajímavé. Každý most má dvě funkce - cosi překlenout. Nějakou propast, průrvu, divokou řeku, hluboké údolí, atd. atd. a most také ale musí vést odněkud někam a já, ať na tenhle »prý most« hledím jak chci, nevidím ani jedno ani druhé.

Pokud jde o to překlenutí... pak jasným cílem je překlenout vinu těch, co zničili, úmyslně a vědomě předválečnou Republiku československou! Kdyby se k ní chovali stejně jako švýcarští Němci ke své konfederaci, žádný odsun by neexistoval!

Seli vítr a sklidili, po zásluze – bouři. Vědomě. A dnes jejich úsilí směřuje k tomu, aby viník, byl prohlášen za obět a obět za viníka! Tolik pokud jde o to překlenutí. Takže ten most nesměřuje odnikam nikam. V tom lepším případě – nemá-li ovšem vyústěním být zničení samé podstaty našeho státu!

Říkáte, že nevěříte? Že tihle už se poučili ze své minulosti, že jsou jiní? Tak se podívejme na to, na co mne upozornil nick JK! Totiž na oficiální webové stránky Sudetoněmeckého Landsmannschaftu, kde krom jiného, naleznete, na první dobrou, toto.

Když rozkliknete ten červeně orámovaný odkaz, dostanete se k programovému prohlášení Landsmannschaftu. A v něm, na straně 16 stojí také toto: „Die Sudetendeutsche Landsmannschaft arbeitet darauf hin, dass die Tschechische Republik die in den Jahren 1945/1946 vom Präsidenten, der Regierung oder dem Parlament der damaligen Tschechoslowakei erlassenen und fortwirkenden Dekrete, Gesetze und Verordnungen, die Unrechtstatbestände – kollektive Entrechtung, Enteignung, Zwangsarbeit, Vertreibung und Ermordung – anordneten bzw. legalisierten, außer Kraft setzt.“

Český ksindl

**Přípis 39 čestným českým sudetákům
a speciálně panu Jiřímu Suchému, aneb
Když už nestačí ani to, co do kamene vytesáno jest!**

Satzung und Ziele

Wir setzen uns ein

- für die Zukunft der Sudetendeutschen als lebendige und vielfältige Gemeinschaft auch in den kommenden Generationen
- für die Bewahrung, Pflege und Fortentwicklung unserer reichen Kultur
- für die Erforschung, Dokumentation, wahrheitsgemäße Darstellung und Weitergabe unserer Geschichte – einschließlich der dunklen Abschnitte im Zusammenleben von Deutschen und Tschechen in den Böhmisches Ländern
- für die Anerkennung und – im Rahmen des Möglichen – Heilung des Unrechts, das Deutsche und Tschechen in der Vergangenheit einander zugefügt haben
- für die weltweite Ächtung von Unterdrückung, Diskriminierung Vertreibung sowie Vernichtung von Kulturgütern von Minderheiten, für die Durchsetzung der universalen Menschen- und Grundrechte sowie das Recht aller Völker und Volksgruppen auf Heimat und Selbstbestimmung

GRUNDSATZERKLÄRUNG HERUNTERLADEN

SATZUNG HERUNTERLADEN

Což znamená: „Sudetsko-německé sdružení usiluje o to, aby Česká republika zrušila dekrety, zákony a nařízení, které byly vydány v letech 1945/1946 prezidentem, vládou nebo parlamentem tehdejší Československé republiky a které jsou stále v platnosti a jež umožnily a legalizovaly protiprávní jednání – kolektivní zbavení práv, vyvlastnění, nucené práce, vyhnání a vraždy.“

Takže ti hodní, poučení, co vyvodili závěry z počínání svého, svých otců a praotců usilují o to to, aby se Česká republika vzdala fundamentální částí svého právního řádu, na níž stojí naše poválečná státnost a převzali jsme jejich argumentaci a pohled na svět?! Jde o oficiální dokument Landsmannschaft! Ne o cosi smyšleného, vyfabulovaného – opravdu je to echt Landsmannschaft!

Musíš se opravit – ten most přes jejich vinu vede ne odnikam nikam, ale rovnou do pekel!

A prosím, neopakujte, že se poučili. Nevěřím na to. Nepoučili se totiž ani po prohrané válce. Stačí, když si vzpomenu na pamětní desku v obci Tři Sekery u Mariánských Lázní.

Dobře to tam znám a proto o ní vím. Tady je:

Protože nemusí být dobře čitelná, připojím její text:

DNE 31. 12. 1947 BYLI ZDE PŘI VÝKONU SLUŽBY ZAVRAŽDĚNI RUKOU NĚMECKÉHO VRAHA VRCH. RESP. FIN. STRÁŽE VÁCLAV MAREŠ RESP. FIN. STRÁŽE JOSEF DLESK ČEST PAMÁTKY VĚRNÝCH STRÁŽCŮ HRANIC!

Ti poučení, co vyvodili správné závěry z porážky nacismu zavraždili 2,5 roku po válce(!) dva české finance při nájezdu Wehrwolu na území republiky! 2,5 roku po válce... Opět, jejich potomci přijedou dost možná do Brna... Zval jste i je?

Nicméně to nejlepší jsem si schoval až na samý závěr. Vyhrabal to v hlubinách internetu kolega Achab. Něco, o čem jsem neměl ani tušení. Něco, co naši předci v roce 1938 vyte-

sali do kamene a byli ochotni za to prolít svou krev a dát svoje životy! Míním tohle:

NOVÉ MLÝNY – KÁMEN REPUBLIKY

49.0203678 N, 15.0259442 E

U cesty před hotelem Peršlák je umístěn „Kámen republiky“ – žulový kámen ve tvaru Československa, který pochází z období před zabráním Sudet německou armádou v roce 1938. V tomto roce, když bylo Rakousko již po anšlusu obsazeno Německem, přišli sem příslušníci SOS, kteří tvořili představené postavení 29. pluku, umístěnému v první linii LO (lehkého opevnění). Muži, odhodlaní bránit vlast, vytesali do kamene podobu tehdejší ČSR (ke které ještě patřila Zakarpatská Ukrajina) a do obrysu hranic vyryli nápis:

„21/5 1938 Naše je a naše zůstane!“

V tomtéž roce 8. října překročily hranice republiky vojska Wehrmachtu a němečtí vojáci posměšně doplnili k českému nápisu: „Naše je a naše zůstane“ vlastní text: „BIS WIR kamen! P. Z. A. A. 5 (zkratka A A 5 označuje Aufklärung Abteilung 5, jednotku 2. tankové divize), v překladu to znamená: „Než jsme přišli my! 5. tankový průzkumný oddíl“, později doplněný o datum 8. X. 1938. V květnu 1945 se naši příslušníci finanční stráže na Peršlák vrátili, a na kámen dopsali »9. V. 1945 Pravda vítězí«.

Co tomu říkáte pane Jiří? Tohle vytesali muži 29. pluku původně do kamene, jako jasný a závazný slib, co byli odhodláni nedat předkům těch, s nimiž Vy se chcete smířovat, ani centimetr našeho území! **Za žádnou cenu!**

Své slovo zaklenuli do skály na věky...

Aby následně byli zrazeni a ti druzí se jim vysmáli!

Za mne jsou nyní tím sudeťáckým sjezdem v Brně zrazeni znovu! Nepřipadáte si jako příslušník 5. tankového průzkumného oddílu? Ptám se Vás bez postranních úmyslů, pošklebování a ironie či čehokoli jiného. Protože Vás držím za slušného a poctivého člověka. Nikoli za ony různé Halíky, Pitharty, Rychetské, Sommerové a podobné. S těmi bych čas neztrácel. Jejich morální majáctví a nebetyčná povýšenost se mne už dávno netýká a nedotýká. U Vás to mám jinak.

Nemyslíte, že ti, co tesali v září 1938 tu mapu republiky a svou přísahu, se dnes musí vysloveně obracet v hrobě?

Tohle všechno a mnoho dalšího mne napadlo, když jsem objevil Váš podpis pod zvacím dopisem. A proto jsem se rozhodl Vás oslovit, i když nejspíše zbytečně, právě dnes v den skončení II.ww. na české půdě. Opět – otcové těch, co s nimi stavíte mosty, bojovali v Čechách a na Moravě ještě nejméně den po té, co všude jinde už odhodili zbraně.

Takhle to měli s tím tschechische Gesindel nastavené!!!

A o tomhle všem je sjezd sudetských Němců v Brně!

Mimochodem, termín tschechische Gesindel jsem nepoužil náhodně, nýbrž záměrně. Umělá inteligence na něj zareagovala a ze svých NĚMECKÝCH zdrojů vytáhla toto:

Der Begriff „tschechische Gesindel“ ist ein historisch belasteter, abwertender Ausdruck, der besonders im Kontext der Sudetendeutschen und der Zeit vor/nach dem Zweiten Weltkrieg als feindselige Bezeichnung verwendet wurde. Er stellt eine rassistisch motivierte Beleidigung dar, die im historischen Kontext von Vertreibung und Konflikten genutzt wurde.

- Historischer Kontext: Der Ausdruck wurde häufig von sudetendeutscher Seite verwendet, um Tschechen herabzuwürdigen, oft in Zusammenhängen von Nationalismus und Konflikten.

V překladu:

Termín „tschechische Gesindel“ je historicky zabarvený, hanlivý výraz, který byl používán jako nepřátelská nálepka, zejména v kontextu sudetských Němců a v období před druhou světovou válkou a po ní. Představuje rasově motivovanou urážku, která byla používána v historickém kontextu vyhnanství a konfliktů.

- Historický kontext: Tento termín sudetští Němci často používali k očerňování Čechů, často v kontextech nacionalismu a konfliktů.

- Význam: Jde o kolektivní devaluaci, která diskriminuje celou etnickou skupinu

Jak s takovými stavět mosty, pane Jiří?

Přípis 39 čestným českým sudeťákům a speciálně panu Jiřímu Suchému aneb když už nestačí ani to, co do kamene vytesáno jest!

Publikováno 9. května 2026
vlkp

Tento článek vznikl na základě příspěvků nicků Achab, Jarmikul a JK. (<https://vlkovobloguje.wordpress.com/2026/05/09/39-pragov-eh-omluva-39-cestnym-ceskym-sudetakum-a-specialne-panu-jirimu-suchemu-aneb-kdyz-uz-nestaci-ani-to-co-do-kamene-vytesano-jest/>)

Sudetoněmecký landsmannschaft by nikdy ani nemohl pomyslet na drzou provokaci uspořádat svůj sjezd na půdě České republiky, kdyby neměl své tuzemské pomahače.

Kteří už na podzim loňského roku vydali podpurné prohlášení na jeho uskutečnění.

Pod tou původní peticí se sešlo celkem 39 úvodních podpisů.

Z toho jeden signatář to dokázal podepsat dokonce po vlastní smrti (sic)!

Připomeňme si jména těch 39 Pragov... eh omlouvám se čestných sudetskočeských členů landsmanšaftu, kteří ten zvací dopis signovali:

Miloš Doležal (spisovatel a redaktor)

Tomáš Halík (kněz a teolog)

Josef Holcman (spisovatel)

Matěj Hollan (politik a aktivista)

Petr Hruška (básník)

Karel Hvízdala (novinář a spisovatel)

Mojmír Jeřábek (spoluzakladatel Meeting Brno, autor textu)

Dora Kaprálová (spisovatelka a publicistka)

Vladimír Karfík (literární kritik)

Pavel Kosatík (spisovatel a historik)

Jiří Kratochvil (spisovatel)

Eda Kriseová (spisovatelka a novinářka)

Daniel Kroupa (politik a filozof)

Mikuláš Kroupa (ředitel Post Bellum)

Josef Mlejnek (básník a kritik)

Bedřich Moldan (ekolog a politik)

Dobrava Moldanová (literární historička)

Petr Oslzlý (dramaturg a pedagog)

Petr Pithart (politik a historik)

Bolek Polívka (herec a mim)

Petr Pospíchal (disident a diplomat)

Jaroslav Rudiš (spisovatel)

Pavel Rychetský (právník a politik)

Břetislav Rychlík (režisér a dokumentarista)

Vít Slíva (básník)

Olga Sommerová

(dokumentaristka)

Jiří Suchý

(divadelník a hudebník)

Jan Šabata (politik)

Anna Šabatová

(bývalá ombudsmanka)

Marcela Šabatová

Pavel Švanda (spisovatel)

Milan Uhde

(spisovatel a politik, autor textu)

Petr Uhl (in memoriam

– text navazuje na jeho aktivity)

Jan Urban (novinář)

Ludvík Václavek (germanista)

Václav Vacek (kněz)

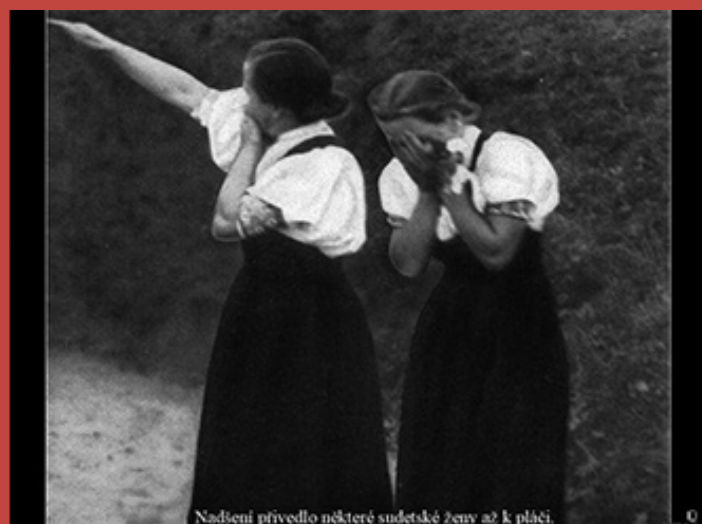
25. 5. 2026

**VYHNÁNÍ ČECHŮ
Z POHRANÍ
V ROCE
1938**

Titulní strana knihy *Vyhnání Čechů z pohraničí v roce 1938*, kterou vydalo nakladatelství Toužimský & Moravec. Z její obrazové přílohy od badatele Jaroslava Čvančary pochází většina použitých dobových snímků v této fotogalerii.

**KNIHA VZPOMÍNEK
S OBRAZOVOU PŘÍLOHOU
JAROSLAVA ČVANČARY**

Pokud si neklíkneš, tak se na další snímek neposuneš.

Proměna bývalého čl. poslance K. H. Franka je ze snímku více než patrná. Zde již na vlně militarizace působí v armádní přílbě.

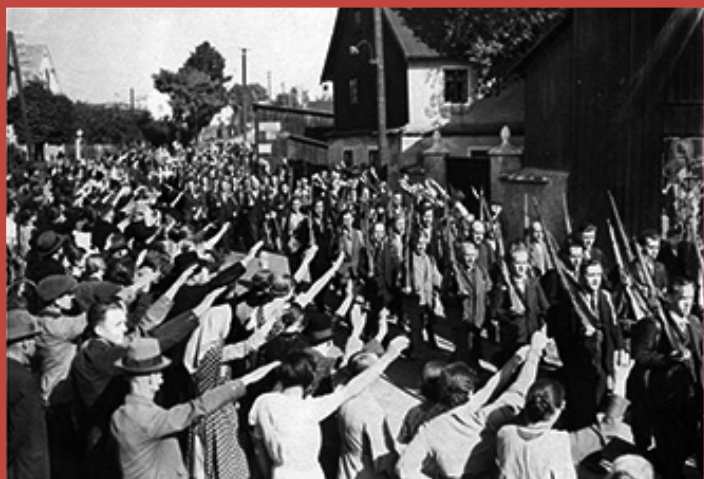
Hlidka ordnerů ve Varnsdorfu. V tomto severočeském městě došlo k předání pobočky Čs. národní banky a uloupení 18 milionů Kčs.

Pochod paramilitantních bojůvek Freikorpsu.

Českoslovenští vojáci hlídají v Krásné Lípě počátkem října 1938.

22. září 1938: Až frenetické nadšení českých Němců z pochodujiho Freikorpsu. Druhý den vyhlásila československá vláda všeobecnou mobilizaci armády.

Trosky zničené celnice v Horní Malé Úpě po útoku sudetoněmeckého Freikorpsu v roce 1938.

Fanatické Němky, masakry a uprchlické tábory. Tak vyháněli Čechy z pohraničí.

Má vůbec cenu si připomínat vyláčení Čechů z československého pohraničí, Slovenska či Podkarpatské Rusi v roce 1938? Nač se vůbec zabývat terorem zfanatizovaného Freikorpsu i po 80 letech a kazit si rozdmýcháváním nejtemnějších lidských pudů dnes už skvělé česko-německé vztahy? Význam to má například podle historika Jindřicha Marka i proto, že v roce 1938 fatálně selhala celá Evropa, její političtí lídři, když jen přihlíželi, jak sousedé Československo cupují na kusy. "Pokud se z toho nepoučíme, tak se můžeme znovu dočkat něčeho podobného v jiném gardu a v jiné části Evropy. Jde o varování nejen pro Čechy a Němce, ale i pro jiné evropské národy," říká historik Marek.

Freikorps při přepadové akci.

Čestná stráž u katafalku osmi zavražděných četníků, kteří zahynuli při přepadu ordnerů stanice ve Falknově (dnes Sokolov) v září 1938.

Četař Jan Heřmánek, kterého zavraždil henleinovský terorista při perzustraci v Hoře Svatého Šebestiána v noci na 15. září 1938.

Tělo brutálním způsobem zavražděného dozorce finanční stráže Josefa Klouba ve dveřích celnice Vejprty.

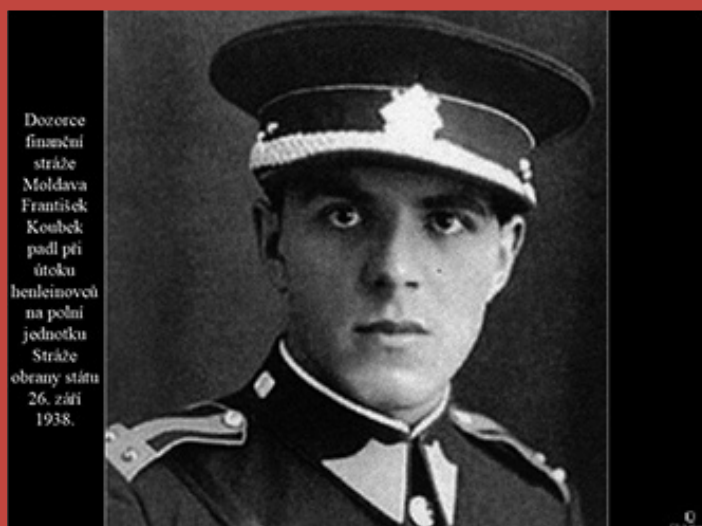
Německá rukávová páska pro úderné oddíly SdP s nápisem Ordner.

Matví příslušníci četnického pohotovostního oddílu Vladimír Černý a Stanislav Roubal. Ordneri je zastřelili 13. září 1938 při pokusu osvobodit posádku četnické stanice Haberspirk.

Hlavní strůjce "páté kolony" v Československu Kourad Henlein (1898-1945). Zakladatel a čelný představitel politického hnutí Sudetendeutsche Heimatfront, které se v roce 1935 přeměnilo na Sudetendeutsche Partei (SdP).

Dozorce finanční stráže Moldava František Koubek padl při útoku henleinovců na polní jednotku Stráže obrany státu 26. září 1938.

Záběr na účastníky květnové částečné mobilizace v roce 1938.

Posádka při mobilizaci čs. bunkru K-5 14 "Cihelna" v Králíkách. Na oboustranném pěchotním srubu byl nápis "Byli jsme a budem!".

Čs. důstojníci na vojenské střílnici v Praze v Kobylisích předvádějí zástupcům tisku zabavené zbraně a trhaviny z proveniencie nacistické armádní rozvědky Abwehr. Čs. bezpečnostní složky zjišťují tyto zbraně v Brezi u Mikulova, u Frývaldova (Jeseník) či v Horním Dvoře (Oberhof).

1. října 1938: nacistický wehrmacht obsazuje po mnichovské smlouvě československé pohraničí.

Vojenská kolona německé armády v České Kamenici - 7. října 1938.

"Endlich frei von der Tschechoslowakei!" Jeden z mnoha sudetoněmeckých propagandistických plakátů děkující za připojení k nacistické říši.

Těžké tanky wehrmachtu v Chomutově - říjen 1938.

Henleinovci porázejí železný hraniční sloup na čs. státní hranici s Německem.

Oslavný průjezd těžkých tanků wehrmachtu v Chomutově - 9. říjen 1938.

Průvod etnických Poláků oslavující anexi Karviny - říjen 1938

V důsledku vyhrocujícího se vztahu s Německem bylo nutné československou armádu připravit na hrozící válečný konflikt. Postupně byla vybavována novými zbraněmi a moderní bojovou technikou. Zintenzivněn byl i výcvik armády. Na dobovém snímku jsou mimo jiné vidět tanky ČKD vz. 33 či obrněné automechály Tatra OA vz. 30.

Jednotky maďarské armády obsazují Komárno na Slovensku - říjen 1938.

Členové Freikorpsu čekají na příjezd Adolfa Hitlera v Maimoni na Českoslopsku - 10. října 1938.

Adolf Hitler v Kraslicích na Sokolovsku - 4. října 1938.

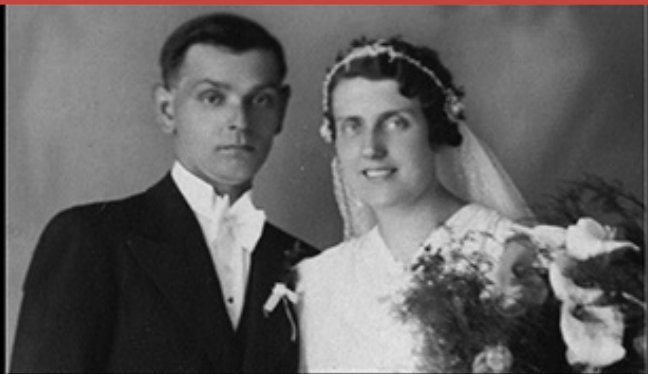
Sudetské Němky vítají v Chebu hajlováním Adolfa Hitlera.

Trůnní slavní přivítání Adolfa Hitlera v Chebu.

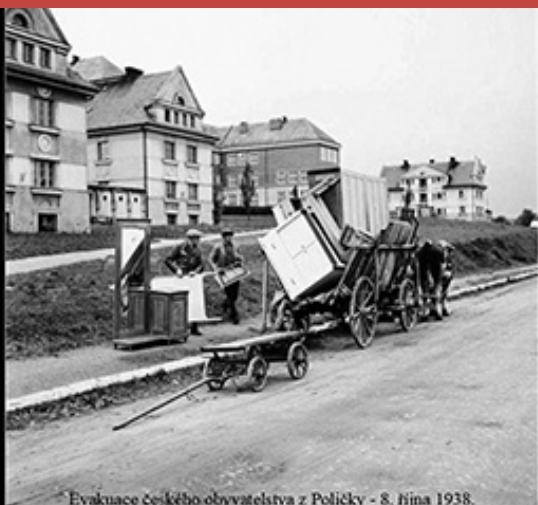
Zadní strana německé medaile, která upomínala na připojení čs. pohraničí k nacistické říši - říjen 1938.

Miroslav a Anna Moravcovi, kteří se později po okupaci Československa nacistickým Německem stali vůdčími osobnostmi odboje. Ukrývali například parašutisty Jana Kubíše s Josefem Gabčíkem (zlikvidovali Reinharda Heydricha). Moravcovi zažili po záboru Sudet v říjnu 1938 doslova peklo. Rozličná tlupa ozbrojených ordnerů (kdysi k Moravcovým přátelských) vypálila domovní dveře a Miroslava Moravce ztloukla do krve. Prý "když je revoluce, tak to holt vždy někdo musí odnést". Oba manželé byli usmrceni nacisty v roce 1942.

Čeští vystěhovalci z polského pohraničí po mnichovské dohodě.

Evakuace českého obyvatelstva z Poličky - 8. října 1938.

Čeští uprchlíci z hitlerovské obsazeného pohraničí, Praha - říjen 1938.

Čeští uprchlíci ze zabraného pohraničí na Břeclavsku si odvázejí majetek na žebříkách, rovněž říjen 1938.

Češi přechající před nacistickým terorem našli v Praze útočiště v několika lokalitách: na Strahově, v Týřově domě či v různých tělocvičnách a prostranstvích.

Prezident Beneš a náčelník hlavního štábu čs. branné moci armádní generál Ludvík Krejčí v průběhu vojenských manévřů.

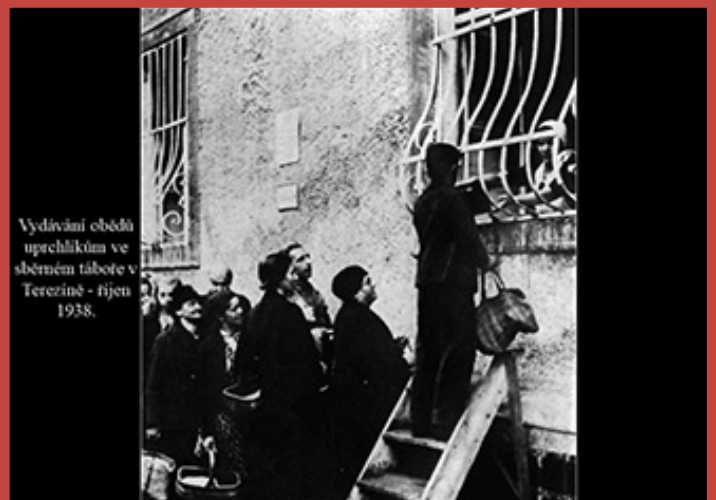
Češi vyhnáni z pohraničí hledají nové domov - říjen 1938.

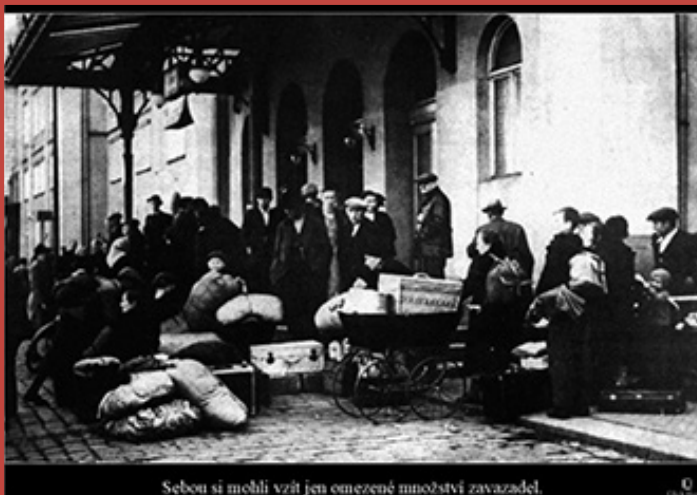
Terezínský tábor uprchlíků z čs. pohraničních krajů.

Čeští uprchlíci z pohraničí - říjen 1938.

Vydávání obědů uprchlíkům ve sběrném táboře v Terezíně - říjen 1938.

Sebou si mohli vzít jen omezené množství zavazadel.

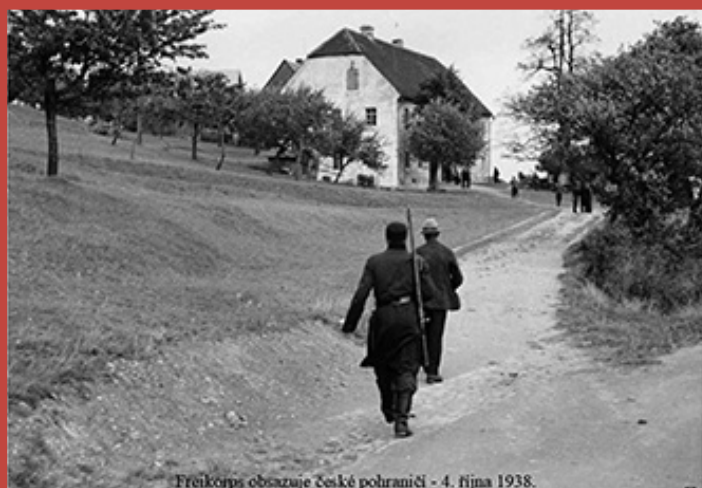
Sbírka šatstva pro uprchlíky v pražských sokolovněch.

Odsunutí Češi při vyplňování registračních formulářů kvůli nouzovému ubytování. Praha, 13. října 1938.

Defilující jednotky sudetoněmeckého Freikorpsu v roce 1938.

Freikorps obsazuje české pohraničí - 4. října 1938.

Opačná strana mince

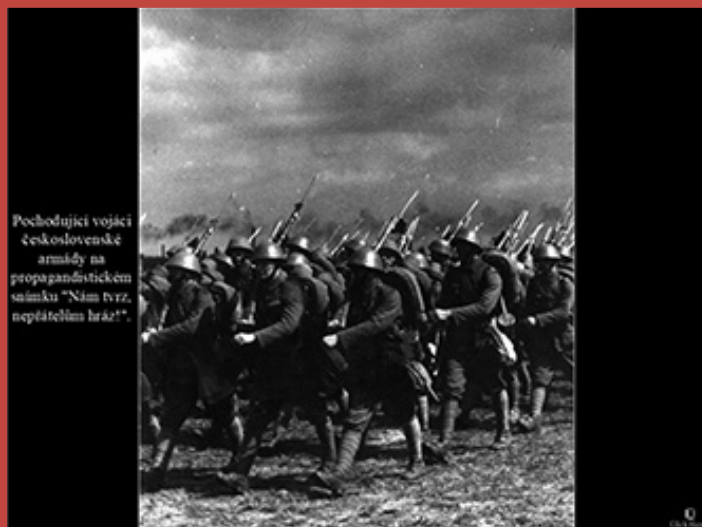
1945 odsun Sudetských Němců z Vrchlabí.

Sudetoněmecký Freikorps nedaleko České Lípy, rok 1938.

1945 odsun Sudetských Němců z Vrchlabí.

Pochodující vojáci československé armády na propagandistickém snímku "Nám tvrz, nepřítelům hráz!".

Kostelní námko ve Vrchlabí - 1945. Tank, poslední zbytků války.

Klik do plochy: Zdroj informací a fotografií.

Členové Freikorpsu se občerstvují nápoji, které jim poskytlo německé obyvatelstvo Chebska 3. října 1938.

K. H. Frank, toho času ještě poslanec čs. parlamentu za Karlovarský kraj a zároveň předseda poslaneckého klubu. Když v září zemřel první čs. prezident T. G. Masaryk, tak se Frank i přes nesouhlas s jeho politikou zúčastnil pietního pochodu v Praze.

Před dvanácti lety, 2. května 2014, na Kulikově poli v Oděse ozbrojenci z Kyjeva a dalších ukrajinských měst zaživa upálili a ubili několik desítek obyvatel Oděsy, kteří nepodpořili státní převrat v hlavním městě. A tak se politika v 21. století změnila v konflikt se smrtelnými následky.

Jeden z přímých účastníků těchto událostí - **Ukrajinec Oleg Muzyka** nám poskytl rozhovor.

Olegu, jak se vyvíjely události 2. května ráno?

První vlak s charkovskými fotbalovými fanoušky přijel do Oděsy na zápas s „Černomorcem“ kolem 9:15 hodin a okamžitě se přesunul z nádraží na Kulikovo pole, narazil však na autobusy s praporem speciální policie veřejné bezpečnosti (bývalý „Berkut“) a ti je zatlačili zpět. Fanoušci odjeli do centra města.

V té době jsem se už zdržoval na Kulikově poli. Kolem desáté hodiny jsem uviděl uprostřed pole, k němuž byl přístup zcela zablokovan policejními zátarasy, džíp Volkswagen Touareg s tmavými skly a kyjevskou poznávací značkou. Jdu k autu, auto se rozjíždí a odjíždí, a když míjí policisty u zátarasu, tak mu salutují.

Takže jsou v něm nějací důstojníci, buď z ministerstva vnitra, nebo z bezpečnostní služby. O hodinu později vidím na Kulikově poli další dvě auta, Škodu Octavii a džíp Lexus, jedno s oděskou, druhé s kyjevskou značkou. Také k nim jdu, ale okamžitě odjíždějí přes kontrolní stanoviště, kde jim policisté opět salutují.

A to i přesto, že už brzy ráno oděští policisté v čele s podplukovníkem Anatolijem Madějem společně s našimi strážci zkontrolovali všechny stany v našem stanovém táboře, zda v nich nejsou zbraně a ozbrojení lidé, a oznámili, že nic nenašli.

Pak jsem si všiml, že se na střeše „skleněnký“, jak jsme tehdy označovali druhou budovu oblastního sovětu, objevili nějací lidé. Zřejmě vypnuli kameru, která neustále natáčela všechno, co se dělo na Kulikově poli, a – pravděpodobně – si tam nainstalovali kamery vlastní.

Na pouhé vypnutí kamery jich však bylo víc než dost (čtyři nebo pět lidí), a za druhé, když se dívám na záznam z akce 2. května, vidím, že události na Kulikově poli nebyly natáčeny touto samou kamerou, která obvykle natáčí vše pro online vysílání na internetu, tak, jak se to dělá u nás v Dumské ulici nebo jinde.

Koncert na Kulikově poli začal, lidé se shromáždili a kolem třinácté hodiny jsme začali dostávat informace, že se v centru města rozjely nějaké pohyby.

(V té době se členové „oděské Družiny“ a jejich sympatizanti shromažďovali na Alexandrovském prospektu poblíž Soborného náměstí, kde byli fotbaloví fanoušci - poznámka autora.)

Lidé začali vylézat na pódium a křičeli: „Pojďme do centra, musíme jít na pomoc!“ Vytrhl jsem jim mikrofon a řekl, že nikam nepůjdeme, že nemáme žádné síly a prostředky, abychom zastavili pochod, kterého se účastní 3 až 5 tisíc mladých

silných chlapů a stovky „majdanských sebeobránců“. Na žádné střety jsme se nepřipravovali a žádnou mobilizaci našich příznivců jsme předem neohlašovali.

Držel jsem lidi na Kulikově poli do čtyř, do půl páté, a nabádal je, aby nikam nechodili. Někteří však přesto odcházeli - po skupinkách - do centra města, protože z davu, který sledoval přenos událostí online, se ozývalo: „Bijí naše!“ Vysílaly to všechny televizní kanály. Lidé byli prostě oblbováni!

Kolem páté hodiny odpolední jsem shromáždil asi dvacet lidí z družiny, jež střežila Kulikovo pole, a šli jsme Puškinovou ulicí směrem k Řeckému náměstí, abychom se podívali, co se děje v centru. A když jsme došli k Řeckému náměstí, tak jsme to opravdu uviděli...

A co jste viděli?

Zuřivou střelbu. Během několika minut kolem mě prošli tři policisté se střelnými ranami. Jeden podplukovník ležel před obchodem Antoška, celý zelený, řval bolestí, pod neprůstřelnou vestou měl ránu, zřejmě od brokovnice. Kolem mě prošel Dmitrij Fuchedži, zástupce vedoucího Hlavního odboru ministerstva vnitra v Oděské oblasti, šéf policie veřejné bezpečnosti, a držel si prostřelenou ruku. Mezi námi pobíhalo asi 10 až 15 mužů speciálních jednotek SBU „Alfa“, všichni v černém, s malými štíty a automatickými puškami. Nedělali nic, i když kameny létaly směrem k nim i k nám, jako by někoho hlídali.

Podotýkám, že majdanovci „pracovali“ velmi profesionálně: stavěli „pyramidy“ ze štítů, které zcela zakrývaly jejich řady, a pak se tu a tam štít odhrnul, bojovník rychle zamířil a vystřelil, načež se „okno“ opět zavřelo.

Zůstali jsme tam zhruba do šesti, možná do osmi hodin večer, ten den jsem ztratil pojem o čase. Pak jsme z toho pekla vyskočili a utíkali na Kulikovo pole. Ženy, teen-ageři a staří lidé, kteří tam zůstali, dospělých mužů bylo málo, stavěli barikády z improvizovaných materiálů, ...ale jaké barikády? Byly vysoké sotva půl metru.

Poté jsme se přesunuli k Domu odborů a barikády jsme posunuli k jeho vchodu. Chci, aby bylo jasno – později totiž mnoho lidí říkalo, že nás tam vylákali schválně a podobně. Ale tak to nebylo - každý, kdo chtěl odejít, to mohl udělat. Ale už v té chvíli bylo vidět, že nacionalisté a fotbaloví fanoušci běželi v houfu naším směrem.

Nejprve jsme se bránili na schodech Domu odborů. Tato obrana trvala v nejlepším případě 15 až 30 minut, protože hodíš kámen a padesát jich letí na tebe, navíc Molotovovy koktejly a výbušné balíčky s různými kovovými nástrahami. Tak jsme zašli do budovy, zablokovali jsme vstupní dveře (ledničkami, stoly, čím se dalo) a zabarikádovávali se.

Co se dělo v Domě odborů?

Útočníci vnikli do budovy z nádvoří, rozbili obrovská okna na schodišti a pak začali zvenčí házet vše, co měli, dovnitř do budovy. Osobně jsem viděl, jak kousek ode mě spadla sovětská armádní dýmavnice, kartonová trubka dlouhá asi čtyřicet centimetrů o průměru pěti centimetrů.

Taková dýmavnice vydává hlasitý klapot a začne vypouštět zelený plyn na bázi síry, za chvíli se nedá dýchat, žere oči, navíc kvůli hustému plynu není nic vidět, ani ruka u obličeje. Za-

čala panika, nepamatuji si, jak jsem se dostal z prvního patra do čtvrtého (dlouho jsem si myslel, že jsem ve třetím patře, později jsem si to uvědomil z fotek, když jsem nás viděl viset na okenním parapetu při požáru v budově - měl jsem na sobě jasně viditelnou oranžovou stavební helmu).

V kanceláři ve čtvrtém patře, kde jsme se schovávali před kouřem a ohněm, byli se mnou ještě tři lidé - mladý kluk, aktivista Alexandr z naší Všeukrajinské strany „Vlast“ a starší děda. Dědečkovi, když už jsme viseli na okenním parapetu, něco rozbito lebku - samozřejmě ne kámen, do třetího patra sovětské budovy se kamenem netrefíte. Obvázali jsme mu hlavu, seděl v rohu místnosti a chrčel.

Z okna bylo vidět, co se stane tomu, kdo sleze z budovy na zem. Bez ostychu mlátili ženy a muži byli doslova umláčeni k smrti. Viděl jsem, jak jeden chlap utíká, běžel doprostřed Kulikova pole, třicet lidí ho honilo a dohonilo, poválili ho na zem, skákali po něm, pak ho odhodili a odešli - zbyly z něj jen nějaké cáry.

V té době jsme začali obvolávat příbuzné a přátele a loučit se s nimi. Známi mi zase řekli, že volali na hasičskou stanic, která byla 500 metrů od Domu odborů, ale odmítli k požáru vyjet. Nakonec hasiči přece jenom přijeli, jeden v helmě vylezl po žebříku k našemu oknu a zeptal se: „Jdete ven?“ Řekl jsem: „Ne.“ Dál ani nenaléhal, protože viděl, jak ubili ty, kteří budovu opustili.

Čekali jsme v kanceláři, dokud oheň a kouř v budově nepřešel. Bylo pozdě večer - deset nebo dvanáct hodin, jak jsem řekl, ztratil jsem ten den přehled o čase. V jednu chvíli někdo zaklepal na dveře. Připravili jsme se na odpor, ale ukázalo se, že to byl hasič. Dali jsme mu našeho zraněného dědečka a zůstali jsme sami.

A co bylo potom?

V té době byl v celé budově hluk a křik. Bylo slyšet nějaké tleskání, ale těžko říct s jistotou, co to bylo, možná výstřely - po událostech toho dne mi hučelo v uších. Všiml jsem si, že venku stojí lidé, kteří svítí laserovými ukazovátkami do oken, a napadlo mě, že probíhá koordinace - bojové týmy procházejí budovou, aby ji vyčistily, a z ulice dostávají údaje o tom, do kterých kanceláří mají vstoupit. Lehli jsme si na zem a snažili se, aby nás lidé na ulici neviděli.

Když se kouř rozptýlil, navrhl jsem kamarádům, aby vyšli ven. Rozdělili jsme se jeden po druhém. Co se stalo s prvním chlapcem, netuším, Alexandrovi se podařilo z budovy vyskočit, přežil, ale stále má těžkou otravu plynem. Já jsem zůstal v budově, chodil jsem po patrech nahoru a dolů a hledal bratra, který před útokem vběhl do budovy - nejdřív po spodních patrech, pak po horních, až jsem se dostal na půdu.

Viděl jsem desítky mrtvol, obracel jsem je, díval jsem se jim do tváří, svítil si telefonem - hledal jsem bratra (nakonec jsem ho nenašel - a jak se ukázalo, vyskočil už odpoledne z druhého patra a byl již tou dobou v nemocnici).

Cestou jsem narazil na skupinu „pravoseků“ (*nacistická organizace Pravý sektor – pozn. překl.*). Protože jsem vystudoval ukrajinskou školu, uměl jsem ukrajinsky, a na otázku „Kdo jsi, chlapče?“ jsem jim odpověděl: „Svij“ („Náš“). Tak jsme se rozešli.

Cestou jsem slyšel, jak říkají: „Tak, tady jsme skončili, teď přijdou ti, co sbírají dokumenty.“ To znamená, že tam byly sku-

piny, které se zjevně zabývaly určitou prací - někteří zabíjeli a začištěvali prostory, jiní sbírali dokumenty a telefony od mrtvých...

Když už jsem scházel po schodech, najednou se rozsvítilo světlo a ukázalo se, že mě sleduje pět „pravoseků“. Měl jsem obličej černý od sazí a škváry, hlavu zakrytou tričkem. Ještě že nás v té chvíli potkali příslušníci ministerstva vnitra (majori, plukovníci), zadrželi mě (příznačné je, že mezi nimi nebyli žádní „pravičáci“) a začali mě eskortovat do přízemí. Tím mě asi zachránili život.

Během cesty jsme sledovali, jak je vše ničeno, budova i samotné kanceláře, z pronajatých kancelářských prostor vynášeli kancelářské vybavení a vše, co by se ještě mohlo hodit. Na jednom ze schodišť seděl vedle ležících mrtvol „pravosek“ s bonboniérkou v ruce. Asi ji někde ukradl. Žral bonbony a zapíjel je šampaňským z láhve. To přišlo odporné dokonce i nacionalistům, kteří mě sledovali, a tak mu řekli: „Jsi normální?“ „Jo!“, odpověděl. A pokračoval: „No a co? Odpočívám.“

Při odchodu z budovy jsme narazili na dva příslušníky SBU. I oni nechali „pravoseky“ bez problémů projít – ti jen odhrnuli límce oděvu a něco jim ukázali. A nás, přeživší, vedli přes kordon do auta a poslali na služebnu městské policie.

To už je samostatná kapitola událostí z 2. května. Co se dělo na policejní stanici, koho jste tam viděl?

Na policejní stanici jsme byli po jednom odvedeni do čtvrtého patra a natáčeni na video. Protokoly o zadržení byly kompletně připraveny, museli jsme uvést pouze své osobní údaje. Když mě pak zase odvedli do přízemí, viděl jsem, kolik je tam zadržených z Domu odborů - ženy, děti (například třináctiletá dívka i s rodiči). A kolik jich bylo zmlácených - jeden chlap měl úplně vyražené všechny zuby (zřejmě pálkou) a z úst mu visely jakési cucky. Začali ke mně přicházet lidé a já jim vysvětloval, že článek 163 ústavy dává právo nepsvědčit sám proti sobě.

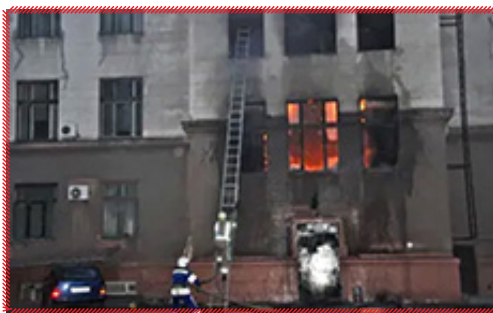
Vtom se otevřely dveře, na chodbu vyšel podplukovník Anatolij Maděj, který ráno kontroloval tábor na Kulikově poli, oslovil mě jménem a jménem po otci a pozval mě do kanceláře velitele městské policie. Vešel jsem dovnitř. Uviděl jsem tam shromážděné policejní náčelníky a dva důstojníky SBU, ty, kteří v době, kdy jsem byl v Domě odborů, odtud propustili „pravoseky“. Maděj na mě ukázal a řekl: „To jsou dva vážení lidé z Kyjeva, chtějí s vámi mluvit.“

Náš rozhovor nebyl dlouhý. Nejprve se mě zeptali, kolik mobilních telefonů jsem si koupil za peníze, které jsem dostal, na což jsem odpověděl: „Ukažte mi alespoň jednoho člověka v Oděse, který řekne, že on nebo já jsme si vzájemně nabídli peníze.“ „Dobře,“ řekli, nic proti vám nemáme.

Položili mi ještě několik formálních otázek - odkud jsem, kdy jsem se přestěhoval do Oděsy. A ptali se, proč jsem tábořil na Kulikově poli. Odpověděl jsem - to dobře víte, kvůli federálnímu uspořádání, celní unii, ruštině jako druhému státnímu jazyku...

Při zmínce o ruštině jako druhém státním jazyce jeden z důstojníků SBU vyskočil od stolu a řval: „Je mi z vás a z té vaší ruštiny špatně!“, přestože na mě i on sám mluvil rusky.

Neměl jsem co ztratit, ten den jsem viděl desítky mrtvých, nevěděl jsem, co je s mými příbuznými, a tak jsem řekl: „Když vás pouhá zmínka o ruštině nutí k takovému řevu od stolu,

o čem si chcete povídat? O čem?“ opakoval jsem. Obrátil se k ostatním a řekl: „Postarejte se, abych ho už nikdy neviděl.“

Vyšel jsem na chodbu, Maděj vyskočil za mnou a začal mi vysvětlovat: „Vy jste to špatně pochopil, my jsme vám chtěli pomoci.“ Na to jsem mu odpověděl: „Mně ne, lidem je třeba pomáhat. Začněte je vodit na záchod, zavolejte lékařskou pomoc...“

Policisté našim požadavkům skutečně vyhověli a zavolali sanitku, která odvezla nejvážněji zraněné lidi, kteří tam leželi jako odpadky.

Když jsem se před odchodem do cely svlékal, viděl jsem, jak pro mě tento den skončil - obrovský hematom na hrudi, rána ocelovou kuličkou z řeznické pistole v zadní části nohy, památka z Řeckého náměstí.

Viděl jsem muže z řad „majdanských aktivistů“, který na mě střílel takovou pistolí (podobá se pistolí Makarov), a jen díky tomu, že jsem rychle ustoupil z linie palby, jsem byl zraněn jen v zadní části nohy.

V cele se mnou byl strýc Tolja, rodák z Oděsy, narozený v roce 1941, kterého jsem znal z Kulikova pole. Narodil se v době, kdy jeho otec bránil Oděsu před Němci. Byl obviněn podle stejných paragrafů jako já: část 2 článku 294 (hromadné výtržnosti, pokud způsobily smrt nebo jiné vážné následky) a část 1 článku 115 (úkladná vražda).

Odpoledne 3. května byl strýc Tolja předvolán do kanceláře vyšetřovatele, a když se vrátil, řekl mi, že podepsal protokol o výběru preventivního opatření. Náhle, ve dvanáct hodin v noci, dávno po večerce (zřejmě aby mě zastihli v co nejvíc psychicky oslabeném stavu), jsem byl probuzen a odveden k vyšetřovateli. A ten mi hned podstrkuje k podpisu papíry o volbě předběžného opatření, začínám číst a vidím tam historky o tom, kde jsem údajně byl 2. května, na koho jsem střílel, koho jsem zabil, a tak podobně.

Na konci byla charakteristika: „Aktivista, organizační schopnosti, agresivní, sklony k násilí.“ Zeptal jsem se vyšetřovatele: „Rozhodl ses, že si vysloužíš hvězdičku, když mě zavřeš?“ A odmítl jsem to podepsat.

V noci z 3. na 4. května byl do cely pro dvě osoby vhozen další zadržený. Ukázalo se, že jde o námořníka, který poté, co 2. května viděl, co se děje, odmítl odjet na plavbu a přispěchal lidem na pomoc. Podle něj byly všechny cely na oddělení plné a obyvatelé Oděsy vzali oddělení do obležení, tak ho hodili k nám.

Odpoledne 4. května nás opět přivedli k vyšetřovateli, už jako celou skupinu, a on opět požadoval, abychom podepsali alespoň nějaké dokumenty. Opět jsme odmítli, někdo napsal do protokolu: „Nesouhlasím!“

Když mě vyváděli z kanceláře vyšetřovatele, otevřely se dveře sousední kanceláře, vyšel z ní muž v civilu a řekl osobě, která mě doprovázela: „Můžeme si promluvit s Muzykou?“ Zajímalo mě, o co jde. Vešel jsem do kanceláře, byli tam dva lidé, praporčík zůstal stát u otevřených dveří. Ukázalo se, že jsou to důstojníci SBU, ale už z Oděsy, ne z Kyjeva. Položili mi dvě otázky: Co mohu říci o sklepích v Domě odborů (tato otázka mě překvapila) a kolik lidí podle mě zahynulo? „Mohu samozřejmě jen spekulovat,“ odpověděl jsem. „Ale pokud vstoupilo do budovy asi 450 až 500 lidí, asi 200 lidí je v nemocnicích, 60 až 70 jich sedí tady a asi padesátí se podařilo vyskočit z budovy a utéct, vychází mi, že zemřelo více než 100 lidí.“

Na to důstojník SBU pouze poznamenal: „Dobře, běžte!“ O čem to svědčí? Zřejmě pro ně nebyl takový počet mrtvých nečekaný.

A jak jste se dostal na svobodu?

Poté, co jsme se vrátili do cel, jsme po chvíli zaslechli, že ti, kteří se shromáždili kolem budovy, už bourají bránu. A ze všech cel se začalo ozývat: „Oděsa je město-hrdina!“ Nevolali „Zachraňte! Pomozte!“, ale celá věznice skandovala: „Oděsa je město-hrdina!“ A všichni začali bušit na dveře cel. Na oddělení zapnuli sirénu.

V té nervozitě jsem vyrval z betonové podlahy cely stoličku, rozbili jsme ji a začali jsme bušit do dveří s ocelovým obložím. Přitom jsme se omylem trefili do jednoho z nýtů (vnitřní obložení nebylo svařované, ale nýtované), a ten odletěl. Pokračovali jsme v úderech do nýtů, přičemž jsme kompletně sundali všechny vnitřní ocelové panely dveří. Chystali jsme se rozbít i postel a použít ji na vnější plášť dveří..., ale v tu chvíli siréna dohoukala a policie oznámila, že všichni budou propuštěni.

A tak jsme my, 67 zadržených, vyšli ven. Lehce mžilo. Podle různých zdrojů se před budovou shromáždilo tři až pět tisíc lidí. A všichni na nás volali: „Hrdinové!“

Vystoupil jsem a v té nervozitě jsem řekl, že teď půjdeme k městské správě, ale pak jsem se podíval na shromážděné lidi a uviděl jsem, že jsou to úplně obyčejní lidé, beze zbraní, bez ničeho. V té chvíli už za mnou přicházeli známí z Kulikova pole a říkali, že u pomníku vévody (na Potěmkinově nábřeží poblíž pomníku vévody Richelieu - pozn. red.) se začínají rychle shromažďovat „pravíkoví aktivisté“ se zbraněmi. A že je třeba buď někam odejít, nebo lidi rozpustit. Jinak bude ještě více krve než 2. května.

Vystoupil jsem na pódium před lidmi a požádal je, aby šli domů. Lidé se začali rozcházet. Odešel jsem teprve tehdy, když před budovou nezůstalo víc než dvě stě lidí a velmi málo aktivistů z Kulikova pole. Stejně už kolem mě kroužili příslušníci SBU (ukrajinská státní bezpečnost) a bylo jasné, že možná zase skončím za mřížemi.

Jaký závěr lze z těchto událostí vyvodit?

Všichni lidé, bez ohledu na to, jak banální vám budou připadat následující slova, chtějí prostě žít. Na jednom z našich dřívějších velkých shromáždění na Kulikově poli jsem z pódia řekl, že kdyby přišel den „D“, byl bych rád, kdyby z těch dvacetit tisíc lidí, kteří teď stojí před pódium, přišlo alespoň tisíc. Mýlil jsem se - ukázalo se, že to bude jen pět set lidí. Jedna věc je chodit na mítinky, druhá věc je vzdorovat krupobití kamenů, obušků a kulek.

Až do 21. května 2014 jsem byl stále v Oděse, měnil jsem bydliště, komunikoval jsem s lidmi, s novináři, ale pak jsem odjel - nejdřív do Ruska a pak do Evropy.

* * *

Rozhovor s Olegem Muzykou vedl v roce 2022 ukrajinský novinář Vladislav Malcev, který už také musel zemi opustit.

Článek jsem přeložila z ruštiny v roce 2022. Zasilám ho pro obnovení paměti a z úcty k těm, kteří tam zahynuli rukama ukrajinských nácků a novodobých banderovců, kteří i nadále terorizují a zabíjejí nejen občany Ruské federace, ale i obyvatelé vlastní země.

PhDr. Jana Görčošová

Sedmého listopadu jsem obdržel mnoho pozdravů do mobilu k největšímu dosud vítězství pracujících na světě. Podobaly se jako vejce vejci. Jedna ale od mého přítele, také horníka, navíc Hrdiny - nositele Řádu práce se trochu vymykala, cituji: „S prázdníkem VŘSR! Venceremos! My už ne, ale naše vnoučata. Čau Jarde.“

Víte my horníci, jsme se stručně a jasně vyjadřovali ještě dříve, než byly mobily a začaly se psát eSeMeSky. Ono totiž pod zemí, na figurě, nelze podle jakési pofiderní a své době poplatné „špačkovy“ etikety sametovým hlasem a se správnou artikulací konstatovat: „Promiňte, pane kolego, mám obavu, že Trompéterovo pásmo a přírodní zákony se proti nám spikly a ono to trochu osýpá a uhelna začíná být nebezpečnou. Neměli bychom se poradit a raději ustoupit do bezpečné vzdálenosti, jak nám to ukládají bezpečnostní předpisy?“

Horník zkrátka ví, že „po malejch, jdou velký“ a vykřikne: „Uteč, vole!“ a to tak důrazně, jak to jen jde. A v mžiku jsou oba na vzdáleném bezpečnějším místě. A on to ten můj kamarád havíř, tak jak to cítí, také napsal.

A proč to říkám? Na poslední konferenci jsem zakončoval své vystoupení dvěma hesly: „Socialismus není o chudobě, ale o spravedlnosti!“ a druhé permanentně volební: „Kdo nevolí komunisty, volí násilí, nespravedlnost, fašismus a válku!“

Dnes zápas o lepší svět nemůžeme vzdát. Bylo by to zbabělé vůči všem revolucionářům před námi, před našimi předky a bylo by to zbabělé i před našimi dětmi a vnoučaty, i když dnes mají leckdy jiné názory a záliby a i vyrovnaná přirozená reprodukce rodu je jim jaksi cizí.

Na každé životní křižovatce (a že jich bylo) si pokládám dvě základní otázky i z výše napsaného vyplývající: „Co by tomu řekl můj táta?“ a „Co by tomu řekli horníci?“

Horníci by byli jako vždy struční. Ty prostší by dnes sklouzly k antikomunismu. Ti znalejší a objektivnější by jen suše konstatovali: „Jak vás má někdo uznávat a volit, když o vás nic nevíme. Udržujete kapitalismus v chátrání. Jsme rádi za to, co máme, o lidi se nezajímáme...“

Havlíček (myslím tím ten z Borové - Karel) by lakonicky připomněl: „Nechod' Vašku s pány na led, mnohý příklad známe, že pán sklouzne a sedlák si za něj nohy zláme!“

Můj táta by vycházel ze znalostí a zkušeností i z celoživotního revolučního zápasu, a k současné době u nás, by řekl asi něco v duchu:

„Má-li se v nové podobě vrátit komunistickému hnutí v České republice autorita a navrátit přirozená vůdčí úloha v boji proti kapitalismu, musí se strany podle názvu komunistické - stát komunistickými i podle Programu a obsahu své práce.“ A měl by nakonec, jako vždycky, pravdu.

Jsme na rozcestí. Komunistické hnutí u nás - je roztržité. I Komunistická strana Čech a Moravy je na rozcestí. Dlouhodobý postupný pokles hlasů získávaných ve volbách je následkem trvalého snižování autority strany ve společnosti, které není zapříčiněno jenom poklesem členské základny, ale především odstupem od komunistického charakteru strany samotné.

Nehledejme jen viníky! Nesekejme hlavy! Výsledky však ukázaly, že jako celek jsme my, komunisté, pracovali špatně!

Je to možné doložit na mnoha dobře všem známých příkladech. Od malého zájmu mladších, přirozeně revolučních lidí, o vstup do strany nebo třeba „jen“ o spolupráci s námi komunisty v odborných oblastech..., přes neschopnost postavit jednoduchý, jasný ale nepodbíživý volební program; sobecký a regionální přístup k ekonomice a hospodaření strany; dokončení střednědobého programu na desetiletí

s propagandisticky poutavými „hesly dne“ či vypořádání se s vlastní minulostí až po každodenní neplnění Stanov a základních úkolů politické práce včetně té

Řeklo se kdysi... na pražské konferenci

(Najdi čtenáři, co se za deset let změnilo k lepšímu...)

kádrové.

Několik posledních volebních výsledků ukázalo, že formy a metody naší práce, naše volební programy, naše vystupování na veřejnosti i ve sdělovacích prostředcích, naše tiskoviny a mnohé další... neprobouzí v našich potencionálních sympatizantech a voličích zájem o nás vědět více a s námi probouzet spravedlivější společenské uspořádání u nás.

Nesvádějme propady ve volbách na voliče. Nehledejme zdůvodnění a alibi pro vlastní neschopnost, neuměteltví, nekritičnost, nečinnost...

My, komunisté, máme velkou výhodu. Jsme dialektičtí materialisté. Známe metodu poznání společenského vývoje. Hlásíme se ke všemu dobrému a pokrokovému v naší historii i celosvětovém komunistickém a dělnickém hnutí. Tak pracujme na svém uvědomění a komunistickém přesvědčení a nebudme zbabělci!

Jestliže jsme členy komunistické strany, která má ve vínku nesmiřitelný boj s nespravedlivým kapitalismem, tak se neschovávejme za hesla o modernosti a vstřícnosti k myšlení a jazyku dnešních generací. To by z nás byly velice rychle politické mrtvolky, k čemuž se také věrolomnými ústupky mílovými kroky blížíme.

Nejsme pupek světa. Zkušenost bratrských komunistických stran, které nalítly pozlátkům podpory či dokonce spoluvládnutí za kapitalismu hovoří jasně... skončily v propadlišti dějin

Neschovávejme se za leninskou taktiku a strategii, když jsme líní, bojácní a morální kodex komunisty má pro naše funkcionáře menší hodnotu než protektorátní bankovky.

Kde je naše komunistické uvědomění, když nehledáme společně cestu vpřed, ale štveme se navzájem, intrikujeme a pomlouváme jeden druhého.

Cestou z tohoto, jakoby začarovaného kruhu, není nic nedělaní a postupná úplná likvidace naší komunistické strany, jak se to děje v současnosti. Cestou je vyjádření jasné vůle po nápravě chyb a nedostatků a návratu ke skutečně komunistické politické práci.

Narovnejme páteř před svým okolím, před svými dětmi a vnoučaty a začněme se chovat jako komunisté. Dlužíme to našim předkům i milionům kapitalismem zavražděným před námi. Mnohem více to ale dlužíme generacím, které přijdou po nás.

Nehledejme alibi a zdůvodnění proč to či ono nejde! Nehledejme konspirace zaprodanosti a spojení s cizími či domácími nepřáteli. Ve chvíli, kdy začneme komunisticky pracovat, tak všichni ti věrolomní, jen hubou mlátící, odpadnou sami. Hledejme společně cestu jak z tohoto kritického stavu ven. Sdružujme se, scházejme se,

radme se... Do rezervací pro turisty, jak indiány ve Spojených státech, nás nedostanou. Dokud dýcháme, klidu jim nedáme.

A k tomu je potřeba shrnout všechny náměty a připomínky. Uspořádat objektivní kritiku, provést analýzu své popřevratové činnosti a předložit řešení nastalé situace.

Například:

- ✓ S komunistickou náročností vyhodnotit práci členů všech volených orgánů.

- ✓ Provést komunistickou analýzu politicko-organiza-torské a ideologické práce i ekonomiky celé strany.

- ✓ Dát dohromady na všech stupních, morálně čisté, uvědomělé a vyspělé revolucionáře, připravené jít do čela boje za návrat autority komunistického hnutí u nás. Osobnosti schopné naslouchat lidem, pracovat v týmu, obětovat se, mající reálné nápady a zkušenosti a připravené pracovat permanentně na sobě, potlačovat voluntarismus a ješitnost i přehnané ambice.

- ✓ Vyzvat na všech stupních ty, kterým se nepovedlo vyvést stranu ze srabu, aby odstoupili, a umožnili pracovat těm, co chtějí dostat komunistickou stranu do možná klidnějších, ale hlavně revolučně komunistických vod.

- ✓ Postavit nejprve krátkodobý (na šest až deset let) Program strany. Předložit nejprve všechny úkoly a nedo-

statky k řešení a do čela strany zvolit ty, kteří řeknou, jak a s kým tyto cíle chtějí splnit.

Nejde o funkce. Jde o týmovou práci lidí, kteří mohou a především chtějí v jednotném duchu „spolu pracovat, tedy spolupracovat“!

Setrvat ve stávajícím stavu a se stávajícím funkcionářským vedoucím aktivem – znamená cestu do pekel.

Změna znamená život!

Ale změna v celé straně a nejen ve vedení. Změnu musí aktivní uvědomělou prací podpořit i funkcionáři v okresech a větších základních organizacích. Jinak půjde jen znovu o Potěmkinovu vesnici.

Pro nás dnes, stejně jako před téměř devadesáti lety, bezzbytku platí heslo, kterého se dnes mnozí funkcionáři základních organizací, okresů, krajů i ústředního výboru - bojí.

Heslo, pod kterým možná spousta sociáldemokratů v nás, uspávačů hadů i funkcionářů „herců“ z té skutečně komunistické strany časem odejde, ale bez kterého není cesta vpřed. Vpřed pod osvědčeným heslem:

„Od oportunistické pasivity k bolševické aktivitě!“

A tak vyzýváme všechny skutečné čestné a poctivé komunisty voliče a sympatizanty: Nebojme se! Nejde dnes o pašalíky! Nemáme co ztratit!

Milan Havlíček, Divišov
11. listopadu 2017

Prezident Putin zatiaľ neprijal návrhy profesora Karaganova

S takýmito náladami v Rusku možno spojiť zmienku prezidenta Putina na výročie víťazstva 9. mája, že vojna by sa mohla skončiť do konca roka. Z opačnej strany možno nadviazať na takéto nálady články a rozhovory ruského politológa a geopolitika profesora Sergeja Karaganova. Na profesora Karaganova mám osobné spomienky, on ma prijímal do Valdajského klubu a niekoľko rokov klub ešte ideovo viedol.

Sergej Karaganov asi pred desaťročím absolvoval rok či dva študijný pobyt na západných univerzitách a výskumných ústavoch. Akoby mu študijný pobyt otvoril oči, pretože po návrate stále viac publikoval články kritické k Západu. Vyzýval – a vyzýva – na orientáciu Ruska na východ, aj na prednostný hospodársky rozvoj zauralia a Sibíri. Voči Európe je radikálne kritický. Z Európy pochádza kolonializmus, občianske vojny a opakované pokusy zničiť Rusko, ktorého sa Európa bojí. Má záujem rozdeliť Rusko a privlastniť si jeho prírodné bohatstvo. Mimochodom, česká ekonómka Ilona Švihlíková nazýva ekonomické pravidlá pod názvom Washingtonský konsenzus, ktoré teraz vládnu svetu, za súčasné pravidlá neokolonializmu. Nemecký poslanec za CDU Roderich Kiesewetter, plukovník Bundeswehru v. v. vystríha pred cca 350 tisíc ruskými vojakmi na hraniciach Bieloruska, vraj pripravených vtrhnúť do Európy. Nespomína však opakované hlasy z Poľska a z Pobaltia o pripravenom obsadení Kaliningradu.

Karaganov síce označuje obrat Ruska k Európe za Petra I. ako užitočný, ale jeho užitočnosť sa už skončila a treba ho ukončiť. Najskôr navrhol, aby Rusko uvoľnilo svoju atómovú doktrínu a umožnilo prezidentovi skôr vydať rozkaz na použitie jadrových zbraní. Návrh vyvolal úsmešky až odsúdenie, ale čoskoro doktrína bola zmenená a teraz má prezident (najvyšší veliteľ ozbrojených síl) pred sebou širšiu škálu možností, aby vydal rozkaz na atómový úder. V posledných článkoch a rozhovoroch Karaganov argumentuje, že Západ a najmä Európa stratili strach pred jadrovými zbraňami a situácia hrozí vojnovým útokom Západu na Rusko, trebárs zbraňami v rukách ukrajinskej armády (dodanými Západom), ktorému bude možné čeliť len s použitím strategických jadrových zbraní. Bolo by preto lepšie uskutočniť taktický jadrový úder na cieľ na Západe, v krajine NATO, ktorá vyrába alebo dodáva zbrane Ukrajine a tak prinavrátiť Západu strach z jadrových zbraní. Západ teraz neverí, že Rusko dokáže použiť jadrové zbrane na svoju obranu, keď nereagovalo na prekročenie viacerých „červených čiar“, ktoré predtým samo vytýčilo. Karaganov nevynecháva ani teológiu. Použitie jadrovej zbrane považuje za hriech, ale ponechanie vývoja až k nutnosti použitia strategických jadrových zbraní považuje za ťažší hriech.

Ukrajina minulý týždeň, 21. mája, udrela raketami a dronmi na školu a študentský internát v meste Starobel'sk v ruskej Luganskej ľudovej republike. Zahynulo 21 dievčat a chlapcov vo veku 15 – 18 rokov, ďalšie desiatky boli zranené. Rusko zvolalo mimoriadne zasadnutie Bezpečnostnej rady OSN, ruské médiá venovali udalosti dramatické relácie. Prezident Putin oznámil, že nariadil ministerstvu obrany navrhnuť alternatívy odpłaty. V nedeľu 24. mája Rusko udrelo na Kyjev raketami, vrátane nadzvukovej Orešnik. Ukrajinská strana oznámila, že ruský útok si vyžiadala štyri obeť na ľudských životoch v Kyjeve. Porovnajme počet obeť: v Starobel'sku 21, v Kyjeve 4. Taktická jadrová zbraň nebola použitá, úder nesmeroval mimo územie Ukrajiny. Prezident Putin zatiaľ odoláva tlaku ruskej verejnosti a viacerých médií. Použitie jadrovej zbrane na Ukrajinu nikto v Rusku od Putina neočakáva.

Rusi a Ukrajinci sú príbuzné slovanské národy, nikto nevie, kde medzi nimi prebieha etnická hranica. Nech sa vojna skončí akokoľvek, budú žiť vedľa seba a neslúžilo by uzmierneniu, ak by z nej zostala dramatická zlá spomienka. Ale tlak verejnosti a médií voči prezidentovi Putinovi stúpa. Rusi vnímajú vojnu Západu proti Rusku až do posledného Ukrajinca ako zálohu, ktorú Západ musí vrátiť. Ukrajincov už padli na fronte státisíce.

Prezident Putin zvolil akýsi kompromis. Na Kyjev a okolie budú opakovane dopadať rakety a drony na výrobné zbraní a miesta prijímania rozhodnutí o vedení vojny. Čiže na vládne a vojenské budovy. Rusko vyzvalo zahraničné úrady, aby svojich pracovníkov radšej nevysielali do Kyjeva. Minister zahraničia Ruska Sergej Lavrov o tom telefonicky upovedomil amerického ministra Marka Rubia.

Ruský vojenský analytik Konstantin Sivkov hovorí, že prežívame posledné mierové leto.

Ján Čarnogurský, 28. 5. 2026

Zamyšlení o školství aneb malá úvaha o velkém tématu

O školství dnes píše – bez nadsázky – téměř každý. Dle omšelého tradovaného „moudra“ tkví tato praxe v tom, že každý chodil do školy, proto tématu rozumí. Podobně postupují všechny politické strany, hnutí a společenské síly. Jak čas běží, jejich texty, programové návrhy a vystoupení se zkracují a zplošťují, aniž by jejich výchozí kvalita dosahovala potřebného stupně poznání a pochopení. **Výjimkou v tomto procesu nejsou ani ty subjekty, které tvrdily a tvrdí, že hájí zájmy většiny lidí, vycházejí z marxismu a z vědeckého pohledu na svět. Naopak, zanechaly po sobě na tomto poli pro současnost a pro budoucí generace ohromný dluh.**

Náš kolektiv se tématem dosud příliš nezabýval. Pravda, napsali jsme několik textů, jež se věnovaly například inkluzi, stávce ve školství a sociálním poměrům v něm, vědě a vysokému školství nebo jsme reagovali na pasáže o této otázce v programu hnutí Stačilo. Důsledně a autorsky jsme se však tomuto velkému tématu nevěnovali. **Proč? Abychom nesklouzli k podobnému přístupu, který výše kritizujeme. Čas však nazrál k tomu, abychom postupně začali jednotlivé části tohoto komplexu problémů rozebírat. Toto zamyšlení má alespoň částečně nastínit, o jak komplexní a rozsáhlé téma se jedná.**

Chybné vymezení tématu

K regionálnímu a vysokému školství se obvykle přistupuje tak, že se buď kritizuje jeho kvalita a povrchně se navrhuje, jak její propad zastavit (nejčastěji různými návraty k tzv. tradičnímu školství). Nebo se úpadek popírá a místo něj se navrhuje, aby pokračovaly různé „reformy“ z posledních desetiletí, aby se prohlubovaly a školy se staly vlastně univerzálními řešiteli a léčiteli téměř všech neduhů kapitalistické společnosti. **Dle našeho názoru nejsou chybné jen oba názory, ale vymezení celého tématu, problému.**

Oba načrtnuté názory, pochopitelně s různými variacemi, pocházejí z prostředí současného kapitalistického systému, jakkoliv se mohou nazývat přívlasky opoziční či alternativní. Žel do podobného řečiště se již v minulosti nechaly svést i ti, kteří se formálně hlásí k zastupování dělnicko-lidové většiny obyvatel, často však reagovaly podobně, nebo jiným zhoubným způsobem – naprostou pasivitou a mlčením.

V čem je vymezení tohoto tématu chybné, nedostatečné? V tom, že není systémové, komplexní, celostní. Nemáme na mysli buržoazní systémovost, i když i ona je v přístupech drtivě většiny diskutérů výjimečná. **Za komplexní a systémovou považujeme dialekticko-materialistickou metodu, která pouze nepopisuje deklarovaný účel objektu (v tomto případě školství), ale umísťuje jeho analýzu-syntézu do strukturovaného celku a sleduje, jak přispívá k reprodukci tohoto celku v čase a prostoru. Součástí této metody je třídní přístup, který akcentuje zájmy jednotlivých společenských tříd a skupin. A z těchto zájmů se v diskuzích o školství posledních desítek let téměř výhradně uplatnily názory třídy vládnoucí a jejích spojenců. Změny, kterými školství od roku 1989 prochází, se nesly pouze v tomto duchu, a podle toho tento důležitý obor lidské činnosti vypadá.**

Systémovost buržoazní a systémovost skutečná

Pakliže nahlížíme na školství systémově, tedy prizmatem vládnoucího společenského řádu (kapitalismu), vidíme ho ta-

kové, jaké je. Nikoliv takové, jaké se zdá být s brýlemi mámení kapitálu na očích.

Uvědomujeme si proto, že se nevznáší ve vzduchoprázdnu, není samostatným činitelem, nezávislým, nestranným a jakýmsi „nadstranicky-objektivním“ prostředím.

Takové ostatně nikdy v historii neexistovalo. Víme, že je součástí, produktem a zároveň nástrojem panujícího řádu, kterému je tak či onak ušito na míru. S tím souvisí destrukce našeho školství po roce 1989, i jeho kvalita a další změny, jak ještě upřesníme.

V posledních letech se v ČR objevily skupiny, nejméně ztělesněné ve spolku Svatopluk a v jeho názorově blízkém okolí, které se školství relativně uceleně zabývají. Své názory představily v roce 2024 ve sborníku, v sérii seminářů a vystoupení. Ke sborníku bychom se rádi vyjádřili v samostatném článku, zde pouze uvedeme, že Svatopluk a další představitelé levicové i pravicové „alternativy“ pravidelně hovoří o změně režimu, nebo dokonce systému. Konzervativní skupiny ze Svatopluku by rády obnovovaly tzv. národní stát a národní kapitalismus pomocí návratů k tradičnímu školství (aniž by definovaly, o co se jedná), levicoví zástupci zase brojí proti neoliberalnímu kapitalismu a ve prospěch kapitalismu sociálního, sociálního státu. Jak by mělo vypadat „sociální“ školství, také neupřesňují. Ostatní viditelné tváře kritiků stávajícího školství plovou někde v mantinelech tohoto ohraničení.

Systémovost Svatopluka a spol. je metodologicky, ale i deklarovanými cíli buržoazní a nepředstavuje kvalitativní společenskou změnu, tedy ani změnu školství. I když budeme národní kapitalismu a sociální stát chápat v deklarované podobě, v níž nikdy existovat nemohl, neznamenal převrat společenského řádu, i když se v určitých kvantitativních jevech od současného uspořádání lišil. Odlišnosti však plynuly z vývojových specifik konkrétního období kapitalismu-imperialismu, po roce 1917 a ještě patrněji po roce 1945 také z vlivu zemí budujících socialismu a z role masového dělnického, lidového a protikoloniálního hnutí v celém světě. Takové specifické podmínky jsou neopakovatelné, proto končí „národní kapitalismy“ na smetišti dějin hned vedle tzv. sociálních států.

Izolované vnímání a chápání školství (a dalších témat) nám vnucuje pohled na funkce školství v oficiální, deklarované podobě. Jde však o to analyzovat systémovou roli školství v rámci reprodukce společenského zřízení jako celku. V rámci reprodukce kapitalistický vztahů – zejména základního vztahu mezi kapitálem a praxí. Právě v tom tkví podstata systémovosti skutečné, dialektické.

Poslání kapitalistického školství

Kapitalistické školství mělo od svého vzniku a dodnes má základní poslání: **spoluvytvářet takovou pracovní sílu, která bude odpovídat potřebám hospodářství. Základem hospodářství je rozšířená reprodukce kapitálu, jeho zhodnocování, což tak či onak determinuje charakter školství.**

Již ve svém původním určení obsahovalo také důležité indoktrinační prvky, které se postupně rozšířily v sofistikovaný systém formování „uvědomělého občana státu“. Tolik vzývané tradiční školství sice původně někde a někdy bylo více znalostní než současné školství ČR, ovšem jen tehdy, nepočítáme-li do něj aktivní zapojení církve. Což je zjevně nesmyslné, protože náboženství a další rituály byly nedílnou součástí povinné školní docházky. S ústupem autority církve přejala její roli sofistikovaná soustava formování uvědomělého ob-

čana státu. **Jinak řečeno školství se stalo nejen prostředkem k tvorbě odpovídající pracovní síly s jejími znalostmi a dovednostmi, ale také důležitým spolutvůrcem jejích postojů.** Účelem bylo udržení sociálního smíru za stále rostoucí cenu. **Kromě drobků ze stolu kapitalistů se sociální smír udržuje prostřednictvím udržení kulturní hegemonie.** Jak píše Antonio Gramsci „každý vztah ‚hegemonie‘ je nutně vzdělávacím vztahem“.

V něm má oficiální výchova a vzdělávání velmi důležitou úlohu.

Kulturní hegemonie je účinná právě svou komplexností – zjednodušeně řečeno ve formativním řetězci: ekonomické podmínky (postavení pracovní síly) – škola a státní výchovně-vzdělávací instituce – média (včetně internetu a sociálních sítí) – stát a státní instituce (včetně práva a represe) – umění a kulturní instituce – církve – občanské aktivity vládnoucí třídy a jejích spojenců včetně neziskových organizací napojených na kapitál a jeho stát. Důležitá je role převodových pák v podobě vrstevnických vztahů a vlivu „společnosti“, kterou je v současných podmínkách konec konců souhrnný kapitalista s jeho vlivovými strukturami, a v mnohých případech také rodina.

Převodové páky fungují do té míry – a to je třeba zdůraznit – do jaké v konkrétní společnosti neexistuje či nefunguje dělnické a lidové hnutí se svým sociálním prostředím a strukturami, a naopak.

Účinnost školní indoktrinace je vysoká právě pro svou komplexnost – kvůli své roli článku v uvedeném řetězci – i kdybychom hypoteticky školství z řetězce vyjmuli, kulturní hegemonie kapitálu bude fungovat dál. Nejen proto je nesmyslné svádět nevzdělanost a další patologické rysy dneška pouze na školství.

Odhlížíme nyní od specifik vývoje školství v ČR a v jiných zemích, například od toho, kdy a v jaké podobě se v jednotlivých zemích prosadila povinná a bezplatná školní docházka, jaká byla úloha církevních a soukromých škol, či do jaké míry bylo školství jednotné nebo segregované (není myšlen systém speciálního školství, ten měl své nezpochybnitelné pokrokové místo).

Tyto rozdíly měly vliv, přičemž vždy tak či onak odpovídaly potřebám reprodukce kapitálu v dané zemi.

Je nutné zdůraznit fakt, že ani v těch nejvíce „sociálních státech“ 2. poloviny 20. století, jakými byla Francie, nedošlo k opuštění segregovaného školského modelu, který tak nadále reprodukoval sociálně-třídní strukturu společnosti, i když s relativně většími možnostmi pro děti z dělnické třídy než v minulosti a v současnosti (viz práci prof. Jana Kellera Tři sociální světy). Bystrý sociolog Ivo Možný proto neměl pravdu, když psal o tom, že veřejné školství snižuje sociální nerovnosti (aniž by je definoval).

Spíše v konkrétních krátkodobých a specifických podmínkách reprodukovalo třídní složení společnosti s relativně (v relaci k minulosti a k současnosti, nikoliv ve vztahu k dětem z vládnoucích tříd) většími možnostmi pro děti a mládež z řad proletariátu.

Zdůrazněme, že hovoříme o školství ve vyspělých imperialistických zemích v krátkém poválečném období. Ve velké většině kapitalistických zemí byly tyto šance mnohem nižší. Soukromokapitalistické školství pak reprodukuje třídní složení přímo, bez oklik a otevířeně.

Proč je české školství nekvalitní?

Před několika lety si jeden ekonom, který se hlásí k marxismu, povzdechl, že je nesmyslné obviňovat kapitalismus z upadající kvality školství. Přeci má být v jeho zájmu, tvrdil, aby

vzdělávací soustava vytvářela kvalifikovanou pracovní sílu. Hrubě se mýlil – kapitalismus chápal abstraktně, metafyzicky a dogmaticky – jeho vlastními brýlemi.

České školství mělo po roce 1989 jakožto dědic socialistického jednotného školství určitá specifika, jejichž zbytky jsou postupně odstraňovány. Jednotný model byl nejprve přímo narušen vznikem víceletých gymnázií, soukromých, „alternativních“ a církevních škol, aby byl následně různými „reformami“ oslabován ještě více a konec konců ve prospěch segregovaných (výběrových, alternativních) škol.

Nejen v tom tkví budoucnost kapitalistického školství ČR. Pokud nedojde k otřesení a změně společenského řádu, bude pokračovat vytváření formálně jednotného, reálně dvojkolejného školství, v němž budou děti z dělnicko-lidových vrstev vzdělávány ve státním školství ve stále horších podmínkách, vyčerpanými, vyhořelými a utlačovanými pedagogy, a v druhé koleji nestátních (soukromokapitalistických – církevních, alternativních, domácí vzdělávání) škol se stále více bude vzdělávat tzv. elita. Přesněji řečeno bezprostředně se v něm reprodukuje a bude reprodukovat vládnoucí třída a její spojenci.

Školství ČR odpovídá kvalitou – a k tomuto poznání dospěli i někteří „alternativci“ – hospodářské struktury ČR a jejího vazalského postavení v imperialistickém systému.

Pro závislou zemi, jejíž hlavní hospodářskou devízou je levná pracovní síla, montovny, sklady a tranzit zboží, služby v zahraničních korporacích a u jejich subdodavatelů je potřeba přesně takové kvality školství, k níž v ČR klesla, a ještě bude klesat. Luxus komplexně, polytechnicky vzdělaných, samostatně, logicky a kriticky uvažujících bytostí je pro současnou vládnoucí třídu nebezpečným a nevhodným přepychem. Je reliktem „komunistické“ minulosti, který je třeba, kryjíce se zařikávkami o obnově polytechnického a celostního vzdělávání, vytrhat i s kořeny.

V takovém prostředí je těžké nekritizovat autory, kteří se domnívají, že mohou společnost a její hospodářsko-politické základy měnit prostřednictvím školství.

Jaké jsou další účely školských „reform“?

Změny v českém základním školství, jejichž základy byly položeny již na počátku 90. let 20. století, mají kromě výše zmíněných hospodářských a formativních rozměrů ještě jeden související a důležitý účel: Využít pro buržoazní stát nákladné veřejné školství k jeho přetvoření ve zdánlivě univerzálního řešitele mnohých negativních důsledků úpadkového kapitalismu.

I proto byl zvolen kompetenční model vzdělávání, je vytvářen tlak na životní pohodu žáků, školy musejí přebírat roli v sociální politice státu (sociální pedagogové), v integraci cizinců (v současnosti zejména Ukrajinců), při řešení narůstajících psychologických problémů populace (školní psychologové povinně ve školách), v rámci narůstajícího výskytu sociálně-patologických jevů, při hlídání dětí přepracovaných rodičů, v tzv. inkluzi rostoucího množství žáků s poruchami a postiženími, nabídkou volnočasových a cestovatelských aktivit, řešením důsledků nezdravého životního stylu navyšováním pohybových aktivit a výuky tělesné výchovy atd., atp.

Že tento přístup nejenže nemůže být úspěšný, ale tragicky dopadá na všechny aktéry – na přetížené žáky a jejich klesající znalostní úroveň, na jejich vztahy, na vyčerpané pedagogy a zaměstnance a na od dětí stále odcizenější (a dekompenzované), finančně zatěžované rodiče – je třeba zdůraznit především.

Tato univerzální úloha základní školy má pochopitelně vliv na pokles autority školy v očích veřejnosti, protože takovou zodpovědnost nemůže ona ani její zaměstnanci unést, a proto může být škola viněna ze stále širších oblastí selhání systému. Jako by nebyla jeho součástí... **Právě toto systémové využití mateřských a základních škol má společně s hospodářsko-mocensko-kulturním základem lví podíl na upadající kvalitě školství. Je nutné ho analyzovat, ale jeho změna v rámci kapitalismu není možná. Potřebné je naopak rozvinout výchovu, vzdělávání a volnočasové aktivity mimo školu – v rámci organizací lidového a dělnického hnutí. Tato desítky let opomíjená oblast se musí v následujícím období stát předmětem našeho zájmu a naší celkové obnovy.**

Stranou našeho zájmu nemohou zůstat ani zaměstnanci škol, především pedagogové. Na překotné změny posledních desetiletí se jich nikdo neptal, přestože jejich většinové názory se rozhodně s „reformami“ neshodují. Žádná společenská síla jim ani nedopřávala sluchu, natož aby jim dávala slovo. Když někteří z pedagogů zvedli hlavu, zaměstnavatel s nimi zametl tak, že se již do školství nevrátili. Jiní z něj utekli dobrovolně. Nedivme se proto únavě, vyčerpání a jisté konformitě některých pedagogů, nemohou za ni.

Musí to být dělnické a lidové hnutí, protože pedagogové jsou nedílnou součástí lidové většiny společnosti, které začne s pedagogy komunikovat, diskutovat, organizovat je ve svých kolektivech, učit se od nich a učit je a využívat jejich zkušenosti. Jak v rámci vlastní nezávislé výchovy a vzdělávání, tak při obhajobě jejich práv na pracovištích a při jejich působení na žáky a studenty.

Pokaždé, když se Rusové podívají do Stalingradu, dnešního Volgogradu, tak musí vidět, že to bylo místo, kde došlo k obratu celé druhé světové války, ale především to bylo místo, kde byl ukončen plán na vyhlazení Slovanů z povrchu planety.

Neustále se hovoří o židovském holocaustu, ale že Německo v Rusku provádělo holocaust mnohem větší, holocaust slovanských národů, o tom se mlčí, na to se zapomíná a to je chyba!

Po skončení „bleskové“ války plánoval Berlín velkolepý plán »GENERALPLAN OST« na etnické vyčištění evropské části Ruska od slovanské „rasy“ a vysídlení slovanských národů z Evropy za Ural, kde měli Slované jako otroci až do vymření pracovat v dolech, ze kterých by Říše zdrojově zajišťovala budování projektu „Germania“.

Evropská část Ruska by byla zcela zbavena původního obyvatelstva, Rusové měli skončit v plynových komorách stejně jako Židé a pozemky měly být rozděleny za odměnu německým vojákům a dosídlencům z Říše.

Projekt Generalplan Ost měl být „mistrovským“ dílem realizačního týmu Reinharda Heydricha. Na jeho konečnou realizaci nedošlo jen díky obrovské oběti sovětských obránců Stalingradu. Jenže už během německého tažení byly jednotlivé prvky Generalplan Ost realizovány na úrovni „čištění“ území od ruského obyvatelstva, na což dohlížel osobně právě Heydrich.

Etnické vyhlazování prováděly jednotky SS, které šly těsně za wehrmachtem ve druhém sledu a frontovou linií. Jen-

Proč je chybné zabývat se pouze školstvím?

Zabývat se školstvím izolovaně od dalších oblastí života a společenského řádu vede k zamlžování problému, k vytváření falešného vědomí a naivně nebezpečných iluzí. Nejde jen o chybu, ale také o záměrné důsledky konstruktivistických chimér či pedagogicko-utopických představ o tom, jak prostřednictvím školy měníme společnost. Už zakladatel sociální pedagogiky Gustav Adolf Lindner věděl, že tímto způsobem školství nepůsobí.

Školství je nutné chápat a poznávat v první řadě v rámci společenského řádu a celkového prostředí (podmínek), které ho vytvořilo a kterému slouží, imperialistických institucí, jež ovládají stát, dominující kulturní hegemonie a jejích složek včetně ovlivňování rodiny, vrstevnických vztahů, společenského klimatu prosyceného ztrátou historického optimismu, nejistotou a rostoucími psychickými problémy desítek procent obyvatel ČR. To vše v konkrétním prostoru a čase – v prostoru závislého člena chřadnoucí, ale stále agresivnější EU, v čase krize pozdního imperialismu, která se projevuje světovou válkou.

Jedině v těchto souvislostech je možné zabývat se otázkami, jakými jsou Strategie vzdělávací politiky 2030+, revize RVP ZV, rušení odkladů povinné školní docházky, tzv. inkluze a její součásti, narůstající výskyt sociálně patologických jevů a psychických problémů, možnosti řešení těchto problémů, jednotná přijímací zkouška, státní maturita atd.

Karel Jilemnický

že ani wehrmacht nebyl bez viny. Celé vesnice byly vypalovány a srovnávány se zemí, protože si wehrmacht nechtěl za svými zády ponechat centra odporu. Obsazované Rusko bylo pro německou armádu tak rozlehlé, že armáda neměla dostatek mužů, aby mohla za sebou nechávat okupační jednotky, které by dobyté vesnice a malá městečka mohly kontrolovat.

Wehrmacht proto vesnice kompletně srovnával se zemí.

Dobře je to vidět na dobových filmových záběrech wehrmachtu hlavně z roku 1941. Proto bylo zastavení wehrmachtu před Moskvou a posléze u

Stalingradu tak důležité.

Bez vítězství Rusů u Stalingradu by dnes nebyla ani Česká republika, ani Slovensko, ani Polsko, a hlavně nebyly by naše slovanské národy. A ti, kteří takový osud nám chtěli dopustit, zrádci z Velké Británie, Francie a Itálie, dnes poučují Rusko o „demokracii“.

Znovu se ale opakují chyby slovanských národů. Znovu se dostávají pod křídla západu, který se pokusí slovanské národy zničit, přeformátovat, tentokrát ne válečně, ale migračně.

Německo opět velí slovanským armádám, znovu se slovanské národy staví proti Rusku, které zachránilo naše národy před genocidou v rámci programu Generalplan Ost. I dnes zažíváme takový projekt, Generalplan Islam. Nasouvání muslimských migrantů do Evropy, do společnosti, do školních tříd...

22. červen Den genocidy Slovanů

Ne, ne, nezapomeň,
řekla mi máma, když jsem byl kluk.
Ne, ne, nezapomeň,
paměť je prevít, a je jí to fuk!
Statis Prusalis

Opět nám Západ diktuje osud a úděl, a co je nejvíce hrozné, opět v tom údělu není budoucnost pro slovanské národy.

Zrádci národa promítají našim dětem propagandistická videa. Největším zabijákem národů je čas.

Čas vede k zapomínání, národy zapomínají na procesy a události minulosti, a proto budou nuceny si je zopakovat. Jenže tentokrát už nemusí přijít na pomoc Stalin nebo obránci Stalingradu. Tentokrát slovanské národy mohou zaniknout v tichosti a dokonce – z vlastního rozhodnutí.

* * *

Před osmi lety se v Praze sešel Mezinárodní slovanský sněm (8. června 2018), který přijal »Manifest slovanským národům«: „Za slovanskou jednotu, přátelství a mír s jinými národy!“

Sněm se sešel k připomenutí 170. výročí prvního Všeslovanského sjezdu v Praze v roce 1848 a k jednání o současných úkolech Slovanstva. Na historickém pražském sjezdu se poprvé sešli představitelé slovanských národů a položili základ vzájemné jednoty, přátelství, podpory a spolupráce Slovanů. Následovalo deset mezinárodních slovanských sjezdů. Sjezdy v letech 1868, 1908, 1913 a 1998 se konaly v Praze, historické západní výspě Slovanstva. První slovanský sněm vydal „Manifest evropským národům“, vytyčující požadavek práva na sebeurčení národů.

V posledních dvou stoletích dosáhly slovanské národy významných úspěchů. Jihoslované s podporou ruského národa se osvobodili z turecké nadvlády, západní Slované z područí Rakousko – Uherska a obnovili, s výjimkou Lužických Srbů, své samostatné státy. Největšího vítězství dosáhli Slované ve druhé světové válce, kdy zachránili sebe před vyhubením a další evropské národy před německo-nacistickým barbarstvím za cenu 48 milionů obětí Slovanů. Tuto těžkou a slavnou historii Slovanstva připomněl tento sněm.

Posláním přijatého Manifestu bylo úsilí o další rozvoj společných zájmů, jednoty, vzájemné podpory, slovanské svěbytnosti, mravnosti, způsobu života, kultury a vzdělání.

Sněm podpořil iniciativu slovenské delegace vyhlásit 22. červen Památným dnem genocidy slovanských národů s tím, aby byl připomínán každým rokem počínaje dnem 22. června 2018.

Připomeňme si v originále část návrhu, který přednesl slovenský představitel Miloš Zverina:

Slovanské združení Slavica zo Slovenska počas Všeslovanskej národopisnej slávnosti - Slovanská Praha 2018, ktorá sa konala v dňoch 7. až 9. júna 2018, podalo prostredníctvom svojho predsedu návrh, aby bol dátum 22. 6. uznaný ako Pamätný deň genocídy Slovanov.

Uvedený návrh bol jednomyselne prijatý na spoločnom plenárnom zasadnutí troch medzinárodných slovanských organizácií: Všeslovanského výboru so sídlom v Prahe, Všeslovanského zväzu so sídlom v Moskve a Medzinárodnej Slovanskej rady so sídlom v Kyjeve.

Tento návrh logicky nadväzoval na Uznesenie XII. Slovanskej rady O genocíde Slovanov, ktoré bolo prijaté 23. mája 2015 v Moskve.

22. júna 2018 slovanské združení Slavica zorganizovalo prvý krát verejné zhromaždenie v Nitre (Park na Sihoti) pri pamätnom kameni Ciest víťazstva a slovanskej lipy, kde spolu s prítomnými účastníkmi si pripomenuli tento Pamätný deň genocídy Slovanov.

Vzhľadom na vyššie uvedené nebolo jednoduché vybrať vhodný dátum pamätného dňa, tak aby sa s ním mohol stožtožniť čo najväčší počet Slovanov.

Počas už spomínaného tisícročia bolo proti Slovanom spáchaných niekoľko genocíd. No tá najväčšia a najlepšie zdokumentovaná je genocída, ktorá sa odohrala voči Slovanom počas Druhej svetovej vojny respektive počas Veľkej vlasteneckej vojny. (...)

K úcte k miliónom obetí východných Slovanov je práve dátum »22. 6.« najvhodnejším dňom na Pamätný deň genocídy Slovanov.

Ako symbol Pamätného dňa genocídy Slovanov združenie Slavica na spomínanej Všeslovanskej národopisnej slávnosti navrhla Hviezdu Roda(u). Ide o osemcípú hviezdu, starý symbol vnútornej sily a múdrosti, ktorý poukazuje na neko-nečno vesmíru a harmóniu človeka so svetom.

Je aj symbolom Slovanských rodov, na ktoré smerovali už spomínané genocídne ťaženia. Farebné prevedenie na tento účel je Hviezda Roda v červenej farbe umiestnená na bielom, šedom alebo čiernom podklade.

Uvedený symbol je vhodné doplniť nápisom veľkými písmenami GENOCÍDA SLOVANOV alebo Pamätný deň GENOCÍDY SLOVANOV.

Pietne spomienkové stretnutia by sa mali organizovať na významných miestach pre Slovanov ako sú napríklad pamätníky na obeť vojen, pri pamätných stromoch (lipa, dub), hájoch, skalách a iných prírodných útvaroch.

Počas týchto stretnutí je vhodné zasadiť pamätný strom, lipu alebo dub a pripomenúť účastníkom tu uvedené informácie.

V súvislosti s vyššie uvedeným odporúčame:

Zapojiť do pripomínania si Pamätného dňa genocídy Slovanov čo najviac občianskych organizácií a jednotlivcov v Slovanských krajinách.

Preniesť uvedenú problematiku do parlamentov jednotlivých Slovanských krajín a neskôr na pôdu medzinárodných organizácií vrátane OSN.

Keďže Slovania utrpeli v posledných svetových vojnách najväčšie straty, mali by dostať všetky doteraz uznané reštitúcie a vojnové reparácie.

Parlamente slovanských krajín musia na legislatívnej úrovni systematizovať problém genocídy Slovanov, najmä v prvej a druhej svetovej vojne.

Slávme slávne slávu Slávov slávných!

Tolik z vystoupení Miloše ZVERINY

* * *

A tak i v České republice si na mnoha místech každoročně připomínají vlastenecké organizace v tento den hrůzy válek a nutnosti boje za mír!

Pražští organizátoři Dne genocídy Slovanů několikrát předkládali návrh do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, aby tato schválila a zařadila toto datum »22. června - Den genocídy Slovanů« do celostátně uznaných památných dnů.

Zatím bohužel bez odezvy!

Přesto, tak jako každoročně i letos si na mnoha místech naší vlasti jako vždy v nejbližší sobotu tento významný den 22. června připomeneme.

„Za slovanskou jednotu, přátelství a mír s jinými národy!“

Milan Havlíček, květen 2026, jen pro připomenutí...

Kuba může pohřbit ambice USA

Nedávné zprávy z Mexického zálivu jsou znepokojivé. Bílý dům je zklamán tím, že politika ekonomických sankcí vůči Kubě nevedla ke svržení režimu, který se mu nelíbí. Proto, pokud máme věřit médiím, přechází tým Donalda Trumpa k plánu „M“ – „Maduro“.

Zjednodušeně řečeno – k hrubému, silovému zásahu. Sázky se sice zvyšují, ale přesto se nemůžeme zbavit pocitu, že Trump se chová jako člověk zahnaný do kouta.

Ve fotbale existuje takový taktický manévr – gegenpressing. Vymyslel ho Ralf Rangnick, k dokonalosti ho dovedl Jürgen Klopp a proslavily ho „Borussia“ a „Liverpool“. Princip je jednoduchý - ihned po ztrátě míče se celý tým vrhá na soupeře v tvrdých soubojích a v soubojích jeden na jednoho, aniž by mu dal vteřinu na oddech. Je to velmi efektivní, ale stejně tak, jak je to efektivní, je to i riskantní a vyčerpávající.

Gegenpressing je o fungujícím, sehraném systému, jasné hlavě a zdravých plicích. Stačí, aby jeden hráč udělal chybu v postavení, aby jeden záložník nestihl pokrýt, aby jeden křídelní hráč pocítil křeč v nohách – a za útočnou linií se otevře propast. Jedna přesná přihrávka přes linii – a gegenpressing je potrestán.

Gegenpressing je o fungujícím, sehraném systému, jasné hlavě a zdravých plicích. Stačí, aby jeden hráč udělal chybu v postavení, aby jeden záložník nestihl pokrýt, aby jeden křídelní hráč pocítil křeč v nohách – a za útočnou linií se otevře propast. Jedna přesná přihrávka přes linii – a gegenpressing je potrestán.

V květnu 2026 hraje Trumpova administrativa právě tuto hru. A pokud budeme věřit průzkumům, ratingům a té tiché úzkosti, která se dá vyčíst mezi řádky amerických sloupků – kritická chyba a pád linie tlaku se blíží. A, jak se zdá, právě Kuba odehraje ten rozhodující průnikový pas, který definitivně zlomí doktrínu totálního amerického tlaku.

Studená válka skončila Monroeova doktrína zůstala

Je lákavé vysvětlovat vše, co se děje v květnu 2026 v Karibském moři, osobností Trumpa, charakterem ministra zahraničí Marca Rubia, specifiky americké vnitřní politiky nebo silou diaspor – to je však jen část složitějšího příběhu.

Napětí mezi Washingtonem a Havanou nezačalo s Trumpem a s ním také ani neskončí. Začalo to v roce 1823, kdy James Monroe prohlásil celou západní polokouli za zónu amerických zájmů – mimochodem, právě na to americký lídr odkazoval, když v návalu své „Caps Lock“- diplomacie zveřejňoval krásné obrázky s popisem: „Toto je naše polokoule“.

Nejvýraznějším projevem této doktríny byla intervence na Kubu v roce 1898 pod záminkou války se Španělskem. Poté právě střet sovětských zájmů a Monroeovy doktríny přivedl lidstvo v roce 1962 na pokraj jaderné války – ta samá karibská krize, kdy na dohodě dvou národních vůdců záviselo, zda lidstvo bude žít v nudnější verzi Setting Fallout.

Ať už to bylo jakkoli, rakety byly staženy. SSSR se brzy rozpadl a studená válka formálně skončila. Ale Monroeova doktrína o nedotknutelnosti amerického „zadního dvorku“ nikam nezmezela – pouze změnila formu na takzvané prezidentské

dekrety, ekonomické sankce a flirtování s kubánsko-americkou diasporou v Miami.

Havana tak byla téměř po celou dobu své existence, ať už vědomě či nevědomě, neustálou výzvou této koncepci, takovou tou „červenou třískou“ v měkkém podbrříšku Floridy. A pokud se tříska včas neodstraní, může se z ní vyvinout něco mnohem nepříjemnějšího.

Zdá se, že to se stalo právě teď. Spojené státy se snaží - přinejmenším - přesvědčit o tom celý svět. Protože podle informací amerických médií - zdůrazňují - podle amerických médií s jejich anonymními zdroji a statusem „odpadních nádrží“ lobbistů všeho druhu – se Kuba v roce 2026 skutečně

stala něčím větším než pouhým trnem v oku.

V květnu 2026 zveřejnil server

Axios článek s odvoláním na „vysokého amerického úředníka“, podle něhož si Kuba údajně pořídila více než 300 útočných dronů ruské a íránské výroby. Podle tohoto anonymního zdroje kubánská armáda diskutovala o možnosti jejich použití – včetně útoků na základnu Guantánamo, americké válečné lodě a možná i na Key West na Floridě.

Žádné z dalších velkých médií tyto informace nezávisle nepotvrdilo – CBS News o tom přímo napsala, agentura Reuters se odmítla k ověření vyjádřit. Dokonce i samotný Axios vložil do svého textu varování: tyto zpravodajské informace „mohou být záminkou pro vojenské akce USA“.

Když tedy pomíneme otázku věrohodnosti konkrétního úniku – celkový obraz, který vykresluje americké zdroje, vypadá znepokojivě: íránská

poradci, ruské a čínské vybavení, asi pět tisíc kubánských vojáků, kteří údajně prošli výcvikem nikoli kdekoli, ale na polích speciální vojenské operace... Z takového množství „červených vlajek“ se vám zatají dech.

Je tedy na čase znovu nasadit protiútok (gegenpressing) – s Venezuelou to přece fungovalo, proč by to nemělo fungovat i s Kubou. Ve Washingtonu tomu věří snad všichni.

Kuba je v současnosti zemí ve tmě

13. května byl na Kubě zaznamenán rekordní deficit výroby elektřiny ve výši 2 153 megawattů. Hlavní město země, Havana, žije bez elektřiny 19 až 24 hodin denně, provincie Holguín, Granma a Santiago de Cuba – více než 20 hodin denně. Ministr energetiky Vicente de la O Levy se nesnažil skrývat rozsah krize: „Nemáme absolutně žádné palivo, absolutně žádný diesel.“ Turbíny v elektrárně „Antonio Giteras“ selhaly od začátku roku 2026 devětkrát. Čína posílá solární panely – ty však nedostatek nepokryjí a navíc v noci nefungují, a právě noci jsou na ostrově nejtmaší. Peking poslal 60 tisíc tun rýže a oznámil balíček pomoci ve výši 80 milionů dolarů.

Ruský tanker „Anatolij Kolodkin“ připlul do Matanzas 31. března s 730 tisíci barelů ropy. Druhý tanker uvízl někde v Atlantiku, obklopen sankcemi USA, EU a Velké Británie. Šéf ruského ministerstva zahraničí Sergej Lavrov v odpovědi na otázku ohledně pomoci Kubě prohlásil: „**My samozřejmě poskytneme Kubě, stejně jako Čínská lidová republika, podporu – a to jak politickou v rámci OSN a na dalších fórech,**

tak ekonomickou a humanitární. Vyslali jsme první tanker se 100 tisíci tunami ropy pro Kubu. Samozřejmě to vystačí na pár měsíců, nejsem odborník. Nemám však žádné pochybnosti o tom, že v této pomoci budeme pokračovat a že se na ní samozřejmě bude i nadále podílet ČLR.“

Ekonomika nemůže tento úder ignorovat. Podle prognózy Economist Intelligence Unit klesne kubánský HDP v roce 2026 o 7,2 %, zatímco ECLAC (Hospodářská komise OSN pro Latinskou Ameriku a Karibik) uvádí -6,5 %. A přitom ještě loni stejná ECLAC předpovídala sice skromný, ale přesto +0,1% růst.

Sankce, o nichž již byla řeč, jsou rovněž monstrózní: USA zcela blokuje dodávky venezuelské ropy na ostrov, čímž definitivně ničí osu Caracas – Havana, a ukládají sekundární sankce všem bankám, které se odváží spolupracovat s konglomerátem GAESA, který ovládá lví podíl místní ekonomiky.

Průzkumy veřejného mínění, Rubio a mapa Floridy

Průzkum New York Times a Siena College, zveřejněný 18. května 2026, zaznamenal Trumповu podporu na úrovni 37 % – což je historické minimum za obě jeho funkční období. Ekonomickou politiku neschvaluje 64 % dotázaných, 69 % je nespokojeno s rostoucími životními náklady a 65 % neschvaluje operaci proti Íránu.

Trump si rád utahoval ze „spícího Joea“ Bidena a jeho preferencí. Na jaře roku 2024, kdy se Biden pohyboval mezi 35 a 40 procenty, si Trump již zcela jasně uvědomoval, že příští závod o Bílý dům určitě vyhraje. A nyní má naprosto stejné preference i stejné problémy.

V předběžných průzkumech veřejného mínění vedou demokraté nad republikány v poměru 50 ku 39 – což znamená téměř jistou porážku v listopadových volbách do Kongresu, pokud se hned teď něco nepodnikne.

A hle - na scénu vstupuje Marco Rubio. Americký ministr zahraničí, syn kubánských emigrantů a sám bývalý senátor za Floridu – ví naprosto dokonale, jak správně zahrát „kubánskou kartu“, aby zvrátil průběh předvolebního klání. Ví, co si myslí Kubánci z Miami, protože on sám je jedním z nich.

Samotná Florida není jen stát, ale jedna z kováren Trumповa minulého vítězství. Zde současný prezident USA v roce 2024 dokázal téměř nemožné a získal okres Miami-Dade s výsledkem 55,2 % – jako první republikánský kandidát od roku 1988, kdy se to podařilo Georgi Bushovi staršímu. Nyní se tento region, který se stal jedním z rozhodujících pro Trumповo vítězství, přiklání opět k demokratům.

Politolog z Floridské mezinárodní univerzity Eduardo Gamarra prohlásil: „50 % Trumповých voličů přehodnocuje svou podporu.“ Američané venezuelského původu z Miami pomohli Trumповi vyhrát na Floridě – a nyní se cítí podvedeni. Kubánská diaspora, která požadovala tvrdá opatření vůči Havaně, je stále nespokojená. A demokraté toho využívají.

Proto vstupuje do hry Rubio. 14. května se pustil do GAESA a prohlásil, že v zemi není ekonomika, že je to jakýsi syndikát vojáků, kteří „odčerpali“ výrobu, zatímco lid „se žije zbytky na ulicích“. 18. května oznámil druhou vlnu sankcí a avizoval další v následujících týdnech.

Mezitím se v polovině května v Havaně setkal ředitel CIA John Ratcliffe s kubánským ministrem vnitra a s vnukem Raúla Castra, Raulítem, de facto strážcem 94letého patriarchy. Obsah rozhovoru je známý z doslechu: USA požadovaly propuštění „politických vězňů“, změnu prezidenta, vyřešení nároků na zabavený majetek USA a povolení systému Starlink na ostrově – výměnou za 100 milionů dolarů, jež však budou na ostrov zasílány prostřednictvím katolické církve, nikoli vlády.

O zrušení blokády nepadlo ani slovo, což jen jasně dokazuje, že Ratcliffovo ultimátum nebylo od samého počátku určeno k tomu, aby bylo přijato.

Malá vítězná válka

Když má totiž velmoc problémy, potřebuje alespoň jednu malou vítěznou válku. Tuto konstantu nevymysleli v Ruském impériu – ale právě po něm získal tento výraz nádech hořké ironie. Všichni si pamatují, jak to tehdy dopadlo.

Kuba se jeví jako ideální soupeř pro takovou „malou“ válku: je sama o sobě malá, „přidušená“ blokádou, bez elektřiny a ropy, navíc se statusem „státu podporujícího terorismus“. Už chybí jen pohádkový příběh o 300 dronech.

Americké ministerstvo spravedlnosti však už půdu připravuje: podle informací CNN a CBS pracují státní zástupci jižního okruhu Floridy na obžalobě proti Raúlu Castrovi v souvislosti s událostí z 24. února 1996, kdy kubánské stíhačky MiG sestřelily nad Floridským průlivem dvě letadla organizace Brotherhood of Rescue. Stejně jako v případě Madura v tom nehledejte žádnou snahu o spravedlnost – je to jen spousta politiky a boj o vlastní popularitu a peněženky.

Trump jakoby říkal všem, kdo přijdou po něm: nevíš, jak napravit věci doma? Podívej se 90 mil jižně od Floridy.

Tam najdeš řešení všech problémů.

Gegenpressing však již nefunguje

Velký Jürgen Klopp stavěl své týmy na jediném principu - systém funguje pouze tehdy, pokud všech jedenáct hráčů v něm pracuje synchronizovaně, aktivně a s nasazením. V lednu 2026 Trumпов „gegenpressing“ fungoval: Madura odstranili, Kubu nechali bez ropy, uvalili na ni sankce, „odstříhli“ ropné věže, Kongres schválil „velký a krásný“ rozpočet, voliči byli relativně spokojeni.

Květen roku 2026 vypadá jinak. Podpora 37 %, kritický odstup od demokratů a totální nespokojenost s mezinárodní politikou a ekonomickou situací v zemi.

A co Kuba... Co bude s Kubou? Nejsou to první a zjevně ani poslední pokusy o blokádu, zadušení sankcemi, podněcování k protestům a hrozby intervencí za posledních 60 let. Tento režim se naučil přežívat ve tmě – dalším výpadkem proudu ho nevystrašíš. Zvláště když je tu Rusko, které pošle tanker s ropou, aniž by se staralo o jakékoli sankce, a Čína, která bez problémů poskytne 80 milionů dolarů.

Ale protiútok vyžaduje výsledek tady a teď – jinak systém ztratí sílu. A pak nastane ten moment osudové chyby, která obrátí veškerý tlak proti samotnému agresorovi.

Co bude tou „osudovou chybou“ na Kubě – to zatím není jasné. Možná vojenská operace, jež nedopadne podle plánu – to jsme už viděli v Íránu. Možná rozpad kubánsko-amerického elektorátu, který usoudí, že administrativa překročila hranici. Možná druhý ruský tanker, který dorazí do Matanzasu a na rozloučenou rozdá klaunské nosy celé Trumповě posádce. Je však docela možné, že to bude něco úplně jiného.

Zákony taktiky však zůstávají v platnosti, i když se aplikují na geopolitiku. Totální tlak buď soupeře rychle zlomí, nebo pomalu zlomí vaz tomu, kdo ho zosnoval. V Mexickém zálivu jsme právě svědky takového příběhu. Jeden malinký ostrov bez elektřiny s 11 miliony obyvatel sráží na kolena dolarové miliardáře, generálního ředitele CIA a poprvé za 200 let mění Monroeovu doktrínu v historický relikv, který má místo pouze v učebnicích dějin mezinárodních vztahů.

Nikita VOLKOVIČ, 20. 5. 2026, UKRAJINA.ru;
vybrala a z ruštiny přeložila **PhDr. Jana Görčošová**

(Přepis rozhovoru z českých titulků prostřednictvím AI, bez jazykových úprav, korektur a jen s naznačením »... « diskutujících!)

Diesen: Rusko a celosvětová ekonomická válka proti Číně, stejně jako snaha USA ovládnout svůj vlastní „zadní dvůr“. To tlačí světovou ekonomiku na pokraj propasti. A vidíme, že velká část ekonomické závislosti, která se vytvořila v uplynulých desetiletích, se týká spolehlivého přístupu k námořním dopravním koridorům, přírodním zdrojům, technologiím a měnovým bankám...

Sachs: zjevně došlo k několika závažným zlomům... vztahy mezi USA a Čínou v oblasti obchodu a investic už nikdy nebudou takové, jaké byly před 10 lety... Dynamické, plné důvěry, s oboustrannými investicemi. Myslím, že toto období skončilo. Je zřejmé, že vazby mezi Evropou a Ruskem jsou poškozeny, možná až do bodu, odkud už není návratu v naší generaci. To je velmi významné... Evropa je velkým poraženým v tomto rozchodu. Je zřejmé, že dochází k regionalizaci, protože prostě existuje více rizik spojených s obchodem na dlouhé vzdálenosti a logistikou. Takže obchodní a investiční vztahy v rámci Asie sílí. Obchodní a investiční vztahy v rámci Afriky se pravděpodobně posílí. Evropa je naopak poněkud oslabena, protože přerušila vztahy se svým hlavním dodavatelem přírodních zdrojů, kterým bylo Rusko, a vše, na co se teď může obrátit, jsou zcela nestabilní, nepříjemné a pohrdavé Spojené státy.

... Evropa je tedy ekonomicky zcela bezradná...

... Jedná se o hlubší trendy, které nezmění žádná událost v příštích týdnech či měsících. Ale myslím si, že je velmi důležité hned na začátku říci, že světová ekonomika stále visí na vlásku, a to i v následujících dnech a týdnech...

... zní to melodramaticky, ale myslím, že je to pravda.

... pokud Spojené státy obnoví válku s Íránem, což si myslím, že máme pravděpodobnost 50 % nebo vyšší, výsledky by byly devastující, za jakýchkoli okolností.

... jsme na pokraji propasti. Máme zcela deinstitucionalizovanou vládu Spojených států... absolutně nekontrolovatelnou... Izraelský vojenský stát.

... Stal se z něj v podstatě jen válečný stát a ten chce, aby válka pokračovala. Pokud se ta válka, která, právě teď jen doutná, znovu rozhoří, pak, až se po tom setkáme, pokud k tomu stane, všechno se dramaticky zrychlí, zvětší a zhorší se to strašlivě, co se týče krátkodobého ekonomického dopadu.

... Ale jde v podstatě o to, že USA, se snaží nějak udržet svoji moc, kterou však již nemají, ale pokus o její udržení prostřednictvím změny režimu a válečných operací, rozpad toho, co bylo integrovanou světovou ekonomikou, je reálný a to co bylo se pravděpodobně v dohledné době nevrátí.

... Měl bych dodat, že samotná povaha digitální ekonomiky, vzájemné pronikání bitů v digitální ekonomice znamená, že Spojené státy z vojenského a bezpečnostního hlediska jsou

odhodlány vytvořit část světa soustředěnou kolem USA, která je odlišná od čínského, a to také znamená, že vzhledem k povaze těchto technologií se v příštích mnoha letech tak či onak naruší obchodní systém, a to není jen Trumpova vznětlivost, ale bude to pohled na národní bezpečnost ve Spojených státech, který je ve Washingtonu široce sdílený, takže se nacházíme ve fragmentovaném světě.

... Ale myslím si, že tato fragmentace nechává Evropu opravdu mimo vše...

... Spojené státy pravděpodobně směřují hlavně k tomu, aby ovládly stále neukázněnou Ameriku, která nepřijme ale zvýšenou dominanci USA, kterou se USA právě teď snaží vnutit... A myslím, že Asie bude stále více integrovaná a vítězem toho všeho bude Asie...

... Zdá se, že Evropa bude v tomhle velkým poraženým...

... Moje obava po studené válce vždy byla, že s rozšiřováním NATO jsme znovu rozdělili kontinent, což oslabuje

Evropu z hlediska bezpečnosti, ekonomiky i politiky, a nyní vidíme, jak se to projevuje v podobě jakési masové hysterie a velmi racionálního válečného nadšení...

... Takže víte, Evropa se odřízla od Ruska...

... Vidíme, jak se Blízký východ, reorganizuje a Evropa v podstatě sází vše na kartu USA, protože to byl zdroj stability v posledních 80 letech...

... Ale i USA nyní, velmi otevřeně ztrácejí zájem o méně relevantní Evropu...

... Evropané měli přemýšlet o tom, že to byly Spojené státy, které velmi tvrdě pracovaly na tom, aby udržely Evropu a Rusko od sebe...

... A tak to byly po celá desetiletí Spojené státy, které varovaly před Nord Streamem a před užšími vztahy mezi Německem a Ruskem.

... To znamená, že tyto vazby byly pro Evropu dobré, obzvláště dobré pro Německo jako hlavní ekonomiku, hlavní ekonomický motor Evropy...

... mělo by se říci, že Spojené státy to vnímaly jako ohrožení vlastní vedoucí pozice a svého politického vlivu v Evropě...

... Evropa si tedy měla uvědomit, že má páku. No ale Evropa se Spojeným státům zcela podříдила. Zamílovala se do myšlenky, že se rozšíříme do střední a východní Evropy. Ta myšlenka se mi líbí, ale nelíbila se mi představa stavět novou zeď, abychom vyloučili Rusko...

... To je z evropského pohledu naprosto absurdní nápad. Evropa by to měla zvrátit. ...

... To je geografie...

... Proberou se, někdo se znovu podívá na mapu a zeptá se, jak jsme si to mohli způsobit?...

... To je opravdu naprosté sebepoškozování...

... Ale když se podíváte na současné vedení, samozřejmě se to nestane s lidmi jako jsou Uršula, Kalasová, Mertz nebo Starmer...

... Ale jde o to, že evropské politické vedení přijalo zcela neúspěšnou ekonomickou a geopolitickou strategii...

... a nyní je tato neúspěšná politická třída, dokud se to nějakým způsobem nezmění díky novému politickému podnikání v Evropě, Evropa bude prostě ekonomicky upadat...

Globální hospodářský kolaps a zánik Evropy

Prof. Glenn Diesen a Prof. Jeffrey Sachs

... vidíme to, průmysl zavírá...
 ... v evropské ekonomice momentálně není vůbec žádný světlý bod...

... nedávno Elbridge Colby, náměstek ministra obrany pro politiku ve svém projevu nenaznačoval, že by válka na Ukrajině měla skončit...

... Projev spíše naznačoval, že Evropané měli by se prostě, měli vyzbrojit a převzít kontrolu...

... Takže, jinými slovy, podstatě válku outsourcují, místo aby ji ukončili...

... No a jak jsme viděli, Evropané právě schválili tuto částku 90 mld eur na Ukrajinu.

... Nazývají to půjčkou, ale myslím, že je to spíš proto, aby oklamali vlastní veřejnost, protože ty peníze se nevrátí. ...

... Ale zároveň se zdá, že v Evropě roste ochota zapojit se do této války s Ruskem ještě více nebo přímo. Ale jak vidíme také rostoucí odpor v Evropě, protože, jak jste řekl, politické elity a veřejnost nejsou nutně na stejné vlně... (povídání o Colbym....)...

... nyní několik slov k Adamu Smithovi, který zastával názor, že rozšiřující se světový trh je prospěšný pro všechny zúčastněné strany...

... Byl to velký humanista a tvrdil, že z toho (z globalizace) budou mít prospěch všichni i zbídačené a kolonizované národy získají sílu díky mezinárodnímu obchodu a výměně myšlenek a dojde k vyvážení sil ve světě, takže všechny části světa budou mít prospěch z otevřeného obchodu. ...

... A Smith radil britské monarchii a parlamentu své doby v roce 1776, aby se vzdali amerických kolonií...

... Nepotřebujete vojenskou kontrolu...

... Stačí obchodovat s Amerikou...

... Nepotřebujete imperiální politiku...

... No, nakonec, nebo dost brzy vlastně vypukla americká válka za nezávislost...

... Ale jde o to, že ekonomie jako disciplína uznala, že otevřený obchod je vzájemně prospěšný...

... Samozřejmě, obchod pod koloniálním nebo imperiálním nátlakem není, ale otevřený obchod mezi suverénními národy je vzájemně prospěšný...

... Co se stalo ve Spojených státech, je to, že jak USA ztratily nervy zejména kvůli vzestupu Číny, ale obecněji kvůli dohánění mnoha zemí, takže dominance USA nebo podíl na světové ekonomice klesal, tak ekonomii převzaly, musím říct, mezinárodní lidé, kteří nahlížejí na svět ne jako na win-win, ale jako na win-lose... a najednou, myšlenka že ekonomika by měla být usměrňována k zachování americké hegemonie, stala stále zajímavou diskusí na americké scéně.

... Mně to nikdy nepřišlo moc zajímavé, přišlo mi to naprosto, ignorující základní ekonomii a také mylné, protože pro mě vzestup Číny v zásadě nebyl hrozbou...

... Byl to přínos nejprve pro 1,4 miliardy lidí v Číně a nakonec přínosem pro celý svět díky obchodu, díky čínským inovacím a tak dále...

... Ale z amerického pohledu, koncepčního pohledu, lidé jako Eldrich KILBY nebo lidé jako Jake Sullivan v Bidenově administrativě, se ekonomika stala nástrojem pro pokračující americkou hegemonii...

... A posledních 20 let bylo věnováno zdokonalování nástrojů ekonomické války...

... tedy, že bychom měli uvažovat o obchodu a toku technologií hlavně z vojenského a geopolitického hlediska, nikoli z ekonomického hlediska...

... Hlavní myšlenkou tedy bylo, že nyní musíme (my Američané) přetvořit ekonomiku tak, aby vyhovovala americkým zájmům...

... To vše změnilo naše uvažování mimořádně destruktivním způsobem, protože bouráme základní konstrukci, díky níž světová ekonomika dosáhla ekonomického růstu a rozvoje pro rozvojové země, a to do značné míry a lidé v USA říkají, že globalizace selhala...

... Globalizace nezklamala, neboť poskytla základ pro celosvětový ekonomický pokrok, který byl náhodou obzvláště rychlý v rozvojových a rozvíjejících se ekonomikách. ...

... To je úspěch...

... To není úspěch. Ale důsledkem ekonomického růstu bylo zejména snížení podílu Spojených států na celosvětové produkci, a to je to, co znepokojuje tyhle takzvané strategy; chtějí zachovat americkou dominanci, ne americké ho blahobytu, takže americký lid trpí touto absurdní válkou, ve které se nacházíme...

... Protože tato válka s Íránem je tragická, ale také zcela absurdní...

... Nikdy se neměla stát. ...

... Každý rozumný prezident by věděl, že to nemá dělat..... Trump se ve skutečnosti chlubí, že od roku 1979 všichni prezidenti Spojených států tuto válku odmítli, ale já jsem ji vedl, což svědčí o jeho naprostém nedostatku porozumění a vzhledu, nikoli poctou jeho statečnosti...

... Je to pocta jeho impulzivnosti, jeho bezohlednosti, jeho absenci procesu, jeho ignoranci, ne nějaké ceně, kterou má, ale je to součástí této myšlenky, že si hrajeme se světovou ekonomikou kvůli americké moci, ani ne kvůli ekonomickému blahobytu amerického lidu. Takže všude v Evropě je veřejnost znechucená a v nadcházejících měsících bude ještě znechucenější, protože jejich ži-

votní úroveň se bude dále zhoršovat...

... Jsou znechuceni...

... V USA Trumpova popularita každý měsíc klesá na nové dno...

... Nyní má podporu jen 34 % a myslím, že 62 % lidí s ním nesouhlasí a pár procent neví, ale tohle se děje po celém takzvaném západním světě, který proměnil ekonomiku ve zbraň namířenou proti Rusku a Číně, místo aby ji používal jako nástroj pro blahobyt...

... To je v podstatě to, co se stalo...

... Dívají se na otázku, co je dobré pro tuto konceptuální představu o americké dominanci...

... Když se podíváme na tuto zbraňovou eskalaci ekonomické propojenosti, samozřejmě, blokování čínského přístupu k technologiím nebo krádež suverénních fondů Ruska, to je jedna věc...

... Ale jednou z oblastí ekonomické války, která byla historicky zdrojem válek, byly námořní blokády.

... Omezení přístupu k námořním dopravním koridorům, to se nezdálo jako klíčová výzva v posledních několika dese-

tiletích, ale teď vidíme, pravděpodobně jste viděli nedávný projev Trumpa, kde se tak trochu chlubí, že no, my jsme teď v podstatě piráti...

... Můžeme zabavovat lodě, brát jejich náklad - a nejsou to jen řeči...

... Viděli jsme blokádu Venezuely, Kuby, Íránu, náhodně také docházelo k únosům tankerů v průběhu let.

... Vidíme, jak jdou po ruské u obchodní flotile...

... Evropané, nyní Velká Británie a dalších devět zemí, zakládají námořní alianci, aby Rusko „zadrželi“ – což znamená konfrontovat Rusko...

... Vidíme také hrozbu, že Spojené státy se možná pokusí zadržet íránské lodě až k Malackému průlivu, což by pak v podstatě znamenalo válku s Čínou...

... Vidíte, kam to směřuje?...

... Je to opět návrat k historii, víte, pokud chcete obchodovat, potřebujete mít silné námořnictvo, abyste, víte, zajistili, že obchodní plavidla jsou chráněna zbraněmi...

... To je všechno šokující, protože, některé z nejzákladnějších principů mezinárodní diplomacie byly svoboda plavby na volném moři a dnes Spojené státy hájí pirátství...

... No, alespoň Donald Trump říká nahlas to, co ostatní Snaž se to neříkat nahlas.

Myslím, že toto pirátství Spojených států zvítězí na západní polokouli. Zvenčí to rozhodně nikdo nezpochybní a bude zpochybněno zevnitř západní polokoule. Nakonec Latinská Amerika, ačkoli je pod vlivem a vojenskou nadvládou Spojených států, nepřijme to, co se právě teď děje. Ale bude to trvat několik let, protože Spojené státy nejen uvalují blokády, nejen přímo svrhávají vlády – a u Kuby to nejspíš udělají velmi brzy, ale také zasahují do politických systémů a voleb téměř každé země...

... Takže to v krátkodobém horizontu mění Ameriku v baštu americké dominance...

... přesto se Spojeným státům nakonec nepodaří Írán blokovat...

... USA na to nemají ani námořní kapacity...

... Nemají na to výdrž.

Nedokážou ani udržet komplexní blokádu z čistě vojenského hlediska, ale z geopolitického hlediska. A s Čínou a Ruskem a dalšími, kteří jsou proti tomu, si nemyslím, že by americká dominance vydržela...

... Pokud bude Evropa natolik hloupá, že se přímo postaví Rusku a ruské lodní dopravě, dojde k válce mezi Evropou a Ruskem a Evropa bude zdevastována...

... Mertz, Macron a společnost kolem nich ve svém krátkém zbývajícím období ve vládě možná povedou Evropu ke zničení...

... nejen k ekonomickému úpadku, k němuž již několik let směřují...

... Čím více se posouváme směrem k Asii, tím rychleji slábnou schopnost Spojených států uplatňovat svůj vliv.

... Myslím, že jedním z ponaučení z války na Ukrajině a z války s Íránem je, že vojenská dominance USA už není tak impozantní...

... Je to otázka technologického pokroku (s růstem ekonomické síly roste i vojenská síla)...

... Je to otázka vzestupu vojenské síly Ruska, Číny, Severní Koreje a Íránu...

... ať už z jakéhokoli důvodu, a doufám, že k tomu nikdy nedojde a ani nemusí, ale pokud by Čína uvalila blokádu na Tchaj-wan, důsledky pro Spojené státy by byly mimořádně zničující...

... Ano, stavíme, budujeme továrny na polovodiče ve Spojených státech, ale nikde s takovou rychlostí nebo v takovém rozsahu, aby to mohlo začít nahrazovat dodavatelské řetězce pocházející z Tchaj-wanu, Japonska a Koreje...

... A pokud Čína prosadí svou regionální moc, jako to dělají Spojené státy, USA nemají vojenskou odpověď...

... každá válečná simulace v posledních letech to ukázala a že se tato změna zrychluje a vidíme limity americké technologie, která je drahá a špatně přizpůsobená měnícímu se světu, což je důvod, proč se Pentagon snaží přijít s nějakým novým technologickým modelem, ale to jsou roky a let před námi...

... takže tím vším chci říct, že nevěřím, že Spojené státy mohou prosadit svou vůli ani v íránské válce...

... Myslím, že se o to možná pokusí v nadcházejících dnech nebo týdnech, a pak si promluvíme znovu, protože celosvětová situace se v krátkodobém dramatičtě zhorší...

... A všechno, co si nyní říkáme, nebude odpovídat realitě ani za čtyři, pět nebo šest týdnů, v níž bude fyzická infrastruktura Perského zálivu těžce poškozena, a to je pravděpodobný výsledek...

... To vše tedy znamená, že USA jsou na špatné cestě, iracionální, velmi špatně vedené, poněkud zoufalé ve snaze udržet kontrolu nad tím, nad čím již kontrolu nemají...

... A proto, jak často říkám, jsou Spojené státy zdaleka nejnebezpečnější zemí na světě, protože se snaží dosáhnout toho, čeho dosáhnout nemohou.

... A když máte ten rozpor mezi ambicemi, který je globální dominance a realitou, a snažíte se sledovat svou iluzi, skončíte tím, že způsobíte velkou škodu...

... a navíc je tu Izrael, který má ještě větší iluze, biblické iluze, iluze biblického rozsahu, které jsou naprosto bizarní a které podněcují americké iluze...

... takže je to docela nebezpečná situace, ale pro Spojené státy to nemá dobrý konec, a dokud se evropská politická třída nezmění a nepochopí základní realitu geografie a měnící se moci a technologie, potom Evropa prostě úplně vypadne z celé této scény...

... Evropané by si měli uvědomit, že geografie je osud...
... co se týče USA, politická třída ve Washingtonu je ve svém chápání světa zastaralá nejméně o 30 let...

... Je od samého začátku zcela poháněná peněží, zkorumpovaná politická třída říká v Americe věci, které mají velmi malou podobnost se současnou realitou...

... Evropa a USA tedy v podstatě sdílejí stejnou cestu špatným směrem...

... USA a Evropa byly privilegovanou částí světa. Teď už nejsou...

... Oba se snaží to pochopit a oba to nechápou...

... Evropa tím, že se upíná ke Spojeným státům, které nemají žádný politický zájem o Evropu...

... Spojené státy tím, že se upínají k iluzi dominance, která je dnes naprostou iluzí.

(„<https://youtu.be/J4r9Wo29FzU>“ 3. 5. 2026)

